

KONSTYTUCJE

I REGULY

ZGROMADZENIA

MISJONARZY OBLATÓW

MARYI NIEPOKALANEJ

Rzym 2000

PREZENTACJA

Oto nowe wydanie naszych Konstytucji i Reguł. Było ono konieczne ze względu na całkowite przepracowanie III części dotyczącej organizacji Zgromadzenia i na poprawki przegłosowane na trzech ostatnich Kapitułach (1986, 1992 i 1998). Wszystkie te zmiany zostały we właściwej formie zatwierdzone przez Stolicę Świętą.

Wydanie to rozmieszcza Reguły dwóch pierwszych części według kryteriów przyjętych w III części, to znaczy wiążąc każdą z nich z artykułem Konstytucji, jaki ona wyjaśnia.

Życzę, aby nasza księga życia nadal nas inspirowała i pomogła nam być wiernymi dziedzictwu pozostawionemu nam przez Eugeniusza de Mazenoda: umiłowanie Chrystusa Zbawiciela, Kościoła i ubogich.

Z braterskim pozdrowieniem wasz w Chrystusie naszym Panu, Maryi Niepokalanej i naszym świętym Założycielu,

Wilhelm Steckling, O. M. I.

Superior generalny

Rzym, 17 lutego 2000 r.

Rzym, 17 lutego 2000 r.
SACRA CONGREGATIO
PRO RELIGIOSIS
ET INSTITUTIS SAECULARIBUS

Prot. n. M. 29 – 1/80

DEKRET

Zgromadzenie Oblatów Maryi Niepokalanej, którego Dom generalny znajduje się w Rzymie, poświęca się głównie ewangelizacji ubogich.

Zgodnie z wytycznymi drugiego Soboru Watykańskiego i z innymi rozporządzeniami kościelnymi wypracowało ono ponownie z wielką starannością tekst Konstytucji, który Superior generalny w imieniu XXX Kapituły przedstawił Stolicy Apostolskiej do zatwierdzenia.

Święta Kongregacja dla Zakonów i Instytutów świeckich po przedstawieniu tekstu konsultorom do przestudiowania i po uwzględnieniu ich opinii wyrażonej na wspólnym posiedzeniu, wszystko dokładnie rozważywszy, niniejszym dekretem aprobuje go i zatwierdza łącznie z poprawkami naniesionymi na tymże posiedzeniu, zgodnie z egzemplarzem w języku francuskim, przechowywanym w jej archiwach, servatis de jure servandis.

Święta Kongregacja wyraża życzenie, aby Oblaci Maryi Niepokalanej, zachęceni słowem i przykładem swego Założyciela, błogosławionego Eugeniusza de Mazenoda, coraz wspaniałomyślniej przeżywali swoje całkowite poświęcenie się Bogu oraz szczególne posłannictwo, jakie im Kościół powierzył.

Dan w Rzymie, 3 lipca 1982 r.

CONGREGATIO
PRO INSTITUTIS VITAE CONSECRATAE
ET SOCIETATIBUS VITAE APOSTOLICAE

Prot. n. M 29 –1/99

Watykan, 3 maja 1999 r.

Drogi Ojciec,

25 lutego br. Ojciec prosił o zatwierdzenie modyfikacji 61 artykułu i znacznego pracowania III części Konstytucji Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej dotyczącej organizacji Zgromadzenia. Zmiany te zostały zatwierdzone przez Kapitułę generalną z 1998 roku. Dziękujemy za dołączenie do nich Reguł i bardzo jasne przedstawienie całości pracy.

Po uważnym przejrzeniu tekstu, Kongregacja do spraw Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego zatwierdza zmodyfikowany tekst artykułu 61 i III części Konstytucji zgodnie z dołączonym egzemplarzem, którego kopia jest przechowywana w jej archiwach.

(...)

Niech rozważanie i wprowadzanie w czyn tych Konstytucji pomoże Misjonarzom Oblatom Maryi Niepokalanej przygotować i z gorliwością obchodzić wydarzenie łaski, jakim dla Kościoła jest wielki Jubileusz roku 2000.

Proszę przyjąć zapewnienie o naszej głębokiej jedności w Kościele.

Eduardo Kard. Martinez Somalo

Prefekt

+ Piergiorgio Silvano Nesti, C. P.

Sekretarz

Przewielebny Ojciec Alexandre Taché

Prokurator generalny

Misjonarze Oblaci Maryi Niepokalanej

WPROWADZENIE

Pan nasz Jezus Chrystus, gdy nadeszła pełnia czasu, został posłany przez Ojca i napęczniony Duchem Świętym, „aby ubogim niósł dobrą nowinę, więźniom głosił wolność, a niewidomym przejrzenie; aby uciśnionych odsyłał wolnymi, aby obwoływał rok łaski od Pana” (Łk 4, 18-19). On wezwał uczniów do udziału w swojej misji i od tej pory nieustannie wzywa ludzi w swoim Kościele, aby szli za Nim.

Takie wezwanie usłyszał św. Eugeniusz de Mazenod. Pałając miłością do Chrystusa i Jego Kościoła, był wstrząśnięty stanem opuszczenia Ludu Bożego. Chciał zostać „sługą i kapłanem ubogich” i oddać im całe życie.

Wobec bezmiaru zadania zebrał wokół siebie kilku kapłanów ożywionych tą samą płomienną żarliwością względem najbardziej opuszczonych. Porwał ich za sobą, aby „żyć razem jak bracia” i „naśladować cnoty i przykład naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa, oddając się przede wszystkim głoszeniu Słowa Bożego ubogim”. Następnie zapalił ich, aby bez reszty poświęcili się pracy misjonarskiej, wiążąc się ślubami zakonnymi. Nieco później przyjął także do swej rodziny braci jako prawdziwych synów. Takie były początki Zgromadzenia Misjonarzy Oblatów Najświętszej i Niepokalanej Panny Maryi.

17 lutego 1826 r. nowe Zgromadzenie i jego Konstytucje zostały urzędowo zatwierdzone przez papieża Leona XII. Przedmowa, jaką Założyciel napisał do Konstytucji, jest dla nas szczególnym wyrazem jego charyzmatu, a dla Zgromadzenia więzią jedności. Oblaci zawsze uważali ją za swoją Regułę życia. Oto jej tekst.

PRZEDMOWA

Kościół, wspaniałe dziedzictwo Zbawiciela, nabyte przez Niego za cenę Krwi, za dni naszych został okrutnie spustoszony. Ta umiłowana Oblubienica Syna Bożego doznaje ucisku, oplakując sromotne odstępstwo dzieci, którym dała życie. Chrześcijanie, którzy odstąpili od wiary i całkowicie zapomnieli o Bożych dobrodziejstwach, rozgniewali Bożą sprawiedliwość swoimi występkami. Gdybyśmy nie wiedzieli, że święty depozyt wiary pozostanie nienaruszony aż do końca wieków, ledwie byśmy mogli rozpoznać religię Chrystusową z pozostałych śladów tego, czym była. Można więc słusznie powiedzieć, że skutkiem złości i zepsucia chrześcijan za dni naszych, stan większości z nich jest gorszy niż stan pogan, zanim Krzyż stał bałwany.

W tej oplakanej sytuacji Kościół wielkim głosem woła do swoich sług, którym powierzył najdroższe sprawy swego Boskiego Oblubieńca, aby słowem i przykładem robili wszystko, co w ich mocy, żeby na nowo ożywić wiarę gasnącą w sercach wielkiej liczby jego dzieci. Lecz niestety mało jest takich, którzy odpowiadają na to naglące wezwanie. Wielu nawet godnym pożałowania postępowaniem powiększa niedolę Kościoła, a zamiast myśleć o sprowadzaniu ludzi na drogę sprawiedliwości, sami potrzebują, aby im przypominać o ich obowiązkach.

Widok tego zła poruszył serca kilku kapłanów gorliwych o chwałę Bożą, kochających Kościół i gotowych poświęcić siebie — gdyby było potrzeba — dla zbawienia dusz.

Doszli oni do przekonania, że gdyby udało się uformować kapłanów gorliwych, bezinteresownych, prawdziwie cnotliwych, słowem — mężów apostoelskich, głęboko przeświadczonych o konieczności własnej przemiany, którzy ze wszystkich sił pracowaliby nad nawróceniem innych, wtedy można by było żywić nadzieję, że w krótkim czasie uda się na powrót przywieść zbłąkanych ludzi do wypełniania dawno porzuconych obowiązków. „Uważaj na siebie i na naukę — pouczał św. Paweł Tymoteusza — trwaj w nich! To czyniąc i siebie samego zbawisz, i tych, którzy cię słuchają” (1 Tm 4, 16).

Jak bowiem postąpił nasz Pan, Jezus Chrystus, gdy pragnął nawrócić świat? Wybrał pewną ilość apostołów i uczniów, zaprawił ich do pobożności, nappełnił swoim duchem, a kiedy wykształcił ich w swojej szkole, wysłał na podbój świata, który w niedługim czasie mieli poddać Jego świętemu prawom.

Jak zatem mają postąpić ludzie, którzy pragną pójść śladami Jezusa Chrystusa, swego Boskiego Mistrza, aby odzyskać dla Niego liczne rzesze, które zrzuciły Jego jarzmo? Muszą rzetelnie pracować, aby stać się świętymi. Muszą iść odważnie tymi samymi drogami, po których przeszło tylu pracowników ewangelicznych, którzy zostawili nam tak wspaniałe przykłady cnoty w wypełnianiu tego posługiwania, do którego czują się wezwani podobnie jak tamci. Muszą całkowicie wyrzec się siebie, a troszczyć się jedynie o chwałę Bożą i dobro Kościoła, o zbudowanie i zbawienie dusz. Muszą nieustannie odnawiać się w duchu swego powołania, żyć w stanie ciągłego samozaparcia i wytrwałej woli osiągnięcia doskonałości. Muszą bez przerwy pracować nad tym, aby stać się pokornymi, łagodnymi i posłusznymi, miłującymi ubóstwo, pokutującymi i umartwionymi, oderwanymi od świata i rodziny, pełnymi zapału, gotowymi poświęcić całe swe mienie, zdolności, odpoczynek, osobę i życie z miłości do Jezusa Chrystusa, w służbie Kościołowi i dla uświęcenia bliźnich. Następnie pełni ufności w Bogu mogą wstąpić w szranki i walczyć aż do ostatniego tchu o większą chwałę Jego najświętszego i najczcigodniejszego Imienia

Jak szerokie pole działania! Jak szlachetne i święte przedsięwzięcie! Ludzie giną w zupełnej ignorancji wszystkiego, co dotyczy ich zbawienia. Następstwem tej ignorancji było osłabienie wiary, zepsucie obyczajów i wszelkie występki nieodłącznie z tym związane. Jest więc bardzo ważne i naglące przyprowadzić zbłąkane owce z powrotem do owczarni, nauczyć tych wykołejonych chrześcijan, kim jest Jezus Chrystus, wyrwać ich z mocy szatana i ukazać im drogę do nieba. Trzeba uczynić wszystko, aby powiększyć Królestwo Zbawiciela, a zniszczyć panowanie piekła, zapobiec tysiącom występków, a utwierdzić poszanowanie i praktykowanie wszelkiego rodzaju cnót, sprawić, aby ludzie postępowali jak istoty rozumne, potem — jak chrześcijanie, a wreszcie dopomóc im stać się świętymi.

Tak niezmiernie owoce zbawienia może zrodzić praca kapłanów, których Pan natchnął pragnieniem połączenia się w stowarzyszenie, żeby skuteczniej pracować nad zbawieniem dusz i własnym uświęceniem, jeśli godnie będą się wywiązywać ze swych obowiązków i święcie wypełniać swoje wzniosłe powołanie.

Nie wystarczy jednak, że będą przejęci wielkością posługi, do której zostali wezwani. Przykład świętych i rozum wystarczająco dowodzą, że do tego, aby zapewnić powodzenie tak świętemu przedsięwzięciu i utrzymać ład w społeczności, jest rzeczą nieodzowną ustalenie pewnych norm postępowania, które by łączyły wszystkich jej członków w działaniu jednolitym i wspólnym duchu. To właśnie stanowi siłę organizmów, podtrzymuje w nich żarliwość i zapewnia im trwałość.

Kapłani ci zatem, poświęcając się wszelkim zbożnym dziełom, do jakich może natchnąć miłość kapłańska — a przede wszystkim głoszeniu misji świętych, które stanowi główny cel ich zjednoczenia się — postanawiają poddać się Regule i Konstytucjom, które według jednomyślnego uznania są właściwe dla zapewnienia im korzyści, jakie przez złączenie się w stowarzyszenie zamierzają osiągnąć dla własnego uświęcenia i zbawienia dusz.

CZĘŚĆ PIERWSZA **OBLACKI CHARYZMAT**

ROZDZIAŁ PIERWSZY

POŚLANNICTWO ZGROMADZENIA

WSPÓLPRACOWNICY ZBAWICIELA.

Jakiż cel może być wznioślejszy niż cel ich Instytutu?! Ich Założycielem jest Jezus Chrystus, Syn Boga samego; ich pierwszymi ojcami — Apostołowie. Są oni powołani, aby być współpracownikami Zbawiciela, współodkupicielami rodzaju ludzkiego. Chociaż z uwagi na obecnie zbyt szczupłą ich liczbę oraz na bardziej naglące potrzeby otaczającego ich ludu muszą na razie ograniczyć swą gorliwość do ubogich z naszych wiosek i miast, to jednak ich ambicje powinny ogarniać świętymi pragnieniami rozległy obszar całej ziemi.

-1818 -

Chrystusowe wezwanie

1. Wezwanie Jezusa Chrystusa, posłyszane w Kościele poprzez potrzeby zbawienia ludzi, jednoczy Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej. Chrystus zaprasza ich, aby szli za Nim i uczestniczyli w Jego posłannictwie słowem i czynem.

Zgromadzenie jest kleryckie na prawie papieskim. Łączy ono w apostoelskich wspólnotach kapłanów i braci, którzy wiążą się z Bogiem przez śluby zakonne; współpracując z Chrystusem Zbawicielem i naśladowując Jego przykład, poświęcają się głównie ewangelizacji ubogich.

Iść za Jezusem Chrystusem

2. Oblaci, „przeznaczeni do głoszenia Ewangelii Bożej” (Rz 1, 1), idąc za Jezusem Chrystusem porzucają wszystko. Aby być Jego współpracownikami powinni głębiej Go poznać, z Nim się utożsamić, pozwolić Mu, aby w nich żył. Usiłując odtworzyć Go w swoim życiu, chcą być posłuszni Ojcu, nawet aż do śmierci, i z bezinteresowną miłością oddają się służbie Ludowi Bożemu. Ich apostoelski zapał ma wsparcie w bezwarunkowym darze ich oblacji, w oblacji nieustannie odnawianej w odpowiedzi na wymogi posłannictwa.

GŁOSIĆ JEZUSA CHRYSTUSA UKRZYŻOWANEGO.

Głosić, tak jak Apostoł, «Jezusa Chrystusa i to Jezusa Chrystusa ukrzyżowanego... nie w uwodzących słowach, lecz przez ukazywanie ducha», to znaczy, pokazując, że rozważyliśmy w swoim sercu słowa, które głosimy i że zaczęliśmy od praktykowania, zanim przystąpiliśmy do nauczania.

- 1826 -

Z JEZUSEM NA KRZYŻU

Pracownicy ewangeliczni nigdy nie zbiorą obfitych owoców swej pracy, o ile nie będą przywiązywać bardzo wielkiej wagi do cierpień Jezusowej śmierci i nie będą ich, by tak powiedzieć, ciągle nosić w swoim ciele. Dlatego członkowie naszego Stowarzyszenia pilnie będą się przykładać do poskramiania swoich namiętności i do wyrzeczenia się we wszystkim własnej woli oraz – na wzór Apostoła – będą upatrywać swą chwałę w słabościach, obelgach, prześladowaniach i udręczeniach znoszonych dla Chrystusa.

- 1826 -

W apostołskiej wspólnoty

3. Wzorem ich życia jest wspólnota Apostołów z Jezusem. Zgromadził On przy sobie Dwunastu, aby uczynić z nich swoich towarzyszy i wysłanników (por. Mk 3, 14). Wezwanie i obecność Pana wśród oblatów dzisiaj, jednoczy ich w miłości i posłuszeństwie, aby na nowo przeżywać jedność Apostołów z Jezusem, jako też ich wspólną misję w Jego Duchu.

Jezus Chrystus ukrzyżowany

4. Krzyż Jezusa Chrystusa jest sercem naszego posłannictwa. Wzorem Pawła apostoła głosimy «Jezusa Chrystusa, i to ukrzyżowanego» (1 Kor 2, 2). Jeśli nosimy «w ciele naszym konanie Jezusa» to w nadziei, «aby życie Jezusa objawiło się w naszym ciele» (2 Kor 4, 10). Oczyma ukrzyżowanego Pana patrzymy na świat krwią Jego odkupiony, żywiąc pragnienie, żeby ludzie, w których nadal trwa Jego męka, poznali także moc Jego zmartwychwstania (por. Flp 3, 10).

Wśród najbardziej opuszczonych

5. Całe Zgromadzenie jest misyjne. Jego naczelną służbą w Kościele jest ukazywanie Chrystusa i Jego Królestwa najbardziej opuszczonym. Niesie ono Dobrą Nowinę ludom, które jeszcze jej nie przyjęły i pomagają im odkryć w świetle Ewangelii ich własne wartości. Tam, gdzie Kościół już istnieje, oblaci kierują się do grup, z którymi on ma najmniej kontaktu. Wszędzie bowiem nasze posłannictwo polega na tym, aby najpierw iść do tych, których sytuacja głośno woła o nadzieję i zbawienie, jakie w pełni może przynieść tylko Jezus Chrystus. Są to różnego rodzaju ubodzy — im dajemy pierwszeństwo.

W Kościele

6. Z miłości do Kościoła oblaci wykonują swą misję w jedności z pasterzami, których Pan postawił na czele swego Ludu. Z wiarą oświeconą przyjmują lojalnie nauczanie i orientację następców św. Piotra i apostołów.

Pracując w Kościołach lokalnych, swoją działalność misjonarską uzgadniają z ogólnym planem pastoralnym i w duchu braterstwa współpracują z innymi pracownikami Ewangelii.

Ich działanie powinno także okazywać prawdziwe pragnienie jedności z wszystkimi, którzy się uważają za uczniów Chrystusa, aby — zgodnie z Jego modlitwą — świat uwierzył, że posłał Go Ojciec (por. J 17, 21). A wreszcie jednoczą się z ludźmi, którzy nie uznając Chrystusa jako Pana, z oddaniem przyczyniają się do szerzenia wartości Królestwa, które nadchodzi.

Przepowiadając Słowo

7. Oblaci, kapłani i bracia, mają wzajemnie uzupełniające się zadania w dziele ewangelizacji. Uczynią wszystko, aby wzbudzić lub ożywić wiarę w tych, do których są posłani i aby pomóc im odkryć «kim jest Chrystus». Zawsze są gotowi odpowiadać na najbardziej naglące potrzeby Kościoła poprzez różne formy świadectwa i posługi, ale przede wszystkim przez przepowiadanie Słowa Bożego, które swe dopełnienie znajduje w sprawowaniu sakramentów i w

służbie bliźniemu. Starają się tworzyć chrześcijańskie wspólnoty i Kościoły zakorzenione w rodzimej kulturze i w pełni odpowiedzialne za swój wzrost.

R 7a. Oblaci podejmują pracę misjonarską jako członkowie Zgromadzenia i swoich prowincji.

Wszyscy biorą udział w ukierunkowaniu działalności apostołskiej, jakkolwiek ostateczna odpowiedzialność spoczywa na przełożonych.

R 7b. Głoszenie misji i misje zagraniczne tradycyjnie zajmują pierwsze miejsce w naszym apostołstwie.

Jednak żadna posługa nie jest nam obca, byle tylko nie tracić z oczu pierwszorzędnego celu Zgromadzenia, którym jest ewangelizacja najbardziej opuszczonych.

R 7c. Bracia oblaci mają udział w jedynym kapłaństwie Chrystusa. Są wezwani, aby na swój sposób współpracować w pojednaniu wszystkiego w Nim (por. Kol 1, 20). Przez swoją konsekrację zakonną dają świadectwo życia całkowicie inspirowanego Ewangelią.

Bracia uczestniczą w misyjnym dziele budowania Kościoła w świecie, szczególnie tam, gdzie Słowo Boże jest głoszone po raz pierwszy. Ponieważ są posłani przez Kościół, ich usługi techniczne, zawodowe i pastoralne, tak samo jak świadectwo ich życia, stanowią posługę ewangelizacyjną.

R 7d. Wierność naszemu oblackiemu powołaniu winna być dla nas przewodnikiem w przedsięwzięciach misjonarskich i w przyjmowaniu zadań duszpasterskich.

Tą samą troską o wierność będzie się kierować każda prowincja przy ustalaniu swoich priorytetów i wyborze posług do wypełnienia na swym terenie. Posłuży ona wreszcie za kryterium przy okresowej ocenie naszych apostołskich zobowiązań.

R 7e. Przyjmowanie nowych misji i zatwierdzanie ogólnych umów między prowincją a ordynariuszem miejsca należy do superiora generalnego z radą.

Zatwierdzenie przez superiora generalnego z radą jest wymagane, aby prowincja mogła przyjąć prowadzenie lub wycofać się z prowadzenia wyższego seminarium, zakładu wychowawczego, parafii na stałe czy w ogóle jakiegoś dzieła, które nie jest nam właściwe. Podania przedkłada prowincja z radą.

R 7f. Będziemy wspierać ludzi świeckich w ich wysiłku rozeznawania i rozwijania swoich talentów i charyzmatów. Będziemy ich zachęcać do angażowania się w apostołstwo, podejmowania posług i przyjmowania w ten sposób właściwej im odpowiedzialności w chrześcijańskiej wspólnocie.

R 7g. Zgodnie z naszą tradycją w przepowiadaniu Słowa zawsze będziemy się posługiwać językiem prostym i bezpośrednim, dostosowanym do słuchających i łatwo zrozumiałym.

W posługiwaniu, a zwłaszcza w posłudze pojednania, będziemy okazywać uprzejmość, cierpliwość i wyrozumiałość Zbawiciela.

PROSTOTA W PRZEPOWIADANIU.

Sprzeciwiałoby się wprost duchowi naszej Reguły, gdyby się bardziej zważało...na elegancję stylu niż na rzetelność doktryny.... Musimy stanowczo starać się tylko o pouczenie ludzi..., nie zadawać się łamaniem im chleba Słowa, ale im go przeżuwać, słowem, tak postępować, aby wychodząc po naszych kazaniach, nie podziwiali głupio tego, czego nie zrozumieli, ale

żeby wracali zbudowani, poruszeni, pouczeni i zdolni powtórzyć w łonie swojej rodziny to, czego z naszych ust się nauczyli.

- 1818 -

Odważnie, pokornie, ufnie

8. Oblaci, będąc bardzo blisko ludzi, wśród których pracują, zawsze pozostaną uważni na ich aspiracje i ich wartości. Niech się nie boją jasno przedstawiać wymagań Ewangelii i niech mają odwagę otwierać nowe drogi, aby posłanie zbawienia dotarło do wszystkich ludzi. Pokorni w obliczu swych słabości, lecz ufni w moc Bożą, będą się starali doprowadzić wszystkich ludzi, a szczególnie ubogich, do pełnego poznania ich godności jako ludzi i jako dzieci Bożych.

R 8a. Pracując wśród ubogich i ludzi marginesu, pozwolimy się przez nich ewangelizować, ponieważ oni często przyczyniają się do tego, że w nowy sposób słyszymy Ewangelię, którą głosimy. Wrażliwi na mentalność ludzi, pozwolimy ubogacić się ich kulturą i tradycjami religijnymi.

POSŁUGA POJEDNANIA.

Po co Jezus Chrystus... złożył w nas to słowo pojednania, jeśli nie po to, aby było skutecznie udzielane grzesznikom... i aby skutkiem tego zostali pojednani z Bogiem? «Zlecił nam posługę pojednania. Albowiem w Chrystusie Bóg pojednał z sobą świat, nie poczytując ludziom ich grzechów, nam zaś przekazując słowo pojednania». Biada małodusznemu śłudze, który by ukrył w ziemi talent, jaki otrzymał, aby go używać dla rodzenia owoców i który zamknąłby... to obfite źródło odrodzenia dusz, które Jezus Chrystus w nim umieścił. Niech misjonarze zawsze przyjmują grzeszników z niewyczerpaną miłością; niech im dodają odwagi... okazując im współczujące serce; słowem, niech tak się z nimi obchodzą, jakby sami chcieli być traktowani, gdyby się znaleźli w ich nieszczęsnym położeniu.

-1826 (i 1818)

Jako prorocy nowego świata

9. Jako członkowie Kościoła proroczego powinni być świadkami sprawiedliwości i świętości Boga, uznając równocześnie potrzebę własnego nawrócenia. Wieszczą wyzwającą obecność Chrystusa i świat nowy, zrodzony z Jego zmartwychwstania. Słyszają i przyczyniają się by inni posłyszeli krzyk ludzi bez głosu, ich wołanie do Boga, który władców strąca z tronu, a wywyższa pokornych (por. Łk 1, 52). Tę misję prorocką we wspólnocie kościelnej wypełniają zgodnie z zaleceniami hierarchii i w zależności od przełożonych.

R 9a. Służba dla sprawiedliwości, pokoju i integralności stworzenia stanowi nieodłączną część ewangelizacji.

Działanie Ducha Świętego może prowadzić niektórych oblatów do utożsamienia się z ubogimi aż do dzielenia ich życia i zaangażowania na rzecz sprawiedliwości; innych natomiast do obecności tam, gdzie się podejmuje decyzje dotyczące przyszłości świata ubogich. W każdym wypadku zostanie przeprowadzone poważne rozeznanie w świetle dyrektyw Kościoła. Do tej posługi oblaci będą otrzymywali misję od przełożonych.

Bez względu na to, jakie jest ich zajęcie, oblaci — zgodnie ze swoim powołaniem — wszelkimi środkami zgodnymi z Ewangelią będą współdziałać w przetwarzaniu wszystkiego, co jest przyczyną ucisku i ubóstwa, przyczyniając się w ten sposób do nadejścia społeczeństwa opartego na godności osoby stworzonej na obraz Boga.

R 9b. W żadnym posługiwaniu nie wolno gasić głosów proroczych. Gdy się podnoszą, będziemy ich słuchać, rozeznawać i popierać.

Z Maryją Niepokalaną

10. Patronką Zgromadzenia jest Maryja Niepokalana. Otwarta na Ducha Świętego, jako pokorna służebnica całkowicie poświęciła samą siebie osobie i dziełu Zbawiciela. W Dziewicy zatroskanej o przyjęcie Chrystusa, aby dać Go światu, dla którego jest On nadzieją, oblaci widzą wzór wiary Kościoła i własnej.

Zawsze uważać Ją będą za swoją Matkę. W wielkiej zażyłości z Nią jako Matką Miłosierdzia będą przeżywali swoje bóle i radości misjonarskiego życia. Wszędzie, gdzie ich zaprowadzi posługiwanie, będą się starali szerzyć prawdziwe nabożeństwo do Dziewicy Niepokalanej, która jest zapowiedzią ostatecznego zwycięstwa Boga nad wszelkim złem.

ROZDZIAŁ DRUGI

ŻYCIE ZAKONNO-APOSTOLSKIE

Przede wszystkim Królestwo Boże 11. Naszym posłannictwem jest głosić Królestwo Boże i starać się o nie przed wszystkimi innymi sprawami (por. Mt 6, 33). Tę misję wypełniamy we wspólnocie. Wspólnota jest znakiem, że w Chrystusie Bóg jest dla nas wszystkim. Razem oczekujemy przyjścia Pana w pełni Jego sprawiedliwości, «aby Bóg był wszystkim we wszystkich» (1 Kor 15, 28). Wzrastając w wierze, nadziei i miłości, zobowiązujemy się być pośród świata zaczynem Błogosławieństw.

PODROZDZIAŁ I

RADY EWANGELICZNE

Bezwarunkowo oddani Chrystusowi 12. Zgodnie z wymaganiem swego posłannictwa oblaci chcą w sposób radykalny iść za przykładem Jezusa czystego i ubogiego, który przez swoje posłuszeństwo odkupił świat. Dlatego — z daru Ojca — wybierają drogę rad ewangelicznych.

Śluby łączą ich w miłości z Panem i Jego Ludem oraz nadają szczególny charakter temu życiodajnemu środowisku, jakim jest wspólnota. Jej członkowie tworzą żywą komórkę Kościoła, w której starają się wspólnie doprowadzić do pełnego rozwoju łaskę chrztu świętego.

Jak Maryja

13. Maryja Niepokalana w swej odpowiedzi płynącej z wiary i w swojej pełnej otwartości na wezwanie Ducha Świętego jest wzorem i strażniczką naszego konsekrowanego życia.

CZYSTOŚĆ

Szczególne zaproszenie

14. W odpowiedzi na szczególne zaproszenie Chrystusa, oblaci wybierają drogę konsekrowanego celibatu ze względu na Królestwo (por. Mt 19, 12).

Wybór wyzwalający

15. Ten wybór poświęca nas Panu i równocześnie czyni nas gotowymi do służenia wszystkim. Pomaga nam opanować skłonność do przywiązań egoistycznych i daje nam wolność miłowania wszystkich ludzi.

Wybór taki pozwala nam świadczyć o głębi przymierza Kościoła z Chrystusem, Jego jedynym Oblubieńcem, oraz o duchowej płodności tego związku. Swój celibat będziemy przeżywać jako znak doskonałej miłości, która w pełni objawi się dopiero w Królestwie.

Ku pełnej miłości

16. Konsekrowany celibat wzywa nas do rozwoju bogactw swego serca. Jest wyrazem życia i miłości, całkowitym darem z siebie składanym Bogu i ludziom wraz z bogactwem uczucia i żywotnymi siłami naszego jestestwa. Pozwala nam iść tam, gdzie pojawiają się najbardziej naglące potrzeby i dawać wspólne świadectwo o miłości Ojca do nas i o naszej wiernej miłości do Niego.

Ślub

7. Przez konsekrację zakonną, mocą ślubu, oblaci zobowiązują się do zachowania celibatu i do życia w czystości

Aby miłość była wierna

18. W dochowaniu wierności ślubowi liczą na przyjaźń i życie braterskie, apostołskie zaangażowanie względem wszystkich oraz modlitwę i umartwienie.

R 18a. Żyjąc swą konsekracją, oblaci będą sobie pomagać w osiągnięciu coraz większej dojrzałości. Świadom swej słabości, nikt nie zaniedba korzystania z kierownictwa duchowego i każdy sam siebie będzie roztropnie kontrolował.

R 18b. Każdy będzie umiał żyć w prawdziwej przyjaźni, która przyczyni się do wzrostu jego osobowości męża apostołskiego i uczyni go bardziej zdolnym do kochania sercem Chrystusowym. Rozwijając ten dar miłości będzie mógł oddawać się innym bez lęku i bez lekkomyślności z uczuciem prawym i szczerym.

W swoich kontaktach będzie się liczył ze zwyczajami kraju, w którym przebywa i z odczuciem ludzi, z którymi żyje i pracuje.

R 18c. Jak wielkoduszny przykład wielu ludzi świeckich, małżonków lub samotnych, często buduje misjonarzy, tak ci ze swej strony przez swe prawdziwe uczucia i własną wierność będą oparciem dla tych, którzy muszą się zmagać o dochowanie wierności.

UBÓSTWO

Ubodzy jak Jezus Chrystus

19. Kroczyliśmy śladami Mistrza, który stał się ubogim ze względu na nas. W odpowiedzi na Jego wezwanie: «Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj co posiadasz i rozdaj ubogim..., potem przyjdź i chodź za Mną» (Mt 19, 21), wybieramy ewangeliczne ubóstwo.

Z Jego ubogimi

20. Ten wybór nas pobudza, abyśmy żyli w ściślejszej łączności z Chrystusem i ubogimi. W ten sposób jest on protestem przeciw nadużywaniu władzy i bogactwa oraz zapowiedzią nadejścia świata nowego, wyzwolonego z egoizmu i otwartego na dzielenie się.

W obliczu wymagań naszego posłannictwa i nie zaspokojonych potrzeb, czujemy się czasami bezsilni i bezradni. Wtedy właśnie możemy wiele nauczyć się od ubogich, a zwłaszcza cierpliwości, nadziei i solidarności.

Świadectwo wspólnotowe

21. Z natchnienia Ducha Świętego, który skłaniał pierwszych chrześcijan do dzielenia się wszystkim, oblaci wszystko oddają do dyspozycji wspólnoty. Zachowują prosty styl życia i uważają za sprawę istotną dla swego Instytutu dawanie zbiorowego świadectwa ewangelicznego wyrzeczenia.

Unikają więc wszelkiego luksusu, wszelkiego pozoru luksusu, wszelkiego nieumiarkowanego zysku i wszelkiego gromadzenia dóbr. Podlegając powszechnemu prawu pracy każdy ze swej strony wnosi wkład w utrzymanie i apostolat swej wspólnoty oraz radośnie godzi się z faktem, że nie posiada wygod, jakich mogliby pragnąć.

APOSTOLSKIE UBÓSTWO.

„Jeśli chcesz być doskonały, mówi nasz Pan, idź, sprzedaj, co posiadasz”. Pierwsi chrześcijanie byli wierni w dosłownym stosowaniu tej rady. Mieli oni jeszcze żywy przykład, jaki im dał ich Boski Mistrz, który chciał narodzić się w stajni i umrzeć na krzyżu po życiu w całkowitym niedostatku, skoro nie miał ani denara, aby zapłacić podatek cesarzowi, ani nawet miejsca, gdzie by mógł oprzeć głowę.

Powody te byłyby aż nadto wystarczające, aby — w Instytucie, który chce nas prowadzić śladami pierwszych chrześcijan... — skłonić nas do przyjęcia tego istotnego punktu życia doskonałego i zakonnego.

Zważcie ponadto, że — ze względu na to, iż chciwość jest jedną z wad, które czynią w Kościele najwięcej spustoszenia — duch naszego Instytutu, który jest duchem naprawy, skłania nas do ofiarowania Bogu pewnego rodzaju zadośćuczynienia za tę wadę, przyjmując dobrowolne ubóstwo, tak jak je przed nami praktykowali święci.

- 1818 (i 1859) -

Ślub

22. Przez ślub oblaci zobowiązują się do życia w dobrowolnym ubóstwie. Rezygnują z prawa do używania i dysponowania w sposób godziwy samowolnie jakimkolwiek dobrem doczesnym o wartości pieniężnej.

Wszystko, co członek zdobywa przez swoją pracę osobistą lub ze względu na Zgromadzenie, należy do Zgromadzenia. Tak samo do Zgromadzenia należy wszystko, cokolwiek członek otrzymuje nie z jakiegokolwiek tytułu spadku, ale jako świadczenie, którego tytuł został

nabyty po pierwszym zobowiązaniu lub jako zasiłek, ubezpieczenie czy też w jakiegokolwiek innej formie.

R 22a. Dobrami wspólnoty, które są poniekąd własnością ubogich, będzie się rozporządzać z roztropnością. Wspólnota jednak, pokładając swą ufność w Bożej Opatrzności, nie zawaha się użyć swego niezbędnego mienia, aby pomóc biednym.

R 22b. Każda prowincja powinna określić sposób zarządzania dobrami wspólnot i zapewnienia każdemu członkowi tego, co jest konieczne do jego utrzymania i apostołatu.

R 22c. Nasze domy i prowincje troskliwie będą się dzielić ze współbraćmi pracującymi w regionach i misjach mniej zaopatrzonych w dobra materialne.

Majątek osobisty

23. Przed pierwszym zobowiązaniem każdy przekaże komu zechce zarządzanie swoimi dobrami i swobodnie zadecyduje o ich używaniu i użytkowaniu. Oprócz tego, przed wieczystą profesją każdy cywilnie ważnym testamentem rozporządzi swoimi dobrami, które posiada lub które mu przypadną w udziale.

Wszelka zmiana w tych rozporządzeniach, nawet ze słusznego powodu, wszelki inny akt w sprawie dóbr dziedzicznych, wymaga pozwolenia wyższego przełożonego. W nagłym jednak przypadku testament może być zmieniony za pozwoleniem przełożonego miejscowego.

Za pozwoleniem superiora generalnego oblat z wieczystymi ślubami może zrzec się dóbr, które posiada i które mu przypadną w udziale.

R 23a. Jeśli po pierwszym zobowiązaniu oblat otrzyma dobra z jakiegokolwiek tytułu spadku, z całkowitą swobodą zamianuje administratora i określi, komu przekazuje używanie i użytkowanie tych dóbr.

Określając użytkowanie swoich dóbr dziedzicznych, każdy, jeśli tego pragnie, może kazać regularnie dopisywać dochody do swego kapitału.

Przekazanie zarządzania i rozporządzenia o używaniu i użytkowaniu tracą swoją moc w wypadku wystąpienia ze Zgromadzenia. Powinna o tym mówić klauzula w dokumentach.

R 23b. Superior generalny może upoważnić innych wyższych przełożonych Zgromadzenia, aby za zgodą swej rady mogli pozwolić oblatowi zrzec się swego majątku całkowicie lub częściowo.

POŚLUSZEŃSTWO

Nasłuchujący Ojca

24. Pokarmem Chrystusa było «wypełnić wolę Tego», który Go posłał (J 4, 34). Stał się «posłuszny aż do śmierci krzyżowej» (Flp 2, 8).

Wezwani, aby iść za Nim, oblaci jak On będą nasłuchiwać Ojca, żeby bez reszty oddać się wypełnianiu Jego zbawczej woli.

Życie w ewangelicznej wolności

25. Posłuszeństwo czyni nas sługami wszystkich. Przez nie przeciwstawiamy się duchowi panowania i chcemy świadczyć o tym świecie nowym, w którym ludzie uświadamiają sobie

swoją ścisłą współzależność. Jeśli wspólnie przyjmujemy wolę Boga, ewangeliczna wolność staje się dla nas rzeczywistością (por. Ga 5, 13).

Nasze życie jest regulowane przez wymagania naszej misji apostołskiej i przez wezwania Ducha Świętego, już obecnego w tych, do których jesteśmy posłani. Nasza praca w wieloraki sposób uzależnia nas od innych; wymaga rzeczywistego wyrzeczenia się własnej woli i głębokiego zmysłu Kościoła.

Posłuszeństwo i inicjatywa

26. Jako osoby i jako wspólnota ponosimy odpowiedzialność za poszukiwanie woli Bożej. Nasze postanowienia w większym stopniu odzwierciedlają tę wolę, gdy są podjęte po wspólnotowym rozpoznaniu i na modlitwie.

W przełożonych będziemy widzieli znak naszej jedności w Chrystusie i z wiarą uznamy władzę, jaką otrzymali. Będziemy lojalnie popierać powzięte decyzje oraz — w duchu współpracy i inicjatywy — poświęcimy swoje talenty, aktywność, a nawet samo życie naszej misji apostołskiej w Kościele.

Każdy oblat zanim zwróci się do władzy kościelnej czy świeckiej z jakimkolwiek nowym projektem poważnie angażującym Zgromadzenie, przedstawi go swemu przełożonemu zakonemu do zatwierdzenia.

Tak samo przed przyjęciem nowych zadań czy dodatkowych obowiązków, proponowanych przez przełożonych kościelnych lub innych, poprosi o pozwolenie własnego przełożonego zakonnego.

Również na publikowanie pism dotyczących religii i obyczajów, oprócz pozwolenia ordynariusza miejsca — jeśli tego wymaga prawo powszechne — potrzebuje pozwolenia prowincjała lub superiora delegatury.

ŚLUB POSŁUSZEŃSTWA.

Święci uważają ten ślub za podstawowy i najbardziej istotny ze wszystkich... Przez ślub posłuszeństwa ofiaruje się Bogu więcej, niż przez inne śluby... Rzecz jest tym doskonalsza, im bardziej zbliża nas do celu, dla którego została ustanowiona. Otóż ponieważ posłuszeństwo jest tym, co zakonników najbardziej łączy z celem ich instytutu, jest również czymś najdoskonalszym. Posłuszeństwo jest cnotą najbardziej zasługującą, jest więzią jedności w każdym dobrze zorganizowanym społeczeństwie. Od wierności w jego zachowaniu zależy nawet trwanie najlepiej zorganizowanych społeczności. Lecz aby działać tyle dobra posłuszeństwo musi być takie, jakie praktykowali święci i polecili praktykować innym w różnych instytutach, którymi wzbogacili Kościół... W naszym Instytucie posłuszeństwo będzie zatem skore, pokorne i całkowite.

Idąc za wskazaniem przełożonych, niechaj oblaci mają przed oczyma samego Boga, wyłącznie któremu poddają się w ich osobie i z miłości do którego praktykuje się posłuszeństwo.

1826 (i 1818) –

R 26a. W ważniejszych decyzjach i sprawach dotyczących życia i posłannictwa całej wspólnoty przyjmiemy taki sposób rozeznania, który sprzyja zgodzie.

R. 26b. Zanim przełożeni powierzą komuś nowe obowiązki, skonsultują się z nim i pozwolą mu przedstawić własny punkt widzenia. W podejmowaniu decyzji będą się liczyć nie tylko z wymogami dobra wspólnego, lecz także z osobistymi uzdolnieniami oraz z właściwym każdemu powołaniem.

Ślub

27. Przez ślub oblaci zobowiązują się do posłuszeństwa Ojcu Świętemu i swoim prawowitym przełożonym we wszystkim, co dotyczy bezpośrednio lub pośrednio zachowania Konstytucji i Reguł. Ślub obowiązuje ich ciężko w sumieniu, gdy od własnego przełożonego otrzymują rozkaz wyraźny, dany w imię posłuszeństwa.

Reguła życia

28. Oblaci dostosują swoje życie i działalność misyjną do Konstytucji i Reguł Zgromadzenia. Uczynią z nich przedmiot rozważań na modlitwie i w braterskim dzieleniu się.

WYTRWANIE

Znak wierności

29. Pan Jezus «umiłował swoich na świecie, do końca ich umiłował» (J 13, 1). Jego Duch nie przestaje zapraszać wszystkich chrześcijan do trwania w miłości. Ten sam Duch Święty przynagla oblatów do ściślejszego związania się ze Zgromadzeniem tak, aby ich wytrwałość była znakiem wierności Chrystusa swemu Ojcu.

Oblaci będą się wzajemnie wspomagać w znajdowaniu radości i szczęścia w życiu wspólnotowym i w apostołstwie. Będą się zachęcać do wierności względem Zgromadzenia, nawet gdyby ono w pewnych okolicznościach musiało się rozproszyć lub gdyby sami mieli pokusę je opuścić.

Ślub

30. Chociaż wola wytrwania zawiera się już w trzech ślubach, złożonych i przyjętych w Zgromadzeniu, dodajemy do nich ślub wytrwania. W ten sposób publicznie zaświadczamy o głębokim przywiązaniu do naszej rodziny zakonnej i o definitywnym zaangażowaniu się w jej posłannictwo.

PODROZDZIAŁ II ŻYCIE Z WIARY

Życie scalone

31. Jedność swego życia oblaci osiągają jedynie w Jezusie Chrystusie i przez Niego. Oddają się przeróżnym posługom apostołskim, a jednocześnie każdy akt ich życia jest okazją do spotkania z Chrystusem, który przez nich oddaje się innym, a im — przez innych.

Utrzymując się w atmosferze milczenia i wewnętrznego pokoju, szukają obecności Pana zarówno w sercach ludzi i w wydarzeniach codziennego życia, jak w Słowie Bożym, w modlitwie i w sakramentach. Jako pielgrzymi przebywają drogę z Jezusem w wierze, nadziei i miłości.

Życie jako modlitwa

32. Jako misjonarze wielbimy Pana zgodnie z różnymi natchnieniami Ducha Świętego: nie-
siemy przed Niego codzienny ciężar naszej troski o ludzi, do których jesteśmy posłani (por. 2
Kor 11, 28). Całe nasze życie jest modlitwą o nadejście Królestwa Bożego w nas i przez nas.

STAĆ SIĘ DRUGIM CHRYSYTEM.

Misjonarze powinni, na ile pozwoli słabość ludzkiej natury, naśladować we wszystkim
przykłady naszego Pana Jezusa Chrystusa, głównego Założyciela Stowarzyszenia, i Jego
Apostołów, naszych pierwszych ojców.

Za przykładem tych wielkich wzorów jedną część życia poświęcą na modlitwę, wewnętrzne
skupienie i kontemplację w skrytości Bożego domu, w którym wspólnie zamieszkają.

Drugą część całkowicie poświęcą na dzieła zewnętrzne najbardziej czynnej gorliwości, takie
jak: misje, głoszenie kazań i spowiadanie, katechizacja, prowadzenie młodzieży, odwiedzanie
chorych i więźniów, rekolekcje i inne podobne ćwiczenia.

Jednakowoż zarówno w pracy misyjnej, jak i wewnątrz domu, ich naczelnym staraniem
będzie podążanie drogami kościelnej i zakonnej doskonałości. Przede wszystkim będą się
ćwiczyć w pokorze, posłuszeństwie, ubóstwie, samozaparciu, duchu umartwienia i wiary, w
czystości intencji i w innych cnotach. Słowem, będą usiłowali stać się drugim Chrystusem,
szerząc wszędzie przyjemną woń tych miłych cnót.

Środki duchowe

33. Eucharystię, źródło i szczyt życia Kościoła, oblaci stawiają w centrum swego życia i dzia-
łania. Będą żyli w ten sposób, aby móc każdego dnia godnie ją sprawować. Uczestnicząc w
niej całym swym jestestwem, ofiarują samych siebie wspólnie z Chrystusem Zbawicielem. W
misterium współdziałania z Nim dostępują odnowienia, zacieśniają więzy swej apostołkiej
wspólnoty i poszerzają horyzonty gorliwości do granic świata. W duchu wdzięczności za dar
Eucharystii często będą odwiedzać Pana obecnego w tym Sakramencie.

Ponieważ Słowo Boże jest pokarmem ich życia wewnętrznego i apostołstwa, nie zadawałają
się tylko jego pilnym studiowaniem, ale przyjmują je uważnym sercem, aby lepiej poznać
Zbawiciela, którego kochają i chcą objawiać światu. To słuchanie Słowa sprawia, że stają się
bardziej zdolni do odczytywania wydarzeń historii w świetle wiary.

Przez Liturgię Godzin, modlitwę Kościoła, Oblubienicy Chrystusowej, oddają chwałę Ojcu za
Jego wspaniałe dzieła i proszą Go, aby błogosławił ich posłannictwu. Normalnie każdy komu-
nitet odmawia wspólnie część Liturgii Godzin. Tam, gdzie to jest możliwe, zaprasza wiernych
do udziału w tej oficjalnej modlitwie Kościoła.

W cichej i wydłużonej modlitwie każdego dnia pozwalają Panu, aby ich urabiał, i w Nim
znajdują natchnienie do swego postępowania. Zgodnie ze swą tradycją codziennie poświęcają
jedną godzinę na modlitwę myślną, a część tego czasu spędzają wspólnie w obecności Naj-
świętszego Sakramentu.

Rachunek sumienia jest dla nich uprzywilejowaną okazją do rozpoznawania wezwań i obec-
ności Pana w całym ich życiu i do stawiania sobie pytań o swoją wierność w dawaniu Mu od-
powiedzi. Zobowiązani do głoszenia światu radości z Bożego przebaczenia i świadomi swej
grzeszności często przystępują do sakramentu pojednania.

R 33a. Naszym spotkaniom z Panem mogą sprzyjać nowe formy modlitwy osobistej i
wspólnotowej. Będziemy je przyjmować z rozeznaniem i zgodzimy się rozważyć
wyzwania, jakie nam stawiają.

R 33b. Zaleca się każdemu szukać rad i wsparcia u kierownika duchowego. Ten zaś będzie mu pomagał rozeznawać działanie Boże i wzrastać poprzez doświadczenia i trudności jego życia osobistego i posługiwania.

R 33c. Dla duchowego wzrostu męża apostołskiego nieodzowne są pewne konkretne warunki sprzyjające skupieniu i osobisty, regularny, nawet codzienny rytm modlitwy. Na tym aspekcie swego życia każdy oblat z pomocą przełożonego lub kierownika duchowego skupi całą potrzebną uwagę, bo od tego zależy zarówno skuteczność jego posługiwania, jak i rozwój jego życia zakonnego.

Doświadczenia i pokuta

34. Z miłości do ukrzyżowanego Pana przyjmują w duchu wiary cierpienia osobiste, doświadczenia w pracach apostołskich i uciążliwości życia wspólnotowego (por. 2 Kor 12, 10). Pójdą także za natchnieniem Pana, kiedy wezwie ich do innych form dobrowolnej pokuty.

Czas odnowy

35. Aby być coraz bardziej dysponowanym do służenia Bogu w Jego Ludzie, co miesiąc i co roku zarezerwują sobie należyty czas na modlitwę osobistą i wspólnotową, na refleksję i odnowę. Doroczne rekolekcje trwające zazwyczaj jeden tydzień mogą być z pożytkiem poprzędzone lub przedłużone braterskimi spotkaniami i wymianą doświadczeń apostołskich.

Zjednoczeni z Maryją

36. W zjednoczeniu z Maryją Niepokalaną, wierną Służebnicą Pana, prowadzeni przez Ducha Świętego będą pogłębiać swoją zażyłość z Chrystusem. Z Nią będą rozważać tajemnice Wcielonego Słowa, szczególnie w modlitwie różańcowej.

POSŁUSZEŃSTWO I WSPÓLNOTA.

Najstarsi i najwyżsi godnością w Zgromadzeniu powinni dawać przykład wszelkich cnót, ale przede wszystkim posłuszeństwa, które stanowi podstawową więź naszej jedności oraz istotne źródło naszego trwania.

- 1821 –

BRATERSKA MIŁOŚĆ.

Będą się znosić nawzajem z wielką łagodnością i cierpliwością, prześcigając się w służności i praktykując radosną miłość.

Każdy będzie unikał wszystkiego, co mogłoby zasmucić współbraci. Chętnie będzie ustępował woli innych, aby trwał w nich pokój Boży i miłość Chrystusowa.

Będą się wzajemnie miłować, szanować i uprzedzać w uprzejmości.

- 1825 -

PODROZDZIAŁ III W APOSTOŁSKICH WSPÓLNOTACH

Wspólnota i posłannictwo

37. Posłannictwo wypełniamy we wspólnocie i przez wspólnotę, do której należymy. Nasze wspólnoty mają więc charakter apostołski.

Gorliwość każdego powinna być podtrzymywana przez miłość braterską. Domaga się tego wierność wobec testamentu Założyciela: «Zachowujcie między sobą miłość, miłość, miłość, a na zewnątrz gorliwość o zbawienie dusz».

W miarę jak wzrasta między nimi komunია umysłów i serc, oblaci dają świadectwo przed ludźmi, że Jezus wśród nich żyje i tworzy z nich jedno, aby ich posyłać na przepowiadanie Swego Królestwa.

R 37a. Charyzmat świętego Eugeniusza de Mazenoda, który jest darem Ducha Świętego dla Kościoła, promieniuje w świecie. Ludzie świeccy czują się wezwani do udziału w nim zgodnie ze swoim stanem życia i do przeżywania go w sposób zależny od różnych środowisk i kultur. Uczestniczą oni w charyzmacie w duchu komunii i wzajemności między sobą i z oblatami.

Aby intensywniej przeżywać misję ewangelizacyjną według charyzmatu oblackiego, świeccy łączą się w stowarzyszenia. W porozumieniu z Administracją generalną prowincje i delegatury będą popierać rozwój tych stowarzyszeń. Postarają się, aby wiernie odzwierciedlały oblacki charyzmat. Przyczynią się także do formacji świeckich, umożliwiając im dostęp do źródeł charyzmatu oraz określą relacje pomiędzy Zgromadzeniem i stowarzyszeniami. W związku z tym Administracja generalna podejmuje inicjatywy, jakie uważa za stosowne, w celu popierania łączności między prowincjami i delegaturami oraz wspólnego spojrzenia w całym Zgromadzeniu.

R 37b. Wierne oblackiej tradycji, wspólnoty zatroszczą się o rozwój Misyjnego Stowarzyszenia Maryi Niepokalanej w celu formowania laikatu oraz jego udziału w duchowości i apostołstwie oblatów.

R 37c. Wiele instytutów zakonnych i świeckich jest z nami związanych przez swoje pochodzenie lub przez swoją duchowość. Każda prowincja i delegatura będzie się starać o umacnianie tych duchowych więzi i, jeśli możliwe, o stworzenie z nimi konkretnych form współpracy apostołskiej, przy całkowitym poszanowaniu ich autonomii.

Solidarność

38. Złączeni posłuszeństwem i miłością, wszyscy — kapłani i bracia — pozostają ze sobą solidarni w życiu i w działalności misjonarskiej, nawet jeśli — rozproszeni dla dobra Ewangelii — mogą tylko krótko korzystać z dobrodziejstw życia wspólnego.

Każda wspólnota, czy to będzie dom czy dystrykt, przyjmuje rytm życia i modlitwy, który najlepiej odpowiada jej celowi i apostołstwu. Ustala więc wspólny program powierzony czujności superiora i organizuje regularne spotkania, aby oddawać cześć Panu, oceniać swą działalność, odnawiać się i umacniać więzy jedności.

R 38a. Wszelkie próby nowych form życia wspólnotowego, sugerowane przez nowe wymogi misjonarskie, będą się rozpoczynały dialogiem i będą podlegały ocenie na szczeblu lokalnym i prowincjalnym.

ŻYCIE WE WSPÓLNOCIE I APOSTOŁSTWO.

Gdyby ktoś był skłonny uważać te Reguły za zbyt uciążliwe dla natury, takiego zaklinamy w Panu, aby wziął pod uwagę, że:

1. Nasza posługa na zawsze pozostanie bezowocna, jeśli nie będziemy gorliwie pracowali nad własnym postępowaniem duchowym;

2. Nigdy nie staniemy na wysokości swego powołania bez pomocy tych praktyk, które wszyscy ojcowie życia duchowego, a szczególnie wszyscy święci zakonodawcy, uważali za nieodzowne;

3. Misje i rekolekcje zmuszają nas do przebywania w świecie przez trzy czwarte roku, aby zajmować się głównie i niemal wyłącznie nawracaniem grzeszników. Dlatego narazilibyśmy się na ryzyko zapomnienia o własnych potrzebach, gdybyśmy podczas tego niebezpiecznego posługiwania przynajmniej na krótko nie wracali do ścisłego przestrzegania Reguły.

Jeżeli przeto leży nam na sercu nasze najwyższe szczęście, jeśli nie chcemy ryzykować, że głosząc kazania innym, sami będziemy potępieni, to zamiast odczuwać niechęć do poddania się tej doskonałej obserwacji szczerze ubolewajmy, że obowiązki wynikające z miłości na tak długo i tak często oddalają nas od naszych wspólnot, gdzie ona panuje, i wbrew nam samym pozbawiają nas przez dużą część życia dobrodziejstwa jej zbawiennego wpływu.

Dzielenie się i braterstwo

39. Nasze wspólnoty odznaczają się duchem radości i prostoty. We wzajemnym dzieleniu się tym, czym jesteśmy i co posiadamy, znajdziemy życzliwość i umocnienie. Każdy odda na usługi wszystkich swój dar przyjaźni i uzdolnienia otrzymane od Boga. To dzielenie się przyczyni się do intensywności naszego życia duchowego, intelektualnego rozwoju i apostołskiego działania.

Czując się nawzajem za siebie odpowiedzialni, będziemy umieli w pokorze i w mocy miłości praktykować upomnienie braterskie i przebaczenie.

R 39a. Wymogi pracy apostołskiej oraz autentycznego życia zakonnego będą decydującymi kryteriami w sprawie budowania i meblowania naszych domów, jak też naszego życia stylu życia wspólnotowego i środków utrzymania.

R 39b. Nasze wspólnoty zapewnią swoim członkom możliwość rekreacji, odpoczynku i odprężenia. W sposób prosty i serdeczny będą świętować ważne wydarzenia z życia obłackiej rodziny i każdego członka.

Będą gościnne dla oblatów wstępujących przejazdem, a szczególnie względem misjonarzy powracających na jakiś czas lub na stałe do swojej rodzinnej prowincji.

Razem na modlitwie

40. Jakiegokolwiek byłyby wymagania posługi, to jednym z najważniejszych momentów w życiu wspólnoty apostołskiej jest czas wspólnej modlitwy. Zgromadzona przed Panem — w duchowej łączności z tymi, którzy są nieobecni — wspólnota zwraca się do Niego, aby Go wielbić i szukać Jego woli, błagać o przebaczenie i wypraszać siły, aby lepiej Mu służyć.

Oblacka gościnność

41. Nasze wspólnoty wrażliwe na tych, którzy je otaczają, powinny promieniować ewangeliczną serdecznością. Pamiętając, że pewne miejsca są zastrzeżone dla wspólnoty, będziemy się odznaczać duchem gościnności.

R 41a. Nasze domy i serca będą otwarte dla wszystkich, którzy potrzebują pomocy lub porady. Chętnie będziemy przyjmować kapłanów, zakonników i innych pracowników ewangelicznych, którzy pragną dzielić z nami chleb przyjaźni, życie modlitwy i refleksje na temat wiary. Równocześnie wspólnota będzie szanować potrzeby i prawo każdego członka do życia osobistego.

Opieka i troska

42. Wobec współbraci doświadczanych, chorych i podeszłych wiekiem, którzy walnie się przyczyniają do przyścia Królestwa Bożego, będziemy pełni szczególnej troskliwości. Otoczmy ich wszelką serdecznością, jaka łączy członków jednej rodziny.

Wspomnienie naszych zmarłych

43. Zachowamy w żywej pamięci naszych zmarłych i będziemy się za nich modlić, sumiennie dopełniając modłów na ich intencję przepisanych (por. Załącznik).

Rozłuka

44. Jeżeli członek chce Zgromadzenie opuścić albo Zgromadzenie — z ważnej przyczyny — jest zmuszone wydalić kogoś ze swoich członków, uczyni to dopiero po wyczerpaniu wszystkich środków wiodących do poprawy i pojednania. Działać będzie z wielką miłością i zgodnie z normami kanonicznymi, zachowując wobec nich wszystkie wymagania słuszności.

CZĘŚĆ DRUGA FORMACJA

Natchnienie ewangeliczne

45. Jezus osobiście uformował uczniów, których wybrał i wprowadził w tajemnicę Królestwa Bożego (por. Mk 4, 11). Aby ich przygotować do posłannictwa, włączył ich do swej posługi; aby umocnić ich zapał, posłał im swego Ducha.

Ten sam Duch Święty kształtuje Chrystusa w tych, którzy usiłują iść w ślad za Apostołami. Im głębiej pozwala im wniknąć w misterium Zbawiciela i Jego Kościoła, tym bardziej porusza ich do poświęcenia się ewangelizacji ubogich.

ROZDZIAŁ PIERWSZY

PROCES FORMACJI WE WSPÓLNOCIE

Pierwszy cel 46. Celem formacji jest rozwój męża apostołskiego, ożywionego obłackim charyzmatem, który — czerpiąc natchnienie z przykładu Maryi — przeżywa swoje oddanie Jezusowi Chrystusowi w zawsze twórczej wierności oraz całkowicie poświęca się na służbę dla Kościoła i Królestwa Bożego

OBLACKI IDEAL.

Ten, kto zechce być jednym z nas, musi pałać pragnieniem własnej doskonałości, płonąć miłością względem naszego Pana Jezusa Chrystusa i Jego Kościoła oraz żarliwą gorliwością o zbawienie dusz.

Pragnąc poświęcić się wyłącznie służbie Bogu i Kościołowi czy to na misjach, czy w innych posługach Zgromadzenia, będzie musiał uwolnić swe serce od wszelkiego nieuporządkowanego umiłowania spraw ziemskich, jak również od nadmiernego przywiązania do krewnych i do stron rodzinnych oraz wyzbyć się wszelkiego pragnienia korzyści, a bogactwa uważać raczej za błoto, aby nie szukać innego zysku niż Jezus Chrystus. Wreszcie, będzie musiał mieć wolę wytrwania aż do śmierci w wierności i posłuszeństwie Regułom naszego Instytutu.

- 1853 -

Ustawiczne nawracanie się

47. Formacja zmierza do integralnego rozwoju osoby. Trwa przez całe życie i prowadzi każdego do tego, by zaakceptował siebie takim, jakim jest oraz by stawał się tym, kim być powinien z powołania. Zakłada ustawiczne nawracanie się ku Ewangelii oraz utrzymuje nas w stałej gotowości do uczenia się i przystosowywania naszych postaw do nowych wymogów.

R 47a. Przepowiadanie Słowa wszystkim ludom wymaga głębokiego zakorzenienia wiary w każdej kulturze. Dostarczając oblatowi okazji otwarcia się na inne kultury, będzie się specjalnie czuwać, aby mógł przyswoić sobie prawdziwe wartości tego środowiska, w którym żyje i pracuje.

Proces wspólnotowy

48. Normalnym miejscem oblackiej formacji jest apostolska wspólnota, w której wszyscy członkowie biorą udział w procesie wzajemnej ewangelizacji. Wspierają się i zachęcają, tworząc w ten sposób atmosferę zaufania i wolności, w której wszyscy nawzajem pobudzają się do coraz głębszego oddania się sprawie.

Wzajemna odpowiedzialność

49. Formacja jest sprawą istotną dla życia i posłannictwa Zgromadzenia, dlatego powierza się ją trosce i czujności superiora generalnego. W prowincjach odpowiedzialność za nią spoczywa w sposób szczególny na prowincjałach. Jej skuteczność zależy jednak od współpracy wszystkich, zarówno jednostek jak i wspólnot. Co więcej, ponieważ każdy jest głównym sprawcą własnego rozwoju, ważną jest rzeczą, aby każdy oblat na wszystkich etapach swego życia był gotowy odpowiadać wspólnomyślnie na natchnienia Ducha Świętego.

R 49a. Superior generalny z radą określa ogólne normy oblackiej formacji i mianuje członka swej rady odpowiedzialnym za formację w Zgromadzeniu. Ten ostatni będzie pomagał wychowawcom, władzom prowincjalnym i regionalnym konferencjom formacyjnym; będzie zachęcał do wymiany pomysłów i doświadczeń na szczeblu regionalnym i okresowo organizował dla całego Zgromadzenia spotkania na określone tematy.

R 49b. Generalny Komitet Formacyjny, któremu przewodniczy członek rady generalnej odpowiedzialny za formację i w skład którego wchodzi przynajmniej jeden oblat z każdego regionu, będzie się zbierał na okresowe posiedzenia, aby przestudiować problemy powołaniowe i formacyjne oraz przedłożyć zalecenia superiorowi generalnemu i jego radzie.

R 49c. Członków zespołu formacyjnego mianuje prowincjał z radą. Jeśli to konieczne, określi każdemu zakres odpowiedzialności i, na ile to możliwe, nie będzie naruszał dobrze działającego zespołu.

R 49d. Prowincjałowi pomaga komitet formacyjny. Między innymi przygotowuje on i uaktualnia prowincjalne dyrektorium formacyjne. Jasno przedstawia ono zasady, organizację, metody i konkretne programy. Uwzględnia nie tylko misjonarskie zadania, do których przygotowują się kandydaci, lecz także kultury i systemy wychowawcze, wymogi pastoralne i dyrektywy miejscowego episkopatu. Zostanie ono przedstawione do zatwierdzenia superiorowi generalnemu.

R 49e. Zespół wychowawców niezależnie od tego, czy zajmuje się formacją ustawiczną czy pierwszą, dla lepszego wzajemnego zrozumienia i ubogacenia będzie utrzymywał ciągłe kontakty i stałą współpracę z oblatami zatrudnionymi w innych posługach.

W ramach prowincji wychowawcy będą się spotykać regularnie. Zapewni to jedność formacji i jej koordynację między kolejnymi etapami. Za zgodą i zachętą zainteresowanych prowincjałów, będzie można od czasu do czasu organizować spotkania regionalne.

Prowincje będą z sobą współpracować przez uczestniczenie we wspólnych programach i przez wymianę personelu.

ROZDZIAŁ DRUGI

FORMACJA PIERWSZA

Wzrost i dojrzałość

50. Celem pierwszej formacji jest zapewnienie wzrostu tym, których Jezus wzywa, aby stali się w pełni Jego uczniami. Ma ona doprowadzić ich do osiągnięcia zakonnej dojrzałości i przygotować do podjęcia obłackiego posłannictwa. Wymaga to integracji w wierze wszystkich wymiarów naszego powołania, a zwłaszcza ewangelicznego ubóstwa, konsekrowanego celibatu i gotowości do misjonarskiej posługi.

Zespół formacyjny

51. Wychowawcy i formowani, jako uczniowie tego samego Pana, tworzą jedną wspólnotę. W łonie tej wspólnoty i w ścisłej więzi z formowanymi, wychowawcy stanowią grono szczególne. Cięży na nich specyficzna odpowiedzialność wobec Kościoła i Zgromadzenia, jak również względem kandydatów.

Uważni na poruszenia łaski w kandydatach, pobudzają ich, służą pomocą oraz towarzyszą im w ich integralnym rozwoju osobowym, w duchowym postępie i w stopniowym rozpoznawaniu obłackiego powołania.

R 51a. Wychowawcy winni się odznaczać wielką prawością sądu, zmysłem rozpoznawania osób, duchem wspólnotowym i apostołskim, umiłowaniem Zgromadzenia, a przede wszystkim mocnym życiem wiary i modlitwy. W swej pracy będą się kierować żywą tradycją Kościoła i pozostaną wrażliwi na potrzeby świata.

Poza innymi kwalifikacjami powinni być kompetentni w teologii życia wewnętrznego i w sztuce kierownictwa duchowego. Stosowne zaangażowanie pastoralne zapewni przekazywanej przez nich formacji orientację misjonarską.

Każda prowincja zadba o należyte przygotowanie swego personelu formacyjnego.

R 51b. Przed dopuszczeniem kandydata do nowicjatu i do zakonnego zobowiązania lub zanim przedstawi go do święceń, prowincjał zasięgnie zdania zespołu formacyjnego i będzie przywiązywał do niego wielką wagę.

R 51c. W czasie pierwszej formacji będzie się zachęcać aspirantów i młodych oblatów do utrzymania kontaktu ze swym rodzimym środowiskiem i z jego kulturowymi wartościami. To pozwoli im ustosunkować się właściwie do swego tradycyjnego środowiska i pogłębić swe powołanie jako misjonarzy oblatów.

PODROZDZIAŁ I

ODKRYWANIE I ROZWIJANIE POWOŁAŃ

Chrystus powołuje przez nas

52. Chrystus nie przestaje wzywać ludzi do pójścia za Nim i głoszenia Królestwa. Powinniśmy być świadomi, że radość i wielkoduszność naszego życia jest dla innych zachętą do od-

powiedzi na to wezwanie. Wykorzystamy wszelkie okazje, by ukazać naglące potrzeby Kościoła i świata oraz w jaki sposób nasze Zgromadzenie usiłuje na nie odpowiedzieć. Będziemy się także modlić i zachęcać innych do modlitwy, aby Pan posłał pracowników na swoje żniwo.

„Chodźcie a zobaczycie”

53. Chrześcijańskie rodziny, grupy młodych, wspólnoty chrześcijańskie, parafialne i inne, stanowią środowiska sprzyjające rozwojowi powołań. Tam właśnie wielu młodych odkrywa osobę Jezusa i odczuwa urok Jego orędzia. Tam także zaczynają oni ćwiczyć swoje talenty animatorów i apostołów. Głównie więc w tych środowiskach powinniśmy im pomagać w odkryciu powołania i towarzyszyć im w rozwoju.

Nasze domy chętnie przyjmą tych, którzy pragną przyjść zobaczyć i doświadczyć naszego życia. Po bratersku pomożemy im rozpoznać, czego Pan od nich oczekuje i jaką specjalną łaskę ofiaruje im w swoim Kościele.

R 53a. Wszyscy oblaci indywidualnie i wspólnie są zobowiązani do apostołstwa na rzecz powołań. W budzeniu powołań, zarówno oblackich jak i innych, będą współpracować z dziełami papieskimi i diecezjalnymi. W każdej prowincji dyrektor od spraw powołań, albo wyznaczony do tego zespół, będzie koordynował wspólne wysiłki.

R 53b. Tam, gdzie się to okaże pożyteczne dla budzenia i pielęgnowania powołań, oblaci będą zakładać lub utrzymywać niższe seminaria albo internaty dla młodzieży.

Prenowicjat 54.

Kandydatom, okazującym znaki powołania, zapewni się przed nowicjatem odpowiednie przygotowanie, bądź to we wspólnocie, bądź też przez regularne kontakty z oblatami. Celem takiej praktyki jest udzielanie im pomocy w zdobyciu osobowej i chrześcijańskiej dojrzałości, niezbędnej do owocnego nowicjatu i dla sprawdzenia ich zdolności do oblackiego życia.

R 54a. Poza kanonicznymi wymogami stawianymi przy wstąpieniu do nowicjatu, kandydaci powinni przejawiać stosowne do ich wieku oznaki dojrzałości, posiadać wystarczającą znajomość nauki chrześcijańskiej oraz dawać dowody stałości w wierze i w życiu chrześcijańskim, miłości do ubogich i zdolności do życia we wspólnocie.

PODROZDZIAŁ II NOWICJAT

Wprowadzenie do życia zakonnego

55. Nowicjat jako czas wprowadzenia kandydata w zakonne życie oblackie prowadzi do publicznego zobowiązania w Zgromadzeniu. Prawo przyjęcia do nowicjatu przysługuje prowincjałowi. Pod kierownictwem mistrza nowicjuszy aspiranci usiłują pojąć sens życia konsekrowanego. W ten sposób mogą jaśniej rozpoznać wezwanie Pana i w modlitwie przygotować się do odpowiedzi na to wezwanie.

Rozwój duchowy

56. Prowadzeni przez Ducha Świętego, który w nich żyje, nowicjusze wzrastają w przyjaźni z Chrystusem i stopniowo, przez modlitwę i liturgię, wchodzą w tajemnicę zbawienia. Przyzwyczajają się słuchać Pana w Piśmie św., spotykać Go w Eucharystii, rozpoznawać w ludziach i wydarzeniach. W ten sposób dochodzą do kontemplacji Bożego działania w życiu i

posłannictwie Założyciela oraz w historii i tradycji Zgromadzenia. Okazje do apostołskich prac w środowisku oblackim pozwolą im lepiej uświadomić sobie wymogi misjonarskiego powołania i jedność zakonno-apostołskiego życia.

R 56a. Życie wspólnotowe ze swymi radościami i napięciami, duch miłości, który je ożywia i wzajemne wsparcie, jakiego ono udziela, pomoże nowicjuszom włączyć się w rodzinę oblacką i przywyknąć do samozaparcia, jakiego wymaga każde życie zakonno-apostołskie.

R 56b. Nowicjusze będą się ćwiczyć w prostym stylu życia, który uwrażliwiałby ich na potrzeby ludzi, zwłaszcza ubogich.

Mistrz nowicjuszy

57. Odpowiedzialnym za formację w nowicjacie jest mistrz nowicjuszy. Musi on być po wieczystej obłacji. Mianuje go prowincjał z radą. Jego nominacja wymaga zatwierdzenia superiora generalnego z radą.

R 57a. Mistrzowi nowicjuszy pomagają odpowiednio przygotowani współpracownicy, działający z nim zespołowo. Będą oni wolni od wszelkiej posługi, która by mogła przeszkadzać im w wypełnianiu ich zadania. Z wszystkiego, co dotyczy nowicjuszy, mistrz zdaje sprawę bezpośrednio prowincjałowi.

Czas trwania nowicjatu

58. Do ważności nowicjatu wymaga się dwunastu miesięcy spędzonych we wspólnotie nowicjatu.

Celem dopełnienia formacji nowicjuszy wyższy przełożony może zezwolić na jeden lub więcej dodatkowych okresów na praktyczne ćwiczenia apostołskie spełniane poza wspólnotą nowicjatu. Nowicjat nie może się jednak przedłużyć ponad dwa lata. Nieobecność w domu nowicjatu będzie oceniana według prawa powszechnego.

R 58a. Rozpoczęcie nowicjatu będzie poświadczone autentycznym dokumentem z podaną datą i podpisanym przez nowicjusza oraz przez tego, kto dokona przyjęcia.

R 58b. Miejsce nowicjatu wyznacza prowincjał z radą, a zatwierdza pisemnym dekretem superior generalny z radą. Dekret ten jest wymagany do założenia, przeniesienia i zniesienia nowicjatu.

PODROZDZIAŁ III ZAKONNE ZOBOWIĄZANIE

Widzialny znak miłości

59. Czas nowicjatu kończy się tym dobrowolnym i pełnym wiary aktem, jakim jest zobowiązanie w Zgromadzeniu. Nowicjusz, który już doświadczył miłości Ojca w Jezusie, poświęca swe życie, aby tę miłość uwidocznić. Zawierza swą wierność Temu, z którym dzieli krzyż i którego obietnicom ufa.

R 59a. Gdyby pod koniec nowicjatu istniała wątpliwość co do zdatności kandydata, prowincjał może przedłużyć czas jego próby, ale nie ponad sześć miesięcy.

Ze słusznego powodu prowincjał może również pozwolić na przyspieszenie pierwszego zobowiązania, ale nie ponad piętnaście dni.

Zobowiązanie

60. Czasowe zobowiązanie dokonuje się przez roczne śluby, zgodnie z normami przepisanyymi przez Reguły.

Okres czasowego zobowiązania trwa co najmniej trzy lata i, poza wyjątkami, nie będzie przekraczał sześciu lat. W pewnych przypadkach wyższy przełożony może przedłużyć ten czas, ale pełne trwanie czasowego zobowiązania nigdy nie przekroczy dziewięciu lat. W tych granicach, zgodnie z prawem powszechnym, oblat może prosić o dopuszczenie do ślubów wieczystych, kiedy tego zapragnie.

R 60a. Śluby czasowe składa się każdorazowo na jeden rok. Należy przyjąć, że trwają one do następnego ich odnowienia, które według uznania przełożonych będzie można wyprzedzić lub opóźnić o trzy miesiące. W tym ostatnim przypadku zakonnik może jednak legalnie opuścić Zgromadzenie po upływie dwunastu miesięcy swej profesji. Śluby wieczyste, które można złożyć dopiero po upływie co najmniej trzech pełnych lat ślubów czasowych, ze słusznej przyczyny będą mogły być antycypowane lub odłożone na trzy miesiące.

R 60b. Oblat, który podczas profesji czasowej pragnie opuścić Zgromadzenie może otrzymać stosowny indult od superiora generalnego z radą.

R 60c. Gdyby okres czasowego zobowiązania miał być przedłużony ponad sześć lat, prowincjał określi jego trwanie, po zasięgnięciu zdania wychowawców i uwzględnieniu słusznych pragnień zainteresowanego oblata.

Jeśli oblat uważa, że niesłusznie został niedopuszczony do ponowienia czasowego zobowiązania, może się odwołać do superiora generalnego z radą.

R 60d. Pierwsze zobowiązanie będzie przygotowane przez co najmniej pięciodniowe rekolekcje. Przed ponowieniem czasowego zobowiązania rekolekcje mogą być krótsze. Oblacja wieczysta będzie poprzedzona intensywniejszym okresem przygotowania duchowego.

Dopuszczenie

61. Zarówno do ślubów czasowych jak i wieczystych dopuszcza prowincjał z radą. Dopuszczenie lub definitywne niedopuszczenie do ślubów wieczystych wymaga do ważności za twierdzenia przez superiora generalnego z radą.

Zobowiązanie przyjmuje superior generalny na mocy swego urzędu osobiście lub przez swego delegata, jak to określają Reguły.

R 61a. Następujące osoby mogą przyjmować śluby w imieniu Zgromadzenia jako delegaci superiora generalnego: wyżsi przełożeni, przełożeni miejscowi i ich zastępcy (por. K 77, 84; R 83e), a na mocy wyraźnej delegacji wyżej wspomnianych, każdy oblat z wieczystymi ślubami albo, wyjątkowo, kapłan nie-oblat.

Formuła oblacji

62. Formuła oblacji brzmi następująco:

W imię Pana naszego Jezusa Chrystusa, wobec Trójcy Przenajświętszej, Błogosławionej Maryi Dziewicy, świętego Eugeniusza de Mazenoda, wszystkich tu obecnych braci i przed Tobą Ojcze N.N., Superiorze Generalny (Delegacie Superiora Generalnego), który mi Boga zastępujesz, ja, N.N., oświadczam, przyrzekam i ślubuję Bogu czystość, ubóstwo i posłuszeństwo na wieki (na jeden rok).

Podobnie ślubuję, że do śmierci (przez jeden rok) wytrwam w świętym Instytucie i Stowarzyszeniu Misjonarzy Oblatów Najświętszej i Niepokalanej Panny Maryi. Tak mi dopomóż Bóg. Amen.

Jeśli kandydat w porozumieniu ze swoim przełożonym woli inną formułę, to należy w niej uwzględnić następujące istotne elementy:

Przed Tobą, Ojczy N.N., Superiorze Generalny (Delegacie Superiora Generalnego), ja, N.N., ślubuję czystość, ubóstwo i posłuszeństwo na wieki (na jeden rok). Podobnie ślubuję, że do śmierci (przez jeden rok) wytrwam w Zgromadzeniu Misjonarzy Oblatów Maryi Niepokalanej.

KRZYŻ OBLACKI.

Nie będą mieli innego wyróżniającego znaku niż ten, który jest właściwy ich posłudze, to znaczy, wizerunek ukrzyżowanego Pana.

Ten krzyż będzie jakby listem uwierzytelniającym ich posłannictwo do różnych narodów, do których są posłani.

Dla nich samych będzie on jakby ciągłym przypomnieniem pokory, cierpliwości, miłości, skromności i wszystkich innych cnót, których potrzebują do spełnienia tak bardzo świętej i wzniosłej posługi.

- 1818 -

Krzyż oblacki

63. Krzyż oblacki, otrzymany w dniu wieczystej profesji, będzie nam stałym przypomnieniem miłości Zbawiciela, który pragnie przyciągnąć do siebie wszystkich ludzi i wysłał nas jako swoich współpracowników.

Strój 64.

Strój oblatów jest taki sam jak kleru tej diecezji, na terenie której się znajdują. Jeżeli noszą sutannę, ich wyróżniającym znakiem będzie jedynie oblacki krzyż.

PODROZDZIAŁ IV FORMACJA PO NOWICJACIE

Asymilacja oblackiego charyzmatu

65. Niezależnie od tego, czy nowi oblaci przygotowują się jako scholastycy do posługi kapłańskiej, czy jako bracia do swych zadań, będą tak przeżywali swą konsekrację zakonną, żeby ona przenikała całą działalność i wszystkie aspekty ich codziennego życia. Przy pomocy swych wychowawców i kierowników duchowych, będą usiłowali stawać się mężami Bożymi, misjonarzami zakorzenionymi w Chrystusie i stanowczo zdecydowanymi na całkowite oddanie się przez wieczystą oblację. W tym czasie w dalszym ciągu będą studiować i przyswajając sobie oblacki charyzmat i tradycje Zgromadzenia.

Pierwsza formacja kończy się pierwszą obediencją otrzymaną od superiora generalnego.

SŁUDZY KOŚCIOŁA.

Dla dobra Kościoła i aby Zgromadzeniu dostarczyć środków do osiągnięcia celu, jaki sobie stawia, ważne jest, aby jako synów przyjmować jedynie ludzi zdolnych — z pomocą łaski Bożej — służyć i wspomagać swą Matkę i pracą i dobrym przykładem.

R 65a. Celem formacji duchowej jest doprowadzić do dojrzałości w wierze tego, kto osobiście opowiedział się za Chrystusem. W czasie tego długiego okresu formacji, przez rozmyślanie nad Słowem Bożym i systematyczne studium chrześcijańskiej Tradycji, oblat uczy się swoją wiarę pogłębiać, wyrażać i nią się dzielić.

Studium to będzie dostosowane, według jego własnych uzdolnień, do potrzeb jego pracy i posługi.

R 65b. Formacja charakteru powinna prowadzić nowego oblata do realistycznej oceny samego siebie, uzdolnić go do podejmowania odpowiedzialnych zadań i do dojrzałego odnoszenia się wobec swych braci i tych, którzy posiadają władzę. Będzie w nim rozwijała cechy animatora, ducha odwagi i inicjatywy. Co więcej, formacja doprowadzi go do przyjmowania z pokojem, miłością i radością wyrzeczenia zawartego w jego zobowiązaniach.

R 65c. Przez swą pracę i odpowiednie praktyki apostołskie, które mogą trwać dość długo, nowi oblaci będą się ćwiczyć w duchu służby. Stworzy się im okazję do poświęcenia się dla ubogich. Kompetentni opiekunowie wprowadzą ich w posługiwanie i nauczą oceniać swoje doświadczenia w świetle Ewangelii.

R 65d. Zachowując gotowość do służenia wszędzie i w każdej posłudze, oblat, aby lepiej przygotować się do swego zadania, może pragnąć oddać się konkretnej pracy duszpasterskiej lub na określonym terenie misyjnym. Zezwolić na takie ukierunkowanie może superior generalny lub, za jego zgodą, prowincjał

R 65e. Oblaci w pierwszej formacji będą przystępować do wieczystej oblacji, a w przypadku scholastycy także do święceń, dobrowolnie i w pełni świadomości swej odpowiedzialności. Prośbę o to należy sformułować na piśmie.

R 65f. Zakonnik ze ślubami wieczystymi, który przychodzi z innego instytutu do Zgromadzenia oblatów, przed dopuszczeniem do wieczystej profesji musi być poddany trzyletniej próbie. Sposób tej próby zostanie określony przez superiora generalnego.

R 65g. Wyżsi przełożeni mają władzę dopuszczania scholastyków i braci do ustanowionych posług. Mogą im ich udzielać osobiście albo delegować do tego celu innego kapłana.

Przedstawienie do święceń należy do prowincjała z radą. „Litterae dimissoriae” do święceń może wystawić prowincjał i delegowany mocą Reguł superior scholastykatu.

R 65h. W czasie kilku lat po pierwszej formacji oblaci będą wprowadzani i wspierani przez doświadczonych współbraci. Potrzebują oni wtedy pomocy wspólnoty, która z kolei jest ubogacana ich wkładem.

SCHOLASTYCZY

Kapłani Pana

66. Lata scholastykatu mają za cel dać oblatowi dążącemu do kapłaństwa formację intelektualną i wymagane przygotowanie ogólne. Pogłębione nauczanie filozofii i teologii będzie stanowiło podstawę jego studiów. Scholastycy przygotowują się możliwie jak najlepiej do głoszenia Słowa Bożego.

Niezależnie od tego, gdzie odbywają się te studia, ważną jest rzeczą, żeby scholastycy żyli w oblackiej wspólnotcie i stopniowo nabywali ducha misjonarskiego. Niech także nauczą się cenić dar kapłaństwa, bo przezeń zamierzają w bardzo szczególny sposób uczestniczyć w Chrystusowej posłudze kapłana, pasterza i proroka.

SCHOLASTYCY.

Pod opieką Najświętszej i Niepokalanej Panny Maryi wychowuje się kapłanów świętych, którzy napełnieni Duchem Świętym i usiłujący iść śladami Boskiego Pasterza, paśliby sprowadzone do Niego owce z czujną i nieustanną troską.

- 1853 -

ZESPÓŁ FORMACYJNY.

Złączeni miłością i ożywienie tym samym duchem, w stosownej jedności poglądów i działania, będą wspierać superiora w rozwoju dzieła, lękając się, by idąc za własnym sądem, nie pobił i nie zaszkodzić wspólnemu dobru.

Nieustannie będą się przykładać do kształtowania w klerykach Chrystusa z pomocą Jego Niepokalanej Matki, Dziewicy Maryi i nauczą ich z ufnością uciekać się pod Jej opiekę we wszystkim.

- 1853 -

R 66a. Studia będą się koncentrować wokół Chrystusa Zbawiciela. Mocno zakorzenione w Piśmie św., w żywej Tradycji Kościoła i w nauczaniu Magisterium uzdolnią scholastyków do krytycznej refleksji nad głównymi aktualnymi prądami i wartościami ich kultury. Otworzą ich na systemy myślowe i doświadczenia religijne odmienne od ich własnych, a szczególnie na inne tradycje chrześcijańskie i wielkie religie świata.

R 66b. W oparciu o wizję osobistej i spójnej wiary, scholastycy będą w stanie tak przedstawić Ewangelię, żeby trafiała do serc ich współczesnych i poruszała je. Nade wszystko przyswoją sobie na modlitwie to, co studiują i będą żyli tym, czego się uczą, aby w ten sposób stać się wiarygodnymi świadkami orędzia, które mają głosić.

R 66c. Ponieważ środki społecznego przekazu wywierają głęboki wpływ na postawy i na poczucie wartości, oblaci powinni wiedzieć, jak jest urabiana opinia publiczna i rozwijać swe talenty w dziedzinie mediów. W ten sposób będą mogli przyczynić się do tego, że ewangeliczne wartości staną się obecne i aktywne w społeczeństwie, w którym żyją.

R 66d. Niezależnie od praktyk pastoralnych (por. R 65c), prowincjał, zachowując normy prawa powszechnego, może pozwolić scholastykowi przerwać studia na pewien czas. Dzięki temu scholastyk będzie mógł sprawdzić albo pogłębić swe powołanie przez wystarczająco długie doświadczenie w środowisku misjonarskim albo w innej pracy.

R 66e. Superiora scholastykatu i formatorów mianuje prowincjał z radą. Ich nominacja wymaga zatwierdzenia przez superiora generalnego z radą. Są oni wspólnie odpowiedzialni za formację scholastyków.

R 66f. Po zakończeniu przepisowej formacji w scholastykacie, oblaci podejmują posługę jako kapłani. Jeżeli w wyniku należytego rozeznania scholastyk dojdzie do przekonania, że nie jest powołany do kapłaństwa, a jednak chce pozostać oblatem,

poprosi superiora generalnego o obediencję, żeby rozpocząć swe posłannictwo jako brat.

BRACIA

Posługa i świadectwo

67. W ciągu lat następujących po nowicjacie, bracia pogłębiają zrozumienie własnego powołania. W tym celu otrzymają wymaganą formację zawodową oraz doktrynalną i pastoralną, odpowiednią do ich pracy i posługi. Dzięki temu będą mogli dawać świadectwo mocnej wiary oraz kompetentnej i bezinteresownej posługi, zarówno w swej wspólnocie jak i poza nią.

R 67a. W swym życiu modlitewnym bracia będą dążyć do intymniejszego poznania Chrystusa, Słowa Wcielonego, aby móc Go rozpoznać w życiu tych, którzy cierpią, a przede wszystkim w świecie ubogich.

R 67b. Prowincjał będzie czuwał, aby ustalony program zapewniał braciom chrześcijańską, zakonną i zawodową formację. Pogłębione wychowanie zakonne zapewni ich konsekrowanemu życiu pełną skuteczność apostolską.

R 67c. Jeżeli po należytym rozeznaniu duchowym i dla zaradzenia potrzebom apostolskim brat z wieczystymi ślubami dojdzie do przekonania, że Pan wzywa go do stałego diakonatu albo do kapłaństwa, przyjęcie go na kandydata będzie przysługiwało prowincjałowi z radą po otrzymaniu upoważnienia od superiora generalnego z radą.

ROZDZIAŁ TRZECI

FORMACJA USTAWICZNA

W odpowiedzi na nowe potrzeby

68. Bóg bez przerwy działa w świecie, a Jego Słowo, źródło życia, przemienia ludzkość, żeby z niej uczynić swój Lud. Oblaci, jako narzędzie Słowa, powinni być otwarci i elastyczni. Muszą nauczyć się zaradzać nowym potrzebom i szukać odpowiedzi na nowe pytania. Będą to robić rozpoznając stale działanie Ducha Świętego, który odnawia oblicze ziemi (por. Ps 104, 30).

R 68a. Szczere pragnienie i wola każdego są nieodzownymi warunkami powodzenia formacji ustawicznej. Dlatego w ciągu lat formacji pierwszej wychowawcy ukażą młodym oblatom, jak korzystać z doświadczenia i zaszczerpią im silną wolę kontynuowania swej formacji po podjęciu posługiwania.

Rozwój integralny

69. Formacja ustawiczna obejmuje wszystkie aspekty osobowego życia oblata. Odnawia i rozwija jego duchowe życie i wewnętrzne bogactwa, sprzyja wzrostowi dojrzałości emocjonalnej i uczuciowej oraz udoskonala umiejętności pastoralne. Na wszystkich etapach rozwoju pomaga mu sprawdzać, jak realizuje się jedność między jego życiem i posłannictwem.

R 69a. Formacja ustawiczna obejmuje obszerną dziedzinę i dopuszcza różnorakie metody. Oprócz osobistej modlitwy i refleksji, zawiera systematyczne studium, wymianę myśli i okresowe dyskusje we wspólnocie, specjalne sesje poświęcone poszukiwaniom i odnowie. Może także niektórych prowadzić do wyższych studiów albo do prac uniwersyteckich w celu otrzymania dyplomu.

Studia specjalistyczne, podjęte za pozwoleniem prowincjała, powinny uwzględniać priorytety prowincji i być skoordynowane z zamiarami innych. W toku studiów będzie się dokonywać ich obiektywnej oceny.

R 69b. Jeśli to konieczne, oblatowi powołanemu do spełniania nowego zadania zapewni się stosowne przygotowanie. Odnosi się to przede wszystkim do posług, które wymagają szczególnej wrażliwości na cudzą kulturę, znajomości języka i historii danego ludu oraz pastoralnej sytuacji środowiska. Posługa wśród ubogich albo grup mniejszościowych wymaga również zrozumienia ich sytuacji społeczno-ekonomicznej i znajomości społecznej nauki Kościoła.

Specjalną pomoc okaże się misjonarzom wracającym definitywnie do swego rodzinnego kraju, aby ułatwić im przystosowanie się do nowych warunków życia i pracy.

Współodpowiedzialność

70. Jednym z ważniejszych obowiązków przełożonych na wszystkich szczeblach jest stworzenie sprzyjającego ustawicznej formacji ducha wspólnotowego. Powinni oprócz tego popierać wspólne projekty i zachęcać do wysiłków indywidualnych. Każdy jednak oblat, nie zapominając o dialogu ze swą wspólnotą i ze swym prowincjałem, jest w pierwszym rzędzie sam odpowiedzialny za swą formację ustawiczną.

R 70a. Każda prowincja powinna mieć dla swych członków program formacji ustawicznej i przygotowania wykwalifikowanego personelu.

R 70b. Z zasady prowincjał zamianuje dyrektora formacji ustawicznej, zobowiązanego do ułożenia odpowiednich programów. Dyrektor ten powinien mieć ławy kontakt z różnymi grupami w prowincji. Powinien także okazywać osobiste zainteresowanie i pastoralną troskę względem współbraci oblatów.

R 70c. O ile to możliwe, prowincje będą współpracowały z sobą w dziedzinie formacji ustawicznej, udostępniając sobie środki oraz oblacki, jak i nieoblacki personel, którym dysponują.

Po konsultacji z prowincjałami, superior generalny osądzi czy jest wskazane zorganizować na szczeblu całego Instytutu specjalne sesje naukowe lub poświęcone odnowie. Takie inicjatywy służą umocnieniu naszej jedności; co więcej, pozwalają uczestnikom korzystać z wielkiej różnorodności talentów i doświadczeń istniejących w Zgromadzeniu.

CZĘŚĆ TRZECIA

ORGANIZACJA ZGROMADZENIA

DUCH RZĄDZENIA

Władza służbą

71. Jezus jest źródłem i wzorem władzy w Kościele. Za przykładem Pana, który umył nogi swym uczniom, ci spośród nas, którzy otrzymali władzę, zostali wybrani nie po to, aby im służono, lecz aby służyć. Ich służba polega na koordynowaniu i na kierowaniu poczynaniami wszystkich w ewangelizowaniu ubogich oraz na zachęcaniu nas, byśmy prowadzili życie natchnione wiarą i szczerze dzielili się swoim umiłowaniem Chrystusa.

Struktury i posłannictwo

72. Zjednoczeni jako bracia w jednej wspólnotcie apostołskiej, oblaci uważają się za równych wobec Ojca, który rozdziela wśród nich charyzmaty i posługi dla służenia Kościołowi i jego misji. Struktury Zgromadzenia nie co innego mają na celu, jak wspieranie tego posłannictwa.

Wierni zasadom ustanowionym przez Konstytucje i Reguły, przełożeni będą czuwać nad tym, żeby struktury były na tyle elastyczne, by mogły się dostosowywać do rytmu naszego życia.

R 72a. Oprócz cech duchowych, charakterystycznych dla wszystkich Instytutów typowo misyjnych, skoncentrowanych na Jezusie Chrystusie, nasze struktury rządzenia opierają się na pewnych wartościach, do których między innymi należą:

szacunek dla godności osoby;

wierność charyzmatowi i posłannictwu Zgromadzenia;

odpowiedzialne kierownictwo i gotowość do zdawania sprawy przed innymi na wszystkich szczeblach;

solidarność i subsydiarność;

- roztropne gospodarowanie osobami, czasem i finansami.

Wspólna odpowiedzialność

73. Do dobrego zarządzania Zgromadzeniem jest konieczny udział wszystkich. Należy zatem zachęcać do tego na wszystkich szczeblach, aby wszyscy wnosili do niego swój wkład.

Wszyscy jesteśmy współodpowiedzialni za życie i apostołstwo wspólnoty. Wspólnie więc rozeznamy wezwanie Ducha Świętego, staramy się dojść do uzgodnienia stanowisk w kwestiach ważnych i lojalnie popieramy powzięte decyzje. Klimat wzajemnego zaufania dopomoże nam wypracować decyzje w duchu kolegalności.

Zdawać sprawę

74. Jako szafarze Pana, przełożeni na każdym szczeblu zarządzania muszą zdawać sprawę przed władzami Zgromadzenia. Ponadto będą się starać o stworzenie wspólnotcie, której usłu-

gują, jak największej możliwości uczestniczenia w podejmowaniu decyzji i współpracy w realizowaniu ich.

ROZDZIAŁ PIERWSZY

STRUKTURY ZGROMADZENIA

PODROZDZIAŁ I PODZIAŁ ADMINISTRACJI

Jedność i różnorodność

75. W organizacji Zgromadzenia wyróżnia się cztery szczeble: lokalny, prowincjalny, regionalny i generalny. Podczas gdy poziom regionalny jest strukturą koordynowania i współpracy na danym obszarze geograficznym, trzy pozostałe są poziomami rządzenia.

Sprawowanie władzy suponuje żywe wspólnoty apostołskie, w pełni uznane i respektowane w ich względnej autonomii. Każdy szczebel pozostaje w ścisłym kontakcie z pozostałymi, zapewniając im wsparcie, koordynację, usługę i kierownictwo. Jedność serca i ducha między nami utrzymuje się dzięki owocnym kontaktom na każdym szczeblu i z każdym oblatem.

Poziomy rządzenia

76. Żywotność i skuteczność Zgromadzenia w dużej mierze zależy od wspólnoty miejscowej. W niej przejawia się nasza obecność misjonarska i w niej żyjemy Ewangelią, którą głosimy i objawiamy światu.

Wspólnoty miejscowe zwykle są zgrupowane w prowincje, delegatury albo misje, które żyją i rozwijają właściwą im gorliwość apostołską, współpracując z Kościołami lokalnymi i utrzymując ścisłą więź między sobą, zwłaszcza w tym samym regionie.

Prowincje, delegatury i misje tworzą Zgromadzenie. Osiąga ono jedność i jest animowane przez kapitułę i superiora generalnego wraz z radą generalną. W duchu Założyciela czuwają oni, by Zgromadzenie pozostało wierne wymaganiom życia zakonnego i swemu posłannictwu oraz było gotowe wszędzie odpowiadać na potrzeby Kościoła.

Więzy wspólnotowe

77. Członkowie Zgromadzenia uczestniczą w życiu wspólnotowym w różnoraki sposób: albo w domu należycie ukonstytuowanym lub kanonicznie erygowanym z miejscowym superiorom, albo we wspólnocie dystryktu powierzonej miejscowemu superiorowi, albo wyjątkowo w autonomicznej rezydencji powierzonej trosce dyrektora. Ci, którzy z racji posłannictwa żyją samotnie, normalnie są związani ze wspólnotą dystryktu lub domu.

To, co w Konstytucjach i Regulach powiedziano o superiorach, odnosi się także do dyrektorów rezydencji z wyjątkami przewidzianymi przez ogólne prawo kościelne albo przez własny statut rezydencji.

R 77a. Dystrykt jest wspólnotą lokalną, której członkowie żyją pod władzą superiora razem w małych rezydencjach albo samotnie w granicach danego sektora geograficznego.

R 77b. Rezydencja jednoczy małą liczbę oblatów; może stanowić część wspólnoty dystryktu albo być związana z domem lub, w wyjątkowych okolicznościach, może być autonomiczna.

Prowincje 78.

Prowincja jest autonomiczną jednostką zarządzania, która grupuje wiele lokalnych wspólnot oblackich w posłudze Kościołowi na określonym terenie.

Delegatury

79. W zależności od sytuacji w prowincji lub misji kilka wspólnot oblackich można zgrupować w delegaturę, cieszącą się pewną autonomią, określoną w jej statutach.

Misje

80. Aby umożliwić Zgromadzeniu rozwój misyjny i odpowiedzieć na nowe potrzeby Kościoła, po odpowiedniej konsultacji można ustanowić nową fundację zwaną misją.

PODROZDZIAŁ II PRZEŁOŻENI: NORMY OGÓLNE

Rola przełożonych 81.

Przełożeni są znakiem obecności Pana, który jest wśród nas, aby nas animować i prowadzić. Pobudzają oni swych braci do życia zgodnego z powołaniem oblackim, udzielając potrzebnego im wsparcia. W duchu współodpowiedzialności do nich należy kierowanie swoją wspólnotą, podejmowanie decyzji, wpieranie inicjatyw i realizowanie planów zgodnie z duchem i normami Konstytucji i Reguł. Powinni umieć delegować swą władzę i powierzać odpowiedzialne zadania.

Przymioty przełożonych

82. Przełożeni i wszyscy uczestniczący we władzy są wezwani by służyć jako mężowie wiary i modlitwy. W duchu pokory i szczerego posłuszeństwa będą szukać światła zarówno u Boga jak i w radach swych współbraci. Powinni posiadać następujące przymioty:

- dobrze określoną tożsamość zakorzenioną w oblackim charyzmacie;
- głębokie umiłowanie Kościoła, Zgromadzenia i ubogich;
- wrażliwość na osoby, umiejętność słuchania, postawę otwartą dla wszystkich i szanującą prawa każdego;
- taką zdolność prowadzenia i animowania wspólnoty, by potrafiła ona dzielić się w atmosferze wzajemnego zaufania i akceptacji;
- zmysł rozeznania i zdolność podejmowania decyzji po odpowiedniej konsultacji;
- ducha apostołskiego całkowicie oddanego dziełu ewangelizacji, zdolnego przez regularne weryfikacje i oceny pobudzić członków wspólnoty do odpowiedzi na potrzeby posłannictwa;
- poczucie jedności, które przy poszanowaniu uzasadnionych różnic umożliwia im koordynację inicjatyw własnej wspólnoty i współpracę z innymi grupami misjonarskimi.

Warunki nominacji

83. Aby być mianowanym lub wybranym na przełożonego, wikariusza lub zastępcę przełożonego, trzeba mieć ukończoną pierwszą formację i otrzymać pierwszą obediencję, być odpowiednio długo po ślubach wieczystych i posiadać święcenia.

Aby być mianowanym na superiora miejscowego, oblat musi mieć przynajmniej rok ślubów wieczystych złożonych w Zgromadzeniu; aby być mianowanym na prowincjała albo na superiora delegatury, trzeba mieć ukończone przynajmniej trzy lata wieczystej profesji, a pięć, żeby być wybranym na urząd superiora generalnego.

R 83a. Brat oblat, który ma przynajmniej rok ślubów wieczystych złożonych w Zgromadzeniu, po otrzymaniu koniecznego indultu, może być mianowany na superiora wspólnoty lokalnej.

R 83b. Nominacja, zatwierdzenie lub przedłużenie urzędowania każdego przełożonego powinno być dokonywane na piśmie. Prawa i obowiązki przełożonego rozpoczynają się z dniem oficjalnego objęcia funkcji, a kończą się z dniem oficjalnego przejścia jego stanowiska przez następcę.

R 83c. Rola przełożonych jest tak ważna, że wymaga stosownej formacji ustawicznej. Dlatego od czasu do czasu przełożeni będą zwoływani przez wyższego przełożonego na wspólne spotkania. Spotkania te pozwolą im podzielić się doświadczeniami, zgłębić sens ich posługi, ocenić jej skuteczność oraz zapoznać się z aktualnymi metodami animowania i dialogu.

R 83d. Z wyjątkiem przypadku wspomnianego w Regule 106b wszystko, co wymaga zgody, pozwolenia lub zatwierdzenia instancji wyższej, nabiera mocy dopiero po ich otrzymaniu i to raczej na piśmie.

R. 83e. Jeśli władza wyższa nie postanowi inaczej, przełożonego nieobecnego lub nie mogącego pełnić swego urzędu, albo w przypadku wakansu, zastępuje jego wikariusz, jeśli jest, albo radny w kolejności nominacji lub ten, kto zostanie legalnie wyznaczony jako jego zastępca; w przeciwnym razie we wspólnocie miejscowej zastępuje go oblat najstarszy oblacją.

R 83f. Zastępca przełożonego przy załatwianiu spraw bieżących oraz nie cierpiących zwłoki korzysta z tych samych uprawnień co przełożony. Będzie sprawował swoją władzę zgodnie z decyzjami i znanym sposobem postępowania przełożonego oraz będzie go o tym na bieżąco informował.

Wyżsi przełożeni

84. W naszym Zgromadzeniu przełożonymi wyższymi są: superior generalny, wikariusz generalny, prowincjałowie, wikariusze prowincjalni oraz superiorowie delegatur.

Wyznanie wiary

85. Przy sposobności wyboru, nominacji czy objęcia funkcji superior generalny, prowincjałowie, superiorzy delegatur i przełożeni miejscowi muszą w obecności Kapituły albo osoby, która ich mianowała (lub potwierdziła ich wybór), albo jej delegata, złożyć wyznanie wiary według formuły zatwierdzonej przez Stolicę Apostolską.

Rada 86. Przełożeni otrzymują radę, która na swój sposób wyraża uczestniczenie wszystkich we wspólnym dobru komunitetu oraz ich troskę o nie. Rada omawia kwestie dotyczące naszego posłannictwa jako oblatów, naszego życia zakonnego i

spraw doczesnych, mając na uwadze pragnienia i potrzeby wspólnoty i każdego z jej członków.

Wyrażenie „superior generalny (albo prowincjał lub superior delegatury) z radą” znaczy: superior generalny (albo prowincjał lub superior delegatury) za zgodą swej rady.

R 86a. Kiedy głos rady jest wymagany przez ogólne prawo kościelne albo przez Konstytucje i Reguły, zwołuje się radnych, którzy zbierają się, żeby sprawę przedyskutować i zagłosować.

R 86b. W przypadku, gdy jest wymagana zgoda rady, rada musi się odbyć przy obecności przełożonego i wszystkich jej członków. W wyjątkowych jednak przypadkach wystarczy uczestnictwo przy pomocy innych środków (na przykład przez narady telefoniczne), byle tylko wszyscy uczestnicy mogli mieć czynny udział w dyskusji.

Jednakże w przypadkach, w których prawo wymaga tajnego głosowania lub domaga się go jeden z radnych oraz przy dopuszczaniu do ślubów i do święceń, przy wydalaniu i w innych przypadkach wyraźnie przewidzianych w ogólnym prawie kościelnym oraz w Konstytucjach i Regułach, wymagana jest fizyczna obecność przynajmniej większości radnych. Wówczas tylko ci, którzy są fizycznie obecni będą mieli prawo głosu.

R 86c. W przypadku, gdy wymagane jest głosowanie doradcze, a sytuacja jest nagląca i nieprzewidziana, nieobecni radni mogą oddać swój głos na piśmie lub przy pomocy jakiegokolwiek innego stosownego środka.

R 86d. W przypadku, gdy przepisane jest głosowanie kolegialne, głosować mogą tylko ci, którzy są fizycznie obecni.

R 86e. Sprawozdania z posiedzeń rady będą przechowywane i dostarczane odpowiedniemu przełożonemu wyższemu, określonymu w stosownych dyrektoriach.

Przedłużenie i dymisja

87. Superior generalny z radą może przedłużyć na krótki okres władzę prowincjała, superiora delegatury lub misji bądź zamianować tymczasowego administratora. Może również, po wysłuchaniu zainteresowanej osoby, usunąć z urzędu prowincjała, superiora delegatury lub misji przed upływem ich kadencji.

Prowincjał z radą może tak samo postąpić z przełożonym miejscowym bądź z superiorem misji, zależnej od prowincji. Przełożony nie może jednak być usunięty z urzędu przed upływem kadencji bez potwierdzenia Superiora generalnego.

Ekonomowie

88. Na każdym szczeblu administracji zarządzanie finansami powierza się ekonomom pod kierunkiem właściwych przełożonych.

R 88a Ekonom będzie uczestniczył w posiedzeniach rady, gdy będą omawiane sprawy dóbr doczesnych. Chociaż, jeśli nie jest radnym, nie ma on prawa głosowania, jego opinia będzie zanotowana w sprawozdaniu z posiedzenia. Za zgodą rady właściwy przełożony może go zaprosić do uczestniczenia we wszystkich spotkaniach rady.

Prawo odwołania

89. Przed podjęciem jakiegokolwiek działania dotyczącego osobistych praw jednego lub wielu współbraci, przełożony zawsze zadba, aby zainteresowany lub zainteresowani mogli być wysłuchani. Oblat, który uważa, że został skrzywdzony przez swego przełożonego, może się odwołać do władzy wyższej, podporządkowując się tymczasem wydanej decyzji, jeśli ogólne prawo kościelne nie przewiduje skutku zawieszającego.

R 89a Procedurę zbadania sytuacji, w której oblat uważa, że jego prawa zostały naruszone, ustali superior generalny z radą. W razie konieczności procedura ta może być przyjęta za zgodą zainteresowanych stron.

PODROZDZIAŁ III PRAWO GŁOSU I UCZESTNICTWA

Prawo głosu

90. Wszyscy oblaci po ślubach wieczystych mają głos czynny i bierny, poza wyjątkami przewidzianymi w ogólnym prawie kościelnym oraz w Konstytucjach i Regułach.

R 90a. Prowincjał z radą określi w dyrektorium procedury wyborcze w swojej prowincji, uwzględniając zalecenia podane w Konstytucji 103. Każdy wyborca powinien mieć możliwość oddania głosu indywidualnie i tajnie. W każdym przypadku wymagana większość będzie obliczana w stosunku do ilości ważnie oddanych głosów.

R 90b. Oblaci ze ślubami czasowymi mają głos doradczy w przypadkach określonych osobnymi przepisami, na przykład przy nominacji prowincjała, radnych prowincjalnych albo superiora.

R 90c. Oprócz stosowania prawa wyborczego, uczestnictwo w rządzeniu obejmuje konsultację, podejmowanie decyzji i ocenę.

ROZDZIAŁ DRUGI

WSPÓLNOTA MIEJSCOWA

NATURA I ROLA

Wspólnota a posłannictwo

91. Wspólnoty miejscowe są żywymi komórkami Zgromadzenia. Są one podstawowymi jednostkami naszej obecności misjonarskiej, w których życie i posłannictwo znajdują swe oparcie i swój wyraz.

Jako takie pomagają oblatom stawać się coraz bardziej mężami modlitwy i refleksji, żyć bezkompromisowo Ewangelią i w ten sposób wyzwalać się do większej wierności swemu powołaniu w ramach wspólnego planu i priorytetów prowincji lub delegatury.

Do natury wspólnoty miejscowej należy być proroczym znakiem, który dostarcza światu powodów do nadziei w jego poszukiwaniu integralności i harmonii.

Każdy oblat ma prawo i obowiązek należeć do wspólnoty miejscowej i uczestniczyć w jej życiu i posłannictwie.

R 91a. Wspólnota miejscowa jest miejscem, w którym praktykuje się miłość i apostołską gorliwość. Składają się na to:

- zważanie na swoich członków, pomagające każdemu rozwijać jego mocne strony i talenty;
- podtrzymywanie w chwilach słabości, próby i rozczarowania;
- wzajemna odpowiedzialność i gotowość zdawania sprawy przed innymi;
- udział w życiu, modlitwie, posłannictwie i w dobrach materialnych;
- gościnność jako wyraz naszego ducha rodzinnego;
- zaangażowanie w ramach Kościoła lokalnego;
- współpraca ze świeckimi.

STRUKTURY I FUNKCJONOWANIE

Wspólnota miejscowa

92. Wspólnota miejscowa normalnie składa się przynajmniej z trzech oblatów. Ustanawia ją prowincjał albo superior delegatury z radą, zgodnie z normami ogólnego prawa kościelnego. Te same normy zachowa się przy każdej zmianie apostołskiego przeznaczenia i przy znoszeniu wspólnoty miejscowej.

R 92a. Gdy zaistnieją wymagane przez ogólne prawo kościelne warunki, prowincjał albo superior delegatury z radą może postanowić, żeby dom należycie ukonstytuowany stał się domem kanonicznie erygowanym. W przypadku nowicjatu albo domu formacyjnego po nowicjacie wymagane jest zatwierdzenie superiora generalnego z radą.

R 92b. Ukonstytuowanie wspólnoty miejscowej zależnej bezpośrednio od superiora generalnego jak również mianowanie jej przełożonego i jego rady należy do superiora generalnego z radą.

R 92c. Wspólnoty dystryktu i rezydencje rządzą się zgodnie z własnymi statutami, ustalonymi przez wyższego przełożonego z radą.

R 92d. Od czasów Założyciela naszym ideałem było życie we wspólnocie. Ze względu na posłannictwo wyżsi przełożeni mogą jednak pozwolić oblatowi żyć samotnie. W takim przypadku oblat podejmie wszelkie niezbędne starania, aby uczestniczyć w życiu wspólnoty dystryktu albo domu, do którego należy. Sytuacja oblata żyjącego samotnie zawsze powinna być uważana za tymczasową.

R 92e. Zniesienie domu kanonicznie erygowanego jest zarezerwowane superiorowi generalnemu z radą, na prośbę prowincjała z radą. Zniesienie domu ukonstytuowanego, który nie był erygowany kanonicznie oraz zniesienie lub modyfikacja wspólnoty dystryktu albo rezydencji należy do prowincjała z radą.

Przełożony miejscowy

93. Przełożony miejscowy ma obowiązek animować i kierować wspólnotą w jej życiu zakonnym. Zabiega o jej postępek w pracy apostołskiej i baczy na jak największe dobro członków. Służąc braciom, przełożony zbiera wspólnotę, aby oceniała swe doświadczenie i określała

swoje cele dotyczące jej życia wspólnego i planów apostołskich. Zachęca wszystkich do współpracy, utrzymuje ścisłą więź z prowincjałem oraz braterski kontakt z innymi wspólnotami prowincji.

R 93a. Ponieważ do jego zadań należy troska o dobre samopoczucie i wzrost osobowy współbraci, przełożony będzie otwarty i dyspozycyjny wobec wszystkich. W razie potrzeby, nie zawaha się poruszyć spraw natury osobistej w atmosferze poszanowania i zaufania.

Przełożeni ponadto będą się szczególnie troszczyć o oblatów odosobnionych i tych, którzy żyją samotnie z racji swej posługi (por. K 38).

R 93b. Przełożony zwołuje regularnie spotkania komunitetowe. Te uprzywilejowane chwile budowania wspólnoty pozwalają członkom ocenić swe życie oblatkie i posługę oraz znaleźć oparcie.

PRZEŁOŻONY MIEJSCOWY.

Przełożony miejscowy powinien być nienaganny i przykładowy w całym swym postępowaniu. Winien odznaczać się cnotą pokory i posłuszeństwa. Winien być roztropny i zaradny, by mądrze zarządzać i dobrze wszystkim kierować. Winien być wykształcony w naukach kościelnych i humanistycznych. Odznaczając się dobrym usposobieniem, będzie umiał miarkować surowość, konieczną do utrzymania karność, przez mądrze stosowaną łagodność, jednak bez domieszki pobrażania.

Nade wszystko zaś powinien być mężem modlitwy, który pełen troski rozmawia z Bogiem w intymnej modlitwie nie tylko o własnym uświęceniu, lecz także o postępie i doskonałości wszystkich powierzonych jego pieczy.

1825 –

Mianowanie przełożonych

94. Przełożonego wspólnoty miejscowej mianuje na trzy lata prowincjał z radą; może go ponownie zamianować na drugą kadencję, a wyjątkowo na trzecią.

R 94a. Mianowanie przełożonego wspólnoty miejscowej na czwartą kadencję wymaga pozwolenia superiora generalnego z radą.

R 94b. Przed nominacją przełożonego prowincjał zapozna się z opinią zainteresowanej wspólnoty na temat jej aktualnej sytuacji i zalet kandydata wymaganych do kierowania grupą. Zbierze sugestie dotyczące możliwych kandydatów i zanim dokona nominacji, skonsultuje się z tym, którego zamierza mianować (por. R 26b).

Rada miejscowa

95 Prowincjał z radą, po konsultacji, wyznacza co najmniej dwóch oblatów, którzy będą stanowić radę przełożonego. W ten sam sposób zamianuje miejscowego ekonoma.

Jeśli przepisy prowincji na to pozwalają, wspólnota miejscowa może wybrać członków rady miejscowej. Ich wybór wymaga zatwierdzenia prowincjała z radą.

W przypadku małej wspólnoty prowincjał z radą może upoważnić całą wspólnotę, by pełniła funkcję rady miejscowej.

R 95a. Przełożony regularnie zwołuje radę miejscową, aby mu pomagała w animowaniu życia i posłannictwa wspólnoty. Do jej zadań należy również:

- omawianie spraw dotyczących wspólnoty i jej posługi apostołskiej;

- przedyskutowanie spraw finansowych i w razie potrzeby udzielenie lub odmówienie zgody według norm ustalonych przez prowincjała z radą;
- przedstawienie do ślubów kandydatów, którzy nie podlegają odpowiedzialnym za formację.

R 95b. W sprawach ważnych, dotyczących całej wspólnoty, przed powzięciem decyzji z radą przełożony zapozna się z zapytowaniami każdego z członków. Następnie powiadomi wspólnotę o powziętych decyzjach.

ROZDZIAŁ TRZECI

PROWINCJA, DELEGATURA I MISJA

PODROZDZIAŁ I PROWINCJA

Natura i rola

Ze względu na posłannictwo

96. Podział Zgromadzenia na prowincje ma szczególnie na celu stworzenie ścisłych więzi organicznych pomiędzy wspólnotami miejscowymi i zapewnienie trwałości dziełom apostołskim.

Każda prowincja na swój sposób stanowi prawdziwą wspólnotę apostołską z własnymi orientacjami i priorytetami, których realizacja wymaga udziału wszystkich. Wspólnoty miejscowe i poszczególne osoby będą się w niej czuły solidarne i odpowiedzialne za wspólne posłannictwo.

Kryteria

97. Z zasady prowincja powinna osiągnąć i być w stanie utrzymać dostateczny poziom samowystarczalności pod względem personelu i wprowadzania w życie odpowiednich programów powołaniowych i formacyjnych. Dotyczy to również długoterminowej stabilności finansowej.

R 97a. Oprócz innych zewnętrznych kryteriów prowincja powinna dawać dowody swej zdolności organizacyjnej i wewnętrznej zwartości, a to zakłada poczucie tożsamości, możliwość znalezienia w swoim łonie kompetentnych animatorów oraz — przy należnym poszanowaniu różnorodności kulturowej — zdolność porozumiewania się wspólnym językiem.

Erygowanie prowincji

98. Do superiora generalnego z radą należy erygowanie prowincji, zmiana jej granic i znoszenie lub łączenie istniejących prowincji. Przed dokonaniem któregoś z tych aktów superior generalny przeprowadzi konsultację z zainteresowanymi stronami.

R 98a. W zasadzie terytoria dwóch lub wielu prowincji nie zachodzą na siebie.

R 98b. Dla zapewnienia odpowiedniego funkcjonowania i stabilności, prowincja powinna z zasady liczyć około czterdziestu członków. Jeżeli liczba spada znacznie

poniżej czterdziestu, superior generalny nawiąże dialog z odpowiedzialnymi za prowincję w celu rozpatrzenia sytuacji i podjęcia odpowiednich kroków na przyszłość.

R 98c. Z reguły zniesienie jakiejś prowincji powinno zachodzić jedynie w ramach planu restrukturyzacji.

Troska o Zgromadzenie

99. Prowincjałowie dzielą z superiorem generalnym odpowiedzialność i troskę o całe Zgromadzenie. Będą z nim utrzymywać regularną łączność i pozostawać w kontaktach z innymi prowincjami, zwłaszcza z tymi, które należą do ich regionu.

Prowincjał

100. Prowincjał jest powołany do służenia władzą. Jego odpowiedzialność obejmuje zarówno specyficzne posłannictwo Zgromadzenia w ramach jego prowincji, jak i zakonne życie apostołskie wspólnot i ich członków. Prowincjał posiada więc pełną władzę w stosunku do osób, wspólnot i dzieł prowincji, zgodnie z tym, co zostało ustalone w Konstytucjach i Regułach.

Animacja

101. W animowaniu prowincji prowincjał opiera się w pierwszym rzędzie na członkach swej rady, z którymi ustala plany działania. Działa też w ścisłym kontakcie z przełożonymi wspólnot miejscowych i z odpowiedzialnymi za formację.

PROWINCJAŁ.

Niech prowincjałowie zawsze mają w pamięci, jak ważny urząd został im powierzony... Niech czuwają nad wiernym zachowaniem Reguły. Będąc wzorem dla podwładnych przede wszystkim w posłuszeństwie i miłości, niech życzliwie wspierają przełożonych, niech z dobrocią pomagają podwładnym, niech miłują wszystkich szczerą miłością, aby na odcinku im powierzonym coraz bardziej wzrastało Królestwo Chrystusowe.

- 1853 -

Struktury i funkcjonowanie

Mianowanie prowincjałów

102. Po indywidualnej konsultacji z oblatami danej prowincji, superior generalny z radą mianuje prowincjała na okres trzech lat. Może go mianować na drugą kadencję, a wyjątkowo na trzecią.

R 102a. Urząd prowincjała jest sam w sobie służbą apostołską w pełnym wymiarze czasu. Wyjąwszy bardzo rzadkie przypadki, jego urząd jest nie do pogodzenia z jakimkolwiek innym ważnym zajęciem.

R 102b. Po pierwszej kadencji konsultacja może być prostsza. Jeśli wchodzi w grę trzecia kadencja, konsultacja będzie bardziej pogłębiona.

R 102c. Wyboru kandydata na urząd prowincjała dokonuje się w duchu rozeznawania. Szczegółowe zasady zostaną określone w dyrektorium prowincjalnym.

Wybór prowincjałów

103. Prowincja może się opowiedzieć za wyborem swego prowincjała. Superior generalny z radą może pozwolić na taką procedurę pod warunkiem, że opowie się za nią przynajmniej dwie trzecie ważnie oddanych głosów. W tej konsultacji, która powinna odbyć się przez indy-

widualne i tajne głosowanie za pomocą kartek wyborczych, uczestniczą jedynie profesie ze ślubami wieczystymi.

Procedury wyboru

104. Jeśli superior generalny z radą zezwoli na wybór prowincjała, wybór ten odbędzie się przez tajne, indywidualne i bezpośrednie głosowanie wieczystych profesów danej prowincji.

R 104a. Głosowanie odbędzie się bądź to na zgromadzeniu wyborczym, bądź korespondencyjnie. W jednym i drugim przypadku do ważności wyboru wymagane jest zatwierdzenie przez superiora generalnego z radą.

R 104b. W przypadku głosowania na zgromadzeniu wyborczym prowincjał zwoła wszystkich elektorów. Do ważności wyborów wymagana jest obecność dwóch trzecich wyborców. Ci, którzy nie mogą przybyć, mają jednak prawo głosować korespondencyjnie w pierwszej turze wyborów.

R 104c. Jeśli wybór prowincjała odbywa się korespondencyjnie, kartki wyborcze powinny być wysłane do prowincjała w zamkniętych kopertach. Do ważności wyborów wymagane jest, aby więcej niż połowa oblatów mających głos czynny oddała swój głos.

R 104d. W obydwu procedurach wyborczych, aby kandydat został uznany za wybranego, musi otrzymać bezwzględną większość ważnie oddanych głosów. W trzeciej turze wyborów można głosować tylko na dwóch kandydatów, którzy otrzymali najwięcej głosów w drugim głosowaniu. Jeśli zajdzie równość głosów, za wybranego zostanie uznany starszy wieczystą oblacją.

Za aprobatą superiora generalnego z radą prowincjał z radą albo zgromadzenie oblatów prowincji może wymagać bardziej zdecydowanej większości, na przykład dwóch trzecich.

Obliczanie głosów przeprowadza się pod przewodnictwem prowincjała albo jego delegata w obecności dwóch skrutatorów.

Wizytacja prowincji

105. Wizyty prowincjała stanowią integralną część jego posługi animowania.

Przynajmniej raz w czasie swej kadencji przeprowadzi on zwyczajną wizytację prowincji w celu oceny, rozpoznania wyzwań i ewentualnie wprowadzenia niezbędnych zmian. Wizytacja prowincjała jest uprzywilejowanym czasem odnowy dla osób i grup. Każdy przyjmie go jak brata, który przybywa do swoich.

Będzie on także utrzymywał częste kontakty z miejscowymi wspólnotami i ich członkami, odwiedzając ich tak często, jak to możliwe, aby ich wysłuchać, pomóc im i dodać odwagi.

R 105a. Prowincjał sporządzi sprawozdanie z wizytacji i przekaże je zainteresowanej wspólnotie, radzie prowincjalnej i superiorowi generalnemu.

Rada prowincjalna 106. Prowincjałowi pomaga rada złożona co najmniej z trzech radnych. Mają oni udział w zarządzaniu prowincją, wyrażając przed prowincjałem swoje zdanie i oddając swój głos, gdy to jest wymagane przez ogólne prawo kościelne albo przez Konstytucje i Reguły.

R 106a. Radnych mianuje superior generalny z radą po konsultacji z prowincją. Radę prowincjalną mianuje się za każdym razem, gdy mianowany jest prowincjał, niezależnie od tego, czy idzie o pierwszą, czy o kolejną kadencję.

Superior generalny z radą może pozwolić, żeby prowincja wybierała radnych, jeśli dwie trzecie ważnie oddanych głosów opowie się za tą procedurą. Zachowa się te same zasady, co przy wyborze prowincjała. Wybór radnych musi być zatwierdzony przez superiora generalnego z radą.

Jeśli radni, mianowani lub wybrani, mają reprezentować jakiś sektor prowincji, dyrektorium prowincjalne określi sposób tej reprezentacji.

R 106b. W przypadkach nagłych, w których należy działać niezwłocznie, a w których superior generalny zwykle udziela żądanego upoważnienia, prowincjał za zgodą swej rady i stosownie do norm ogólnego prawa kościelnego może działać sam. O powziętych decyzjach poinformuje następnie superiora generalnego.

Takie postępowanie nie może być stosowane, gdy chodzi o zatwierdzenie dopuszczenia do ślubów wieczystych.

R 106c. Ważnym środkiem współpracy w animowaniu prowincji może być zwołanie nadzwyczajnej rady prowincjalnej. Skład takiej rady określi dyrektorium prowincjalne.

R 106d. W ważnym i nagłym przypadku prowincjał z radą ma prawo interweniować w administrację miejscowej wspólnoty: może działać zamiast przełożonego, skorygować lub unieważnić jego posunięcia i decyzje.

Stali wikariusze prowincjalni

107. Dla sprawniejszego zarządzania prowincją prowincjał z radą może zamianować jednego lub więcej stałych wikariuszy prowincjalnych. Posiadają oni takie same uprawnienia jak prowincjał w sprawach zwyczajnych bądź to w całej prowincji, bądź w powierzonym im sektorze, wyjąwszy sprawy zastrzeżone przez prawo albo przez prowincjała.

R 107a. Stały wikariusz prowincjalny jest mianowany na czas nieokreślony. Jego urzędowanie kończy się jednak wraz z kadencją prowincjała, który go mianował.

Stali wikariusze prowincjalni będą wykonywać obowiązki swego urzędu zgodnie z decyzjami i orientacją prowincjała oraz będą go informować o wszystkich znaczących sprawach.

Jeśli stałym wikariuszem prowincjalnym został mianowany członek rady, zachowuje on stanowisko radnego. Jeśli wikariusz prowincjalny nie jest członkiem rady, jego relacje z radą zostaną sprecyzowane w statucie określonym przez prowincjała z radą i zatwierdzonym przez superiora generalnego z radą.

Komisje i zebrania

108. Aby wszyscy pełniej uczestniczyli w życiu i posłannictwie prowincji, prowincjał z radą:

- ustanowi komisje doradcze oraz ustali ich skład, funkcje i zakres kompetencji;
- będzie organizował regularne spotkania z miejscowymi superiorami;
- licząc się z potrzebami i możliwościami, zorganizuje przynajmniej raz w czasie swej kadencji kongres albo zebranie prowincji w celu ożywienia wspólnej wizji i ustalenia wspólnych zasad, które wytyczą drogę posłannictwa.

R 108a. Spotkania prowincjalne pozwalają prowincjałowi przedstawić orientacje i programy administracji, a równocześnie zachęcić do zrobienia uwag. W celu usłyszenia zdania i sugestii od każdego będzie zachęcał, w miarę możliwości, do otwartej dyskusji nad poruszonymi sprawami. Taka współpraca, w klimacie

wzajemnego zaufania, w większym stopniu zapewni doskonalszą jedność prowincji i rozwój posłannictwa.

R 108b. Ogólne zebranie członków prowincji lub ich wybranych przedstawicieli może zaproponować, by prowincja i jego rada w określonych sprawach działali jako ciało kolegialne. Aby te propozycje miały moc prawną, wymagają zatwierdzenia superiora generalnego z radą.

R 108c. Ogólne zebranie członków prowincji lub ich wybranych przedstawicieli, jak również prowincja z radą, mogą zaproponować zmiany w strukturach administracji prowincjalnej. Aby te propozycje miały moc prawną, wymagają zatwierdzenia superiora generalnego z radą.

R 108d. Po stosownej konsultacji ze swymi członkami, każda prowincja ułoży dyrektorium prowincjalne, które sprecyzuje szczegółowe zastosowania Konstytucji i Reguł oraz uznane sposoby postępowania. Przed ogłoszeniem tekst ten będzie przedstawiony do zatwierdzenia superiorowi generalnemu z radą. Dyrektorium to co pewien czas będzie poddawane rewizji.

Ekonom prowincjalny

109. Ekonomia prowincjalnego mianuje prowincja z radą. Jego nominacja wymaga potwierdzenia superiora generalnego z radą.

R. 109a. Mandat ekonomy kończy się z chwilą objęcia władzy przez nową administrację prowincjalną. Może on być zastąpiony lub ponownie mianowany na to stanowisko, lecz w zasadzie nie powinien na nim pozostawać więcej niż dwanaście lat. Jeśli został zmieniony, wypełnia swój urząd dopóty, dopóki jego następcy nie obejmie stanowiska.

PODRODZIAL II DELEGATURA

Natura i rola

Delegatura

110. Delegatura jest zgrupowaniem kilku wspólnot miejscowych, posiadającym osobowość prawną.

Delegatura jest prowincjalną, jeśli zależy od jakiejś prowincji albo od grupy prowincji, a generalną, jeśli zależy od zarządu centralnego.

We wszystkich przypadkach delegatura posiada niezbędną autonomię i utrzymuje więzy administracyjne z instancjami, od których zależy.

Struktury i funkcjonowanie

Delegatura prowincjalna

111. Delegaturę prowincjalną z jej własnymi statutami, po odpowiedniej konsultacji, eryguje prowincja z radą. Może być erygowana wewnątrz lub poza terytorium prowincji. W obydwu wypadkach konieczne jest zatwierdzenie przez superiora generalnego z radą. Superiora i radę delegatury mianuje prowincja z radą. Nominacja ta wymaga potwierdzenia superiora generalnego z radą.

Jeżeli jakaś grupa prowincji pragnie wziąć odpowiedzialność za jakąś delegaturę, jej erygowanie, określenie specjalnego statutu i mianowanie superiora oraz jego rady, na wniosek zainteresowanych prowincjałów, należy do superiora generalnego z radą. Jeden z prowincjałów, od których ona zależy, zostanie wyznaczony na jej przedstawiciela.

Delegatura generalna

112. Delegaturę generalną z jej własnymi statutami, po odpowiedniej konsultacji, eryguje superior generalny z radą. On też mianuje jej superiora i radę.

R 112a. Delegatura generalna może być erygowana:

- gdy misja spełnia warunki potrzebne, aby stać się autonomiczną, ale nie może być erygowana jako delegatura prowincjalna;
- gdy prowincja nie spełnia już koniecznych warunków, by nadal istnieć jako prowincja, ale nie może być złączona z inną prowincją albo delegaturą, ani stanowić części szerszej struktury lub stać się delegaturą prowincjalną.

Zarządzanie

113. Zarządzanie delegaturą powierza się wyższemu przełożonemu wspieranemu przez radę złożoną przynajmniej z dwóch członków. Przełożony ten ma taką samą władzę jak prowincjał w swojej prowincji, z wyjątkiem spraw wyraźnie zarezerwowanych prowincjałowi albo superiorowi generalnemu.

Funkcjonowanie

114. Konstytucje i reguły od 102 do 109, dotyczące struktur i funkcjonowania prowincji, z odpowiednimi modyfikacjami odnoszą się do delegatur i i będą dostosowane do każdej z nich w specjalnych statutach.

R 114a. Specjalne statuty delegatury określą między innymi:

- kompetencje superiora delegatury i warunki jego uczestniczenia w radzie prowincji, od której delegatura zależy;
- jej odpowiedzialność za budzenie miejscowych powołań i za formację kandydatów do misjonarskiego życia obłackiego oraz za dopuszczenie do ślubów i do święceń;
- finansowe kompetencje delegatury;
- sposób składania sprawozdań;
- prawa delegatury dotyczące własności i zarządzania dobrami doczesnymi;
- procedurę postępowania przy przedstawianiu podań do superiora generalnego z radą.

R 114b. Statuty co pewien czas będą poddawane rewizji.

Plan misjonarski

115. Uczestnicząc w życiu regionu i mając na względzie swoją własną tożsamość, każda delegatura postara się wypracować plan misjonarski, licząc się z potrzebami ludzi, którym służy, z pastoralnym planem Kościoła lokalnego, z ogólną dynamiką regionu i z dyrektywami Zgromadzenia.

R 115a. Wierni wizji i zaangażowaniu misyjnemu Zgromadzenia, członkowie delegatury będą usiłowali uczestniczyć w lokalnej kulturze i w misji Kościoła, na służbę któremu zostali posłani.

R 115b. Ogólne kontrakty z biskupami diecezjalnymi będą negocjowane przez superiora delegatury we współpracy z prowincjałem, od którego delegatura zależy; kontrakty będą przedstawione do zatwierdzenia superiorowi generalnemu z radą.

R 115c. Z zasady podania dotyczące delegatury będą przedstawiane superiorowi generalnemu z radą po uprzednim, należyтым odpowiednim powiadomieniu prowincjała, od którego delegatura zależy albo prowincjała przedstawiciela.

Ekonom

116. Ekonoma delegatury mianuje superior delegatury z radą. Do ważności nominacja ta wymaga potwierdzenia prowincjała z radą. O tej nominacji poinformuje się superiora generalnego. W wypadku delegatury generalnej nominacja wymaga potwierdzenia superiora generalnego z radą.

PODROZDZIAŁ III MISJA

Natura i rola

Ustanowienie

117. Misję ustanawia superior generalny z radą w odpowiedzi na wezwanie Kościoła lokalnego ze względu na oczywistą potrzebę misyjną. Przy ustanawianiu misji weźmie się pod uwagę misyjne planowanie danego regionu oraz zamiary całego Zgromadzenia.

R 117a. Przy projektowaniu nowej misji należy przeprowadzić odpowiedni dialog między centralnym zarządem Zgromadzenia, konferencją regionalną, odpowiedzialnymi z zainteresowanej prowincji i władzami Kościoła lokalnego.

R 117b. Z reguły misję ustanawia się na terytorium, na którym nie ma jeszcze oblatów.

R 117c. Misja jest związana z prowincją lub grupą prowincji albo może pozostawać pod bezpośrednią władzą superiora generalnego.

Struktury i funkcjonowanie

Zarząd

118. Misja składa się przynajmniej z trzech członków. Daje ona świadectwo wspólnoty apostołskiej. Kieruje nią superior z pomocą rady złożonej przynajmniej z dwóch członków. Superior jest mianowany przez kompetentnego przełożonego wyższego i jest członkiem konferencji regionu, w którym znajduje się misja. Potrzebną pomoc personalną i finansową otrzymuje od jednostki, której podlega.

R 118a. Specjalne statuty misji, zatwierdzone przez kompetentnego wyższego przełożonego i potwierdzone przez superiora generalnego z radą, określają konieczne uprawnienia udzielone superiorowi, aby mógł wykonywać swój urząd skutecznie i odpowiedzialnie wobec miejscowej władzy kościelnej.

R 118b. Statuty przewidują również sposób składania przez misję sprawozdań ze swej administracji; określają jej kompetencje finansowe i omawiają inne kwestie związane ze szczególną sytuacją misji.

ROZDZIAŁ CZWARTY

REGION

Natura i rola

Regiony

119. Aby ułatwić koordynację i animowanie członków i różnych jednostek Instytutu, Zgromadzenie łączy prowincje, delegatury i misje w regiony. Regiony korzystają ze swego zbiorowego doświadczenia i rozwijają wspólne podejścia do oblackiego życia i posłannictwa.

Region nie jest strukturą rządzenia i nie posiada osobowości prawnej.

Liczba i skład

120. Ustalenie liczby regionów należy do Kapituły. Po konsultacji z zainteresowanymi jednostkami oblackimi superior generalny z radą ustala ich skład, biorąc pod uwagę usytuowanie geograficzne i kulturowe.

R 120a. Skład regionu z zasady jest międzynarodowy, co poszerza świadomość misyjną w Zgromadzeniu.

Konferencja regionalna

121. Konferencja regionu składa się z prowincjałów oraz superiorów delegatur i misji znajdujących się na terytorium regionu. Jest ona głównym organem animującym życie i działalność regionu.

Struktury i funkcjonowanie

Elastyczne struktury

122. Każdy region ustala dla siebie elastyczne struktury, potrzebne do dobrego funkcjonowania. Wtedy i tam, gdzie to jest użyteczne, uczestniczy w ustalonych z innymi regionami strukturach współpracy i wymiany.

R 122a. Życie regionów opiera się bardziej na bazie niż na strukturach. Ich uprawnienia w dużej mierze zależą więc od nich samych, a z tego wynika pewna ich różnorodność.

Zarząd konferencji

123. Konferencja regionalna wybiera zarząd spośród swych członków. Przewodniczący spełnia funkcje powierzone mu przez konferencję. Nie ma on władzy w prowincjach, delegaturach ani w misjach. Innych urzędników konferencja wybiera stosownie do potrzeb i sytuacji regionu.

Regionalny radny generalny jest łącznikiem między regionem i zarządem centralnym. Zaprasza się go na zebrania konferencji.

R 123a. Każdy region ustala rodzaj sekretariatu, jakiego potrzebuje do koordynowania działalności i do służenia jako punkt oparcia w animowaniu regionu. Personel

sekretariatu wybierają członkowie konferencji. Pracuje on w ścisłym kontakcie ze swym przewodniczącym.

R 123b. Jeśli to konieczne dla ułatwienia łączności, współpracy i koordynacji, konferencja może ustanowić podregiony, określając ich skład.

R 123c. Konferencja zbiera się regularnie. Koordynuje ona niektóre wspólne projekty w takich dziedzinach jak posłannictwo, posługa dla sprawiedliwości i pokoju oraz pierwsza i ustawiczna formacja. W tym celu można ustanowić komitety i zespoły pracy.

R 123d. Dyrektorium administracyjne Zgromadzenia określa szczegółowe normy dotyczące funkcjonowania regionów i sposobu składania sprawozdań instytucjom różnych szczebli zarządzania Zgromadzeniem.

R 123e. Konferencji przysługuje prawo przedstawiania nazwisk oblatów z regionu, których superior generalny będzie mógł powołać do uczestnictwa w takich komitetach generalnych jak formacyjny i finansowy.

ROZDZIAŁ PIĄTY

ZARZĄD GENERALNY

Poziom generalny

124. Generalny poziom zarządzania obejmuje kapitułę generalną i administrację generalną. W duchu Założyciela mają one zapewniać wierność Zgromadzenia swemu posłannictwu i wymaganiom życia zakonnego. Gwarantują też naszą gotowość odpowiadania na potrzeby całego Kościoła.

PODROZDZIAŁ I KAPITUŁA GENERALNA

Natura i rola

Cel i duch

125. Kapituła generalna jest najwyższą władzą w Zgromadzeniu. Zbiera się regularnie dla zacieśnienia więzów jedności i dla wyrażenia udziału wszystkich w życiu i posłannictwie Zgromadzenia.

Rodzina oblacka zebrana wokół Chrystusa dzieli się przeżytym doświadczeniem swych wspólnot oraz wezwaniami i nadziejami swego posługiwania. Kapituła to uprzywilejowany czas wspólnotowej refleksji i nawrócenia. Wspólnie, w jedności z Kościołem, rozpoznajemy wolę Bożą w naglących potrzebach naszych czasów i dziękujemy Bogu za dzieło zbawienia, jakiego przez nas dokonuje.

Rola i zadania

126. Kapituła generalna wybiera superiora generalnego i jego radę, wyznacza perspektywy misjonarskie, określa ogólną orientację Zgromadzenia i podejmuje stosowne decyzje. W razie potrzeby dokonuje zmian Reguł lub proponuje Stolicy Apostolskiej modyfikacje Konstytucji.

R 126a. Podczas kapituły superior generalny składa sprawozdanie ze stanu Zgromadzenia i z jego sytuacji finansowej. Sprawozdanie to zostanie następnie rozpatrzone przez kapitułę.

R 126b. Kapituła ustala swój program uwzględniając sprawy przewidziane w porządku obrad. Ustala również reguły postępowania.

R 126c. Z wyjątkiem specjalnych przepisów dotyczących wyboru superiora generalnego i wikariusza generalnego (por. KK 136 i 142), wybory na kapitule odbywają się według norm ogólnego prawa kościelnego.

Przy wszystkich wyborach na kapitule wymaganą większość będzie się obliczać w stosunku do ilości ważnie oddanych głosów.

Struktury i funkcjonowanie

Zwołanie

127. Kapitułę generalną zwołuje superior generalny co sześć lat i osobiście jej przewodniczy.

Z ważnych powodów i działając z radą jako ciało kolegialne, może ją zwołać także w innym terminie. Wtedy jednak kapituła zajmuje się tylko sprawami, dla których została zwołana i normalnie nie dokonuje żadnych wyborów.

R 127a. Superior generalny z radą ustala miejsce i datę otwarcia kapituły. Może przyspieszyć lub opóźnić datę rozpoczęcia zwyczajnej kapituły, lecz nie ponad sześć miesięcy.

R 127b. Superior generalny z radą na sesji plenarnej mianuje komisarza kapituły oraz innych członków komisji przedkapitulnej, mających się zająć niezbędnymi przygotowaniem.

R 127c. Po konsultacji z prowincjałami superior generalny przedstawia sprawy, które należy wpisać w porządek obrad kapituły.

Członkowie

128. Członkami kapituły generalnej są: superior generalny, członkowie rady generalnej, ekonom generalny, prokurator przy Stolicy Apostolskiej, prowincjałowie, wybrani delegaci i oblaci zaproszeni przez superiora generalnego stosownie do norm ustalonych przez Reguły.

Wszyscy pozostają członkami kapituły przez cały czas jej trwania, nawet jeśli w toku kapituły przestali pełnić urząd.

R 128a. Delegaci będą wybierani według następujących zasad:

(1) Na każdą setkę członków regionu przypadnie jeden wybrany delegat, a jeśli pozostała grupa liczy sześćdziesięciu lub więcej — dodatkowo jeszcze jeden. Jednakże w celu popierania rozwijających się sektorów Zgromadzenia, oblatów z pierwszej formacji w każdym regionie będzie się liczyć podwójnie.

(2) Oblatów delegatury bądź misji będzie się liczyć wyłącznie w regionie, do którego należy ich delegatura lub misja.

(3) Konferencja regionalna określi jednostki wyborcze (geograficzne i/lub według kategorii oblatów) oraz ilość delegatów i zastępców, których należy wybrać w poszczególnych jednostkach wyborczych. Ustali też niezbędne procedury przy ich wyborze oraz zapewni prawo wyborców do bezpośredniego i tajnego oddania głosu. Procedury wyborcze każdego regionu muszą zapewnić wybór przynajmniej jednego brata z regionu jako delegata na kapitułę.

(4) Jeden wybrany delegat będzie reprezentował członków wspólnoty domu generalnego i pozostałych oblatów z nią związanych.

(5) Niezależnie od sposobu wyboru delegatów, każdy region musi czuwać, aby delegatury i misje miały odpowiednią reprezentację w ogólnej liczbie wybieranych delegatów.

(6) Zarówno ewentualny skład jednostek wyborczych, jak i procedury wyborcze przed wyborem delegatów i zastępców, wymagają zatwierdzenia przez superiora generalnego z radą.

(7) Superior generalny, po konsultacji ze swoją radą na sesji plenarnej, może zaprosić do czterech innych oblatów jako członków kapituły. Zaproszeni na kapitułę korzystają w pełni z prawa głosu we wszystkim, co dotyczy wszelkich aktów kapituły.

R 128b. Liczbę oblatów w każdym regionie, na podstawie której zostanie określona ilość wybieranych delegatów, ustala się w momencie zwołania Kapituły. Superior generalny ustali ją dość wcześnie, aby pozwolić konferencjom regionalnym ustanowić jednostki wyborcze albo jakikolwiek inny sposób wyborów, na jaki się zdecydują.

R 128c. Członkowie kapituły normalnie nie mogą zrzec się prawa i obowiązku uczestniczenia w niej. Jednakże z ważnych powodów i za zgodą superiora generalnego prowincjał z radą może wybrać innego oblata jako swego zastępcę, a wybrany delegat może ustąpić miejsca swemu zastępcy, który wówczas zastępuje go przez całą kapitułę.

R 128d. Superior generalny podejmie konieczne środki, aby możliwie jak najprędzej podać do wiadomości wszystkich oblatów postanowienia kapituły.

R 128e. Superior generalny i jego rada działając kolegialnie zadecydują, czy między kapitułami warto zorganizować spotkanie prowincjałów z zarządem centralnym. Po konsultacji z prowincjałami ustali on szczegóły zwołania i program spotkania.

Celem takiego spotkania jest przede wszystkim ocena realizacji postanowień ostatniej kapituły, zachęta do dalszego stosowania w praktyce tych postanowień i zapewnienie wstępnego przygotowania przyszłej kapituły.

PODROZDZIAŁ II ADMINISTRACJA GENERALNA

Natura i rola

Skład

129. Do administracji generalnej należy zarząd centralny i służby generalne.

Zarząd centralny

130. Zarząd centralny składa się z superiora generalnego, rady generalnej i urzędników generalnych. Są oni zobowiązani do wprowadzania orientacji i dyrektyw kapituły generalnej oraz

do zapewnienia zjednoczonemu zespołowi misjonarskiemu niezbędnej animacji. Stanowią wspólnotę zarządu centralnego i pracują razem w ściśle zjednoczonym zespole.

Duch kolegalności

131. Superior generalny i rada powołani przez kapitułę do służenia władzą wypełniają swoje zadania w duchu kolegalności. Czuwają przede wszystkim nad zapewnieniem wierności Zgromadzenia apostołskiemu zapłałowi, jaki mu przekazał Założyciel pod natchnieniem Ducha Świętego.

Zobowiązani do sprawowania władzy na szczeblu całego Zgromadzenia oraz otwarci na potrzeby Kościoła i świata, mają za zadanie określać sprawy istotne i pomagać w lepszym rozpoznawaniu wspólnych celów, doglądają rozwoju i podziału dochodów, popierają wymianę doświadczeń i informacji oraz zachęcają do współdziałania.

Służby generalne

132. Administracja generalna ustanawia służby generalne, potrzebne do jej skutecznego funkcjonowania i dla dobra całego Instytutu.

SUPERIOR GENERALNY.

Należałoby sobie życzyć, żeby się odznaczał miłością Boga i Kościoła, gorliwością o zbawienie dusz, niezachwianym przywiązaniem do Stowarzyszenia, mądrością, roztropnością, przenikliwością i bystrością umysłu, stałością charakteru i wielką odwagą w realizacji rozpoczętego dobra wbrew przeszkodom i przeciwnościom. Wreszcie niech będzie godny czci i szacunku dla wielu swych cnót tak w Stowarzyszeniu jak i poza nim.

Superior generalny będzie uważał swe stanowisko nie tyle jako zaszczyt wyróżniający go od innych, ile jako urząd, który nakłada nań większe obowiązki, uciążliwsze zadania i wymaga większej cnoty.

Mądrze będzie rządził, rozsądnie rozdzielał urzędy, cierpliwie znosił słabości drugich; wszystkich będzie wysłuchiwał z dobrocią, karmił łagodnie; przy każdej okazji z miłością będzie pomagał wszystkim, gorliwie udzielał się w każdej potrzebie, duchowej i doczesnej, czując się jednocześnie ojcem i bratem wszystkich

- 1825 -

Struktury i funkcjonowanie

SUPERIOR GENERALNY

Więź jedności

133. Superior generalny jest żywą więzią jedności w Zgromadzeniu. Przykładem swego życia, gorliwością apostołską i miłością ku wszystkim będzie budził życie wiary i miłości we wspólnotach, by coraz wielkoduszniej odpowiadały na potrzeby Kościoła.

Jako następca świętego Eugeniusza de Mazenoda superior generalny będzie troszczył się o utrzymanie w centrum naszego charyzmatu wciąż żywej gorliwości misjonarskiej, zachęcając do otwierania nowych terenów w służbie ewangelizacji.

Przymioty

134. Zobowiązany do zapewnienia zwartości całego Zgromadzenia, do animowania jego życia zakonnego i do kierowania jego posłannictwem, superior generalny będzie ustawicznie

szukał w Bogu mądrości, trafności sądu, siły woli i stałości charakteru, niezbędnych do sprawowania tego urzędu.

Będzie otwarty i wyrozumiały, cierpliwy i uważny. Wszystkich odwołujących się do niego będzie przyjmował z niewyczerpaną dobrocią, a karcieć będzie z łagodnością. Słowem, będzie się uważał jednocześnie za ojca i brata wszystkich.

Władza

135. Władza superiora generalnego rozciąga się na wszystkie prowincje, Delegatury, misje, wspólnoty miejscowe i dzieła Zgromadzenia oraz na wszystkich jego członków.

Wybór i kadencja

136. Superiora generalnego wybiera kapituła generalna na sześć lat. Może on być wybrany ponownie, lecz nie na kolejną, trzecią kadencję.

Odbędzie się maksimum pięć tur wyborczych. W czasie trzech pierwszych tur do wyboru wymagana jest większość dwóch trzecich ważnych głosów. W czwartej i piątej turze wystarcza większość absolutna.

W piątej turze głosowanie odbędzie się tylko na dwóch kandydatów, którzy w czwartej turze otrzymali najwięcej głosów, przy czym oni sami głosować nie będą. Gdyby w czwartej turze głosowania kandydaci otrzymali równą ilość głosów, przejdzie do następnej tury oblat starszy wieczystą oblacją. Tak samo, gdyby w piątej turze ilość otrzymanych głosów była równa, za wybranego zostanie uznany oblat starszy wieczystą oblacją.

R 136a. Wybór superiora generalnego i rady zostanie poprzedzony zatwierdzeniem przez kapitułę generalną procesem odpowiedniego rozeznania.

Obediencje

137. Udzielenie pierwszej obediencji do prowincji należy do superiora generalnego. Jeśli uzna to za dobre dla Zgromadzenia lub zainteresowanego oblata, może go przenieść z jednej prowincji do drugiej.

R 137a. Gdy superior generalny udziela obediencji do prowincji, może zaznaczyć, że obediencja jest do określonej delegatury albo misji. Przed udzieleniem takiej obediencji powinno się ją uzgodnić między superiorem generalnym i zainteresowanym prowincjałem.

R 137b. Przed udzieleniem pierwszej obediencji lub przeniesieniem kogoś z jednej prowincji do drugiej, superior generalny skonsultuje się z odnośnymi prowincjałami i oblatem.

R 137c. Dla ułatwienia lepszej współpracy między prowincjami i większej jedności w Zgromadzeniu superior generalny może zawezwać oblatów do Rzymu na czas studiów i formacji lub do określonej pracy w służbie Zgromadzenia. Ten pobyt rozwinię w nich zmysł Kościoła i poczucie międzynarodowego charakteru rodziny oblackiej.

Wizytacje 138. Wizyty superiora generalnego stanowią integralną część jego posługi animowania. Może ona mieć formę braterskich odwiedzin albo zwyczajnych lub specjalnych wizytacji.

R 138a. Superior generalny postara się przeprowadzić w czasie swej kadencji braterską wizytę w prowincjach i delegaturach. Wizyta taka ma za cel podtrzymanie członków Zgromadzenia i dodanie im odwagi.

R 138b. Osobiście lub przez wyznaczonego oblata superior generalny przeprowadzi zwyczajną wizytację prowincji lub delegatury, aby ocenić sytuację, rozpoznać wyzwania i w razie konieczności poprawić nieprawidłowości. Wizytacja taka, przeprowadzana okresowo stanowi uprzywilejowany czas odnowy grup i jednostek. Z tego powodu wszyscy oblaci prowincji lub delegatury są odpowiedzialni za jej staranne przygotowanie i powodzenie.

R 138c. Jeżeli to będzie konieczne lub pożyteczne, superior generalny może także osobiście albo przez jednego lub kilku delegatów przeprowadzić wizytacje specjalne. Mogą one dotyczyć określonych dzieł Zgromadzenia lub kategorii członków albo sytuacji wymagających specjalnego potraktowania.

Wakat

139. Jeśli urząd superiora generalnego wakuje lub gdyby superior generalny stał się trwale niezdolny do wypełniania swego urzędu, jego funkcje przejmuje wikariusz generalny. Działając z radą generalną jako ciało kolegialne rozstrzyga na sesji plenarnej czy należy zwołać kapitułę generalną w celu wyboru nowego superiora generalnego i jego rady czy też on sam kończy bieżącą kadencję.

R 139a. Jeśli superior generalny poda się do dymisji poza czasem kapituły, dymisja zostanie przedłożona Stolicy Apostolskiej.

R 139b. Orzeczenie, że superior generalny jest do tego stopnia niezdolny do pełnienia swego urzędu, iż należy go zastąpić, mogą podjąć tylko członkowie rady generalnej działający na sesji plenarnej jako ciało kolegialne. Ich wnioski muszą być przedstawione Stolicy Apostolskiej do weryfikacji.

RADA GENERALNA

Skład i zadania

140. Rada generalna składa się z wikariusza generalnego, asystentów generalnych i radnych generalnych. Wspierają oni superiora generalnego w zarządzaniu i administracji Instytutu.

R 140a. Będzie dwóch asystentów generalnych i jeden radny generalny na każdy region.

Wybór

141. Członków rady generalnej wybiera się spośród wieczystych profesów zgodnie z Konstytucjami i Regułami.

Nową radę kapituła generalna wybiera po każdym wyborze superiora generalnego. Członkowie rady pozostają na urzędzie aż do wyboru ich następców.

R 141a. Zadba się o to, aby wybór kandydatów odzwierciedlał międzynarodowy charakter Zgromadzenia.

Wybór wikariusza generalnego

142. Do pomocy superiorowi generalnemu w jego urzędzie wybiera się wikariusza generalnego na sześćoletnią kadencję.

W czasie dwóch pierwszych tur głosowania do wyboru wymagana jest absolutna większość. W trzeciej turze głosowanie odbędzie się tylko na dwóch kandydatów, którzy w drugiej turze

otrzymali najwięcej głosów, przy czym oni sami głosować nie będą. Gdyby w drugiej turze kandydaci otrzymali równą ilość głosów, przechodzi oblat starszy wieczystą oblacją. Tak samo, gdyby w trzeciej turze ilość otrzymanych głosów była równa, za wybranego zostanie uznany oblat starszy wieczystą oblacją.

Władza wikariusza generalnego

143. Wikariusz generalny posiada władzę zwyczajną do załatwiania spraw bieżących. Sposób sprawowania jego władzy zostanie określony w porozumieniu z superiorem generalnym.

Działając jako moderator w administracji generalnej, koordynuje on jej funkcjonowanie i posługi.

R 143a. Jeśli wakuje urząd wikariusza generalnego albo jeśli wikariusz generalny kończy kadencję zmarłego, zdymisjonowanego lub na trwałe niezdolnego do pełnienia urzędu superiora generalnego, wybiera się nowego wikariusza lub prowikariusza generalnego na dokończenie kadencji. Wyboru tego dokonuje superior generalny lub, stosownie do przypadku, wikariusz generalny i rada generalna działając kolegialnie.

R 143b. Jeśli superior generalny oraz wikariusz generalny są równocześnie nieobecni lub nie mogą pełnić swego urzędu, zastępuje ich starszy nominacją asystent generalny jako prowikariusz generalny.

Asystenci generalni

144. Asystenci generalni zapewniają razem z wikariuszem generalnym ciągłą obecność rady, aby pomagać superiorowi generalnemu w wypełnianiu jego urzędu, szczególnie w tym, co dotyczy animowania posłannictwa, pierwszej i ustawicznej formacji, koordynowania wizytacji i odpowiedzialnego zarządzania dobrami doczesnymi.

Superior generalny może też powierzyć asystentom generalnym specjalne dziedziny odpowiedzialności.

Radni generalni

145. Jako członkowie administracji generalnej i wspólnoty zarządu centralnego radni generalni rezydują w Rzymie. Swój czas dzielą jednak między obowiązki w centrum i zadania w regionach. W ten sposób mogą skutecznie zapewnić więź między swoim regionem i administracją generalną oraz będą w stanie dostarczyć jej dokładnej informacji o życiu oblackim w regionach.

R 145a. Kapituła generalna wybiera radnego generalnego dla każdego regionu Zgromadzenia.

Uczestnicy kapituły danego regionu przedstawiają ustaloną w czasie kapituły w tajnym głosowaniu listę z co najmniej dwoma kandydatami. Jeśli chcą, mogą zaznaczyć, kogo wolą. Każdy uczestnik kapituły może jednak głosować według własnego uznania na każdego innego wybieralnego oblata, który może być wybrany.

R 145b. W swoim regionie radni generalni wspierają wyższych przełożonych i ich inicjatywy. Pełniąc rolę łączników między prowincjami, delegaturami i misjami, pomagają dzielić się doświadczeniami i w miarę możliwości popierają międzyprowincjalne projekty oraz do usługi. Zapoznając współbraci z ukazanymi w całościowym ujęciu priorytetami Zgromadzenia, pomagają im odpowiadać na wymagania ich życia i posłannictwa.

SESJE PLENARNE I SESJE ZWYCZAJNE

Superior generalny i rada

146. Superior generalny będzie przedstawiał radzie wszystkie sprawy natury ogólnej i będzie pobudzał ją do sugestii i propozycji. Szczególnie będzie się domagał zdania albo zgody rady w sprawach określonych ogólnym prawem kościelnym albo przez Konstytucje Reguły.

R 146a Rada zbiera się na sesje plenarne co najmniej dwa razy w roku. Zwołuje się na nie wszystkich członków rady, aby obradować z superiorem generalnym nad najważniejszymi sprawami określonymi przez Konstytucje i Reguły, kapituły albo superiora generalnego z radą.

Oto te najważniejsze sprawy:

- ustalenie daty, miejsca i głównych tematów kapituły;
- ustalenie składu regionów, erygowanie albo zniesienie prowincji lub delegatury bądź przyjęcie nowej misji;
- mianowanie prowincjałów i ich radnych albo zatwierdzenie w wypadku wyboru przez prowincję;
- utworzenie komisji planowania i badań w poszczególnych dziedzinach, na przykład w formacji lub finansach;
- ustalenie pomocy finansowej z funduszków Zgromadzenia;
- sprawdzenie i zatwierdzenie sprawozdań finansowych administracji generalnej oraz sprawdzenie sprawozdań finansowych Zgromadzenia;
- mianowanie urzędników generalnych, dyrektorów służb, komisarza kapituły i członków komisji przedkapitulnej;
- w razie konieczności — działając kolegialnie — wybór wikariusza generalnego, prowikariusza generalnego, asystenta generalnego lub radnego generalnego.

R 146b. Na sesjach zwyczajnych omawia się sprawy bieżące Zgromadzenia. Bierze w nich udział superior generalny albo jego zastępca i co najmniej dwóch innych członków rady. Dla uzyskania *quorum* w przypadku nagłym i nieprzewidzianym przewodniczący może zaważać jednego z urzędników generalnych do uczestnictwa w radzie z prawem głosu.

W przypadkach wymagających natychmiastowego działania rada może na sesji zwyczajnej decydować o sprawach z zasady zarezerwowanych sesjom plenarnym.

Zawsze, gdy jest mowa o radzie generalnej, chodzi o radę na sesji zwyczajnej, z wyjątkiem przypadków podanych w regule 146a.

R 146c. Zależnie od natury spraw, które mają być omawiane, superior generalny będzie zapraszał jako doradców na zebrania rady ekonoma generalnego lub prokuratora generalnego.

R 146d. W poważnym i nagłym przypadku superior generalny z radą ma prawo interweniować w administrację prowincji, delegatury, misji lub wspólnoty miejscowej. Może działać zamiast prowincjała lub przełożonego miejscowego, skorygować lub unieważnić ich posunięcia i decyzje.

KOLEGIALNOŚĆ W DZIAŁANIU

Ciało kolegialne

147. Poza tym, co postanawiają Konstytucje i Reguły, superior generalny i rada będą działać na sesji plenarnej jako ciało kolegialne w przypadkach ściśle określonych przez kapitułę.

R 147a. W przypadku wakansu między kapitułami superior generalny i rada, działając kolegialnie, wybiorą asystenta względnie radnego generalnego, zależnie od przypadku. Jeśli chodzi o radnego, wpierv przeprowadzi się konsultację z prowincjałami i superiorami delegatur w regionie.

URZĘDY GENERALNE

Natura i funkcje 148. Zarząd centralny obejmuje także pewne urzędy generalne konieczne lub użyteczne dla całego Instytutu. Są nimi: sekretariat generalny i ekonomat generalny. Superior z radą może ustanowić na sesji plenarnej inne urzędy.

R 148a. Superior generalny z radą na sesji plenarnej mianuje urzędników generalnych. Są oni członkami wspólnoty zarządu centralnego. Ich urzędowanie trwa tak długo, jak kadencja rady, która ich zamianowała. Gdy nowa rada obejmuje urzędowanie, urzędnicy pozostają na swych stanowiskach dopóki nie zostaną przedłużeni na swym urzędzie albo zastąpieni przez innych. W jednym i drugim wypadku nowa nominacja powinna nastąpić w przeciągu dwunastu miesięcy. Z ważnych powodów po wysłuchaniu zainteresowanego superior generalny z radą może zażądać ustąpienia urzędnika generalnego przed upływem jego mandatu.

R 148b. Sekretarz generalny jest urzędnikiem generalnym. Jest on sekretarzem i notariuszem Zgromadzenia i rady generalnej. Zajmuje się przygotowaniem teczek z aktami na zebrania rady i czuwa, by oficjalne dokumenty Zgromadzenia i akta rady były bezpiecznie strzeżone i — jeśli potrzeba — podane do wiadomości zainteresowanych. Nadzoruje też pracę sekretariatu i ściśle współpracuje z archiwistą generalnym.

R 148c. Ekonom generalny jest urzędnikiem generalnym. Zarządza on mieniem Zgromadzenia pod kierownictwem superiora generalnego i rady. Spełnia też rolę animatora w tym, co dotyczy odpowiedzialnego zarządzania dobrami doczesnymi i ustawicznej formacji ekonomów prowincjalnych.

SŁUŻBY GENERALNE I INNE

Natura i funkcje

149. Administracja generalna dysponuje także służbami generalnymi niezbędnymi lub pożytecznymi dla całego Instytutu. Ustanowienie lub zniesienie służb generalnych należy do superiora generalnego z radą na sesji plenarnej.

R 149a. Do służb generalnych należą między innymi: prokuratura przy Stolicy Apostolskiej, postulacja, służba informacyjna, archiwum generalne i obsługa gości w domu generalnym.

Wszystkie służby generalne pozostają pod kierownictwem albo pod nadzorem oblata mianowanego na określoną kadencję przez superiora generalnego z radą na sesji plenarnej.

R 149b. Prokurator generalny, pod kierownictwem superiora generalnego, reprezentuje Zgromadzenie w oficjalnych kontaktach ze Stolicą Apostolską.

R 149c. Postulator generalny, w zgodzie z myślą superiora generalnego pracuje nad tym, aby lepiej poznano oblatów, którzy wnieśli do historii Zgromadzenia wyjątkowe świadectwo świętości. Szczególnie ma on obowiązek prowadzić, zgodnie z ogólnym prawem kościelnym, sprawy tych, którzy mogą być specjalnym źródłem natchnienia nie tylko dla Zgromadzenia, lecz także dla całego Kościoła.

R 149d. Generalna służba informacyjna, przy pomocy różnych środków przekazu, zmierza do wymiany i dzielenia się wiadomościami w całym Zgromadzeniu i poza nim.

R 149e. Role dyrektorów pozostałych służb generalnych są opisane w *Przewodniku administracji generalnej*.

R 149f. Ustanowi się również odpowiednie służby, komitety i komisje, aby odpowiedzieć na potrzeby Zgromadzenia w dziedzinie misji, formacji, obłackiej historii i duchowości, komunikowania się oraz finansów.

ROZDZIAŁ SZÓSTY

DOBRA DOCZESNE

Dobra i dzielenie się

150. Ponieważ Zgromadzenie jest z natury misyjne, dobra doczesne Instytutu są przede wszystkim na usługach misji.

R 150a. Zaspokajając ze swych dochodów potrzeby członków, Zgromadzenie będzie szukało sposobów dzielenia się z innymi, zwłaszcza z ubogimi, tym, co posiada.

R 150b. Ponieważ inwestycje nie pozostają bez związku ze sprawą sprawiedliwości, będziemy szczególnie uważać przy lokacie majątku Zgromadzenia, aby nie popierać przedsiębiorstw, które wyzyskują ubogich lub zanieczyszczają środowisko, lecz przeciwnie, aby ubodzy mogli w jakiś sposób z tego korzystać.

Prawo posiadania

151. Zgromadzenie jako takie, prowincje, delegatury i domy kanonicznie erygowane mają prawo nabywania, utrzymywania, zarządzania i odstępowania własności, zgodnie z ogólnym prawem kościelnym. W przypadku domów erygowanych prawo to jest jednak ograniczone. Jego granice ustala prowincjał z radą.

R 151a. Specjalne statuty misji, wspólnot dystryktu i rezydencji określą czy mają one prawo nabywania, utrzymywania, zarządzania i odstępowania własności.

R 151b. Przestrzegając w pełni norm prawodawstwa kanonicznego dotyczącego własności, papiery wartościowe i inne obłackie dobra należy zapisywać na obłacką osobę moralną, uznaną przez prawo cywilne, lub w jakikolwiek inny sposób, który według prawa państwowego zabezpiecza je dla Instytutu.

Subsydiarność

152. Zgodnie z zasadą subsydiarności każda prowincja i delegatura odpowiada za swoje zarządzanie finansami.

Zarządzanie dobrami oblackimi 153. Przełożeni i ekonomowie będą zarządzać dobrami oblackimi odpowiedzialnie i zgodnie z ogólnym prawem kościelnym oraz z Konstytucjami i Regulacjami.

R 153a. W spełnianiu swego urzędu przełożeni i ekonomowie kierują się normami właściwych im dyrektoratów finansowych.

Ekonom

154. — Ekonom pod kierownictwem kompetentnego przełożonego spełnia czynności zwyczajnego zarządzania po zatwierdzeniu przez przełożonego z radą rocznego budżetu.

R 154a. Ekonom przygotowuje budżet i okresowe sprawozdania finansowe oraz przedstawia je kompetentnemu przełożonemu.

Zarządzanie nadzwyczajne

155. Na czynności zarządzania nadzwyczajnego, przekraczające przedmiot i dziedzinę zarządzania zwyczajnego oraz na zaciągnięcie długów albo zobowiązań lub na pozbycie się własności oblackiej, zawsze wymagana jest zgoda kompetentnego przełożonego z radą.

R 155a. Generalne dyrektorium finansowe przedstawi listę czynności uważanych w Zgromadzeniu za czynności zarządzania nadzwyczajnego. Dyrektorata prowincjalne i delegatur będą mogły bardziej szczegółowo określić czynności, jakie w prowincji albo w delegaturze należy uznać za czynności zarządzania nadzwyczajnego.

Zarządzanie dobrami nieoblackimi

156. Wszyscy oblaci na każdym szczeblu potrzebują wyraźnego pozwolenia swego wyższego przełożonego z radą na przyjęcie zarządzania dziełami lub dobrami kościelnymi nieoblackimi. Jeżeli przyjmie się takie zarządzanie, sporządzi się umowy w poprawnej i należytej formie, a nihil obstat wyższego przełożonego będzie wymagane do czynności zarządzania nadzwyczajnego, pozostających w związku z tymi dziełami albo tymi dobrami.

Z wyjątkiem dziedzictwa oblatów, bez ważnych powodów i bez zezwolenia wyższego przełożonego nie będziemy przyjmować zarządzania dobrami niekościelnymi. W każdym przypadku dobrami tymi będzie się zarządzać zgodnie z prawem państwowym.

Komitet finansowy

157. Na szczeblu Zgromadzenia, prowincji i delegatury należy stworzyć komitet finansowy należycie informowany.

NA SZCZEBLU LOKALNYM

Kompetencje finansowe

158. Prowincjał z radą albo superior delegatury z radą ustala kompetencje finansowe przełożonych lokalnych i ich rady oraz określa, jakimi dobrami mogą zarządzać jednostki i lokalni przełożeni z radą. Ustala on także wysokość kontrybucji wspólnot miejscowych na rzecz prowincji albo delegatury, nawet w przypadkach zależności finansowej.

R 158a. Szanując w pełni prawa erygowanych domów oraz intencje dobrodziejów i ofiarodawców, prowincjał lub superior delegatury zadba o braterski podział środków finansowych między lokalne wspólnoty prowincji lub delegatury.

R 158b. Tak samo, przy pełnym poszanowaniu praw erygowanych domów oraz intencji dobrodziejów i ofiarodawców, dobra doczesne każdej wspólnoty miejscowej oddaje się do wspólnego użytku wszystkich zgodnie z dyrektywami ustalonymi przez prowincjała z radą.

R 158c. Ekonom miejscowy zarządza dobrami wspólnoty pod kierownictwem przełożonego. W księgach rachunkowych i w kontaktach bankowych trzeba jasno odróżnić kapitał i dobra należące do parafii, diecezji lub jakiegokolwiek innej organizacji od tych, które należą do oblatów.

Te same zasady odnoszą się do członków Zgromadzenia, którym powierza się zbiórkę i dystrybucję funduszy.

NA SZCZEBLU PROWINCJI I DELEGATURY

Kompetencje finansowe

159. Po konsultacji z zainteresowanymi osobami, superior generalny z radą ustala granice finansowych kompetencji władz prowincji i delegatur oraz określa wysokość rocznej kontrybucji każdej prowincji i delegatury na rzecz administracji generalnej.

Ekonom prowincjalny

160. Ekonom prowincji lub delegatury, pod kierownictwem wyższego przełożonego, będzie z roztropnością zarządzał potrzebom prowincji lub delegatury, ich wspólnot i członków, w duchu miłości, umiarkowania i oderwania.

R 160a. Do czynności zarządzania nadzwyczajnego ekonom potrzebuje pozwolenia prowincjała lub superiora delegatury, który postara się, jeśli to konieczne, o zgodę swej rady i ewentualnie superiora generalnego z radą.

Uszanuje on finansową autonomię wspólnot miejscowych. Prowincjał lub superior delegatury może jednak wydelegować go do wspólnot miejscowych, aby im pomóc w sprawach finansowych.

R 160b. Prowincjał albo superior delegatury zamianuje asystenta ekonomy lub przynajmniej kogoś, kto byłby w pełni obeznany z sytuacją finansową i w różnych operacjach urzędu ekonomskiego.

Delegatury i misje

161. Normy dotyczące finansowego zarządzania w delegaturach i misjach zostaną określone w ich statutach.

NA SZCZEBLU GENERALNYM

Zarządzanie dobrami Zgromadzenia

162. Superior generalny z radą określa politykę finansową Zgromadzenia zgodnie z zaleceniami danymi przez kapitułę generalną.

W zarządzaniu funduszami Zgromadzenia podlegającymi bezpośrednio administracji generalnej, superior generalny może osobiście dokonać lub pozwolić na dokonanie nadzwyczajnych wydatków, których maksymalna suma zostanie ustalona przez superiora generalnego z radą. Na każdy wydatek przekraczający tę sumę, na zaciągnięcie długów i obligacji, na dokonanie aktów zarządzania nadzwyczajnego albo na wyzbycie się w jakikolwiek sposób dóbr oblatkich, superior generalny musi mieć zgodę swej rady. Musi także przestrzegać innych stosownych norm ogólnego prawa kościelnego.

Superior generalny musi również uzyskać zgodę swej rady, aby pozwolić prowincjałowi lub superiorowi delegatury na dokonanie aktów zarządzania nadzwyczajnego albo dokonanie wydatków, których wysokość przekracza ich kompetencje.

R 162a. Oprócz spełniania roli animatora w dziedzinie odpowiedzialnego zarządzania dobrami doczesnymi, ekonom generalny prowadzi zwyczajne sprawy finansowe administracji generalnej i przygotowuje roczny budżet. Z każdej prowincji i delegatury otrzymuje zwarte sprawozdanie roczne i przeprowadza jego analizę dla superiora generalnego i rady.

Z zachowaniem właściwych proporcji zajmuje on na szczeblu generalnym to samo stanowisko, co ekonom prowincjalny na szczeblu prowincjalnym.

R 162b. Generalny Komitet Finansowy pomaga superiorowi generalnemu i radzie w ustalaniu polityki finansowej Zgromadzenia oraz przedstawia zalecenia, jakie uważa za stosowne. W skład Komitetu wchodzi: ekonom generalny, jego asystent oraz jeden oblat wybrany przez każdą konferencję regionalną, a zatwierdzony przez superiora generalnego z radą. Osoby, które nie są oblatami, mogą być zapraszane w charakterze ekspertów.

ROZDZIAŁ SIÓDMY

WIERNOŚĆ KONSTYTUCJOM I REGUŁOM

Śladami Chrystusa

163. Konstytucje i Reguły proponują każdemu oblatowi sposoby kroczenia śladami Jezusa Chrystusa. Czerpią one natchnienie z charyzmatu przeżytego przez Założyciela i jego pierwszych towarzyszy. Otrzymały też oficjalne zatwierdzenie przez Kościół. W ten sposób pozwalają one każdemu ocenić jakość swojej odpowiedzi na otrzymane wezwanie i stać się świętym.

COR UNUM ET ANIMA UNA.

Usilnie upominamy w Panu, każdego z osobna i wszystkich razem, członków naszego Zgromadzenia jako najdroższych synów w Chrystusie: aby z łaską Bożą odnowili się w duchu swego powołania, i aby pod opieką naszej Najukochańszej Matki Niepokalanej, podejmowali prace coraz ważniejsze i coraz bardziej skuteczne ku większej chwale Bożej i zbawieniu dusz najbardziej opuszczonych. Mając w pamięci te słowa (wspaniałe streszczenie całej naszej Reguły) «wszyscy zjednoczeni więzami najgłębszej miłości pod kierunkiem przełożonych», niechaj tworzą jedno serce i jedną duszę.

Modyfikacja Konstytucji

164. Do zmodyfikowania lub autentycznej interpretacji jakiegoś artykułu Konstytucji, który trzeba przedstawić Stolicy Apostolskiej do zatwierdzenia, wymagana jest większość dwóch trzecich członków Kapituły.

Modyfikacja Reguł

165. Do zatwierdzenia lub modyfikacji reguł wymagana jest większość absolutna.

R 165a. Wszelka zmiana obowiązujących reguł, zatwierdzona przez kapitułę, nabiera od razu mocy prawnej. Jeśli kapituła następna podtrzyma tę zmianę, to konsekwentnie drukowany tekst Reguł zostanie poprawiony.

Dyspensy

166. Kapituła generalna i superior generalny mogą dyspensować jednostki i wspólnoty od przepisów dyscyplinarnych Konstytucji i Reguł na czas nieokreślony. Inni przełożeni wyżsi mogą udzielać tych samych dyspens tym, którzy podlegają ich jurysdykcji, lecz na czas określony. Przełożeni wspólnot miejscowych mogą okazjnie dyspensować osoby lub całą wspólnotę. Jednakże ani kapituła generalna, ani żaden przełożony nie może dyspensować od praw konstytutywnych, szczególnie tych, które dotyczą struktur i zarządu Zgromadzenia, poza wyraźnie określonym wyjątkiem.

Dyrektoria

167. Superior generalny z radą ogłasza specjalistyczne dyrektoria, których należy przestrzegać w całym Zgromadzeniu albo w pewnych jego częściach. Dyrektoria te mogą dotyczyć formacji, zarządzania finansami, ogólnego zarządzania albo podobnych spraw.

R 167a. Normy generalne dotyczące formacji oblackiej superior generalny z radą ogłasza po konsultacji z Generalnym Komitetem Formacyjnym.

R 167b. Generalne dyrektorium finansowe superior generalny z radą ogłasza po konsultacji z Generalnym Komitetem Finansowym.

Twórcza wierność

168. Przez swą oblację każdy oblat bierze odpowiedzialność za wspólne dziedzictwo Zgromadzenia, wyrażone w Konstytucjach i Regułach oraz w naszej rodzinnej tradycji. Wzywa się go, aby pozwolił się prowadzić przez te normy w twórczej wierności spuściznie przekazanej przez świętego Eugeniusza de Mazenoda.

ZAŁĄCZNIK

Modlitwy za naszych zmarłych (por. K 43)

- Dekret Kapituły z 1980 roku

przepracowany przez Kapitułę z 1992 roku -

1. O śmierci oblata natychmiast powiadomi się superiora generalnego, który z kolei poinformuje o tym całe Zgromadzenie, aby pamiętać o zmarłym w modlitwie wspólnej i osobistej oraz w sprawowaniu Eucharystii.
2. Każdy kapłan odprawi jedną Mszę św., a każdy brat uczestniczyć będzie w jednej Mszy św. za zmarłego superiora generalnego, za byłego superiora generalnego, jak również za każdego zmarłego członka swej prowincji, nie wyłączając nowicjuszy. Zaleca się dopełnić tego obowiązku przez Mszę św. komunitetową.
3. Ci, którzy nie są związani z żadną prowincją, lecz zależą bezpośrednio od superiora generalnego, odnośnie do modlitw za zmarłych mają te same prawa i obowiązki, co członkowie prowincji, w obrębie której rezydują.
4. Superior generalny odprawi jedną Mszę św. za każdego zmarłego oblata, nie wyłączając nowicjuszy.
5. Raz w miesiącu każdy kapłan odprawi Mszę św., a każdy brat będzie uczestniczył w Mszy św. za wszystkich zmarłych Zgromadzenia.
6. W każdym domu lub rezydencji wspólnota odprawi Mszę św. za zmarłego papieża i biskupa diecezjalnego.
7. Każdy oblat, profes czy nowicjusz, może odprawić lub polecić odprawić pięć Mszy św. za swego zmarłego ojca lub matkę, a trzy za brata lub siostrę. Prowincjał będzie czuwał nad tym, aby te same modlitwy zostały ofiarowane za rodziców zmarłych oblatów.

SKOROWIDZ RZECZOWY

Administracja:

- generalna, 124, 129, 145

Zob. też Zarządzanie

Animowanie: 53, 65b, 81, 82, 83c, 93, 101, 130, 134, 138, 144, 148c, 162a

Apostołowie: 3, 6, 45

- Piotr: 6

- Paweł: 4

Archiwum: 148b, 149a

Asystent:

- generalny: 140, 140a, 143b, 144, 146a, 147a

- ekonoma prowincjalnego: 160b

- ekonoma generalnego 162b

Zob. też Radny

Biskupi: 6, 7e, 9, 49d

Błogosławieństwa: 11

Bóg: 1, 2, 7, 7c, 8-11, 9a, 16, 25, 26, 31, 33, 33b,35, 39, 42, 45, 56, 62, 65, 65a, 66, 68, 82, 125, 134

Bracia:

- członkowie wspólnoty apostołskiej: 1, 7, 7c, 38

- formacja: 65, 67, 67a, 67b

- delegaci na kapitułę generalną: 128a

- przełożony miejscowy: 83a

- posługi ustanowione: 65g

- diakonat stały albo kapłaństwo: 67c

Braterstwo (życie braterskie): 6, 18, 35, 37, 42, 53, 65b, 65h, 70b, 72, 81, 82, 89, 93, 93a, 105, 134, 145b, 158a

Zob. też Miłość, Wspólnota obłacka, Rodzina obłacka

Budżet: Zob. Finanse

Celibat konsekrowany, 14, 15, 16, 50

Zob. też Czystość, Konsekracja

Charyzmat:

- Założyciela: 37a, 163

- obłacki: 37a, 46, 65, 72a, 133

- osobisty: 72

- świeckich: 7f

Chrystus:

- zbawienie Chrystusowe: 5, 6, 7, 9, 10, 11

- Królestwo Chrystusowe: 5, 11

- zmartwychwstanie: 9

- i Kościół: 15, 33

- wezwanie Chrystusowe: 1, 19, 52

- zaproszenie Chrystusowe: 14

- uczniowie Chrystusa: 6

- łączność z Chrystusem: 18b, 20, 31, 33, 36, 56, 65, 65a

- jedność w Chrystusie: 26, 31, 125

- poznanie Chrystusa: 66a, 67a

Zob. też Jezus, Zbawiciel, Pan, Słowo

Chorzy: 42

Chrzest: 12

Cierpienie: 4, 10, 34, 42

Cierpliwość: 7g, 20, 134

Czystość: 12, 14-18, 18a, 18b, 62

Zob. też Celibat konsekrowany

Delegatura:

- ogólnie: 79, 92a, 110, 113, 114a, 115, 128a, 138a, 151, 152

- prowincjalna: 111, 128a

- generalna: 112, 128a

- statuty: 111, 112, 114, 114a, 114b, 161

- superior: 79, 83-86, 100, 111, 147a

Diakonat: 67c

Dialog: 26b, 38a, 70, 81, 83c

Dobra doczesne:

- rezygnacja i używanie: 22

- dobra dziedziczne: 23, 23a, 23b

- świadectwo wspólnotowe: 21

- dobra oblackie: 22a, 22b, 22c, 144, 150-162, 150b, 151a, 151b, 158a-c

- dobra nieoblackie: 156, 158c

Dobra Nowina: 5

Zob. też Ewangelia

Dojrzałość: 18a, 50, 54, 54a, 65b, 69

Dom:

- budowanie: 39a

- erygowanie i zniesienie: 77, 92, 92b, 92e

- struktury: 75, 77, 78, 96, 98

- gościnność: 39b. Zob. też Przyjęcie — we wspólnocie

- rytm życia i modlitwy: 38

- dobra doczesne: 22c, 151, 158, 158a, 158b

- dom generalny: 128a

Dopuszczenie:

- do nowicjatu: 51b, 54a, 58a
- do ślubów: 51b, 59a, 60, 60c, 61, 106b
- do święceń: 51b, 65g, 86b
- do posług ustanowionych: 65g
- do diakonatu stałego: 67c

Zob. też Przyjęcie

Duch Święty: 3, 9a, 10, 13, 21, 25, 29, 32, 36, 45, 49, 56, 68, 72, 131

Dymisja: 87, 139a, 148a

Dyrektor rezydencji: 77

Dyrektoria:

- generalne: 167
- administracyjne: 123d, 167
- formacyjne: 49d, 167
- prowincjalne: 90a, 106a, 108d, 155a
- o zarządzaniu dobrami doczesnymi: 153a, 155a, 167, 167b

Dyspensy: 60a, 166

Dyspozycyjność:

- do służby wszystkim: 93a

Zob. też Gotowość

Dystrykt: 38, 77, 77a, 92c, 92d, 92e, 151a

Dziedzictwo: 22, 23, 23a, 23b

- ubogich: 22a
- osobiste: 23, 23a, 156
- Zgromadzenia: 168

Dzielenie się:

- między oblatami: 20, 21, 22c, 28, 39, 65a, 71, 72a, 82, 83c, 91a, 99, 125, 131, 158a
- z naszymi gośćmi: 41a
- z ubogimi: 9a, 20, 22a, 150a

Zob. też Wymiana

Ekonom:

- ogólnie: 88, 88a, 153, 154, 154a
- miejscowy: 158c
- prowincjalny: 109, 109a, 160, 160a
- generalny: 128, 146c, 148, 160a, 162a, 162b
- asystent ekonoma prowincjalnego: 160b
- asystent ekonoma generalnego: 162b

Ekumenizm: 8, 66a

Eucharystia: 33, 56

Eugeniusz de Mazenod, święty: Zob. Założyciel

Ewangelia:

- głoszenie Ewangelii: 2, 5, 7b, 9a, 38, 66b, 76
- duch ewangeliczny: 8, 25, 41, 50, 76, 91
- światło Ewangelii: 5, 65c
- pracownicy ewangeliczni: 6, 41a

Zob. też Pismo święte, Słowo Boże

Ewangelizacja: 1, 7, 7b, 9a, 45, 48, 71, 82, 133

Filozofia: 66

Finanse:

- ustalenie pomocy: 146a
- budżet: 154, 154a, 162a
- komitet generalny: 157, 162b, 167b

- komitet prowincjalny: 157
- komisje i służby: 149f
- kontrybucje: 158, 159
- sprawozdania: 126a, 146a, 154a, 162a

Formacja:

- cel i duch: 45-49, 47a, 49a-49e
- komisje i służby: 146a, 149f
- dyrektorium prowincjalne: 49d
- wychowawcy: 49a, 49c, 51, 51a, 51b, 57a, 60c, 65, 66e, 68a, 95a
- formacja pierwsza: 50-67, 51a-67c, 123c, 144
- formacja ustawiczna: 68-70, 68a-70c, 123c, 144
- przełożonych: 83c

Formuła oblacji: 62

Głos i Głosowanie:

- prawo głosu: 86a, 90, 9a, 90b, 90c, 128a
- rady: 86a-d
- rady prowincjalnej: 86a, 106, 106a
- prowincji, delegatury: 86a, 103, 104, 128a
- kapituły generalnej: 126c, 145a
- urzędników generalnych: 146b
- wymagana większość: 90a, 103, 104, 126c, 136, 142, 164, 165
- korespondencyjne głosowanie: 86c, 104a-c

Głoszenie: 2, 7b, 7c, 8, 8a, 11, 33, 47a, 66, 66b, 66c, 76

Zob. też Przepowiadanie, Ukazywanie, Wieszczenie

Godność: 8, 9a

Gorliwość: 33, 37, 76, 133

Zob. też Zapał

Gościnność: 39b, 41, 41a, 91a, 149a

Zob. też Życzliwość

Gotowość:

- do służby wszystkim: 15
- odpowiadania na potrzeby Kościoła i świata: 7, 16, 76
- misjonarska: 25, 50, 65d
- do zdawania sprawy: 72a

Zob. też Dyspozycyjność

Informacja: 95b, 128d

- Służba informacyjna: 149d

Zob. też Łączność

Inicjatywa: 26, 65b, 70c, 81, 82, 145b

Inkulturacja: 7, 8a, 47a, 49d, 51c, 66a, 69b, 115a, 120

Instytuty zakonne: 37c

Integralność stworzenia: 9a

Internat: 53b

Jedność:

- Apostołów: 3
- chrześcijan: 6
- oblatów: 1, 3, 12, 26, 37, 38, 70c, 72, 75, 82, 108a, 125, 133, 137c
- życia zakonno-apostolskiego: 31, 56, 69
- jednostek wyborczych: 128a, 128b

Jezus: 1-4, 12, 29, 31, 37, 45, 46, 50, 53, 59, 62, 71, 72a, 163

Zob. też Chrystus, Zbawiciel, Pan, Słowo

Kadencja:

- przełożonych miejscowych: 87, 94, 94a

- prowincjałów: 87, 102
- radnych prowincjalnych: 106a
- wikariuszy prowincjalnych: 107a
- ekonomów prowincjalnych: 109a
- superiora generalnego: 136
- rady generalej: 141
- wikariusza generalnego: 142
- prowikariusza generalnego: 143a, 143b
- urzędników generalnych: 148a

Kapituła generalna:

- władza, 76, 125, 146a, 147, 165, 165a, 166
- cel: 125
- komisarz: 127b, 146a
- komisja przedkapitulna: 127b, 146a
- zwołanie: 127, 127a, 139
- postanowienia: 128d, 165a
- wybory: 136, 141, 142
- członkowie: 128, 128a, 128b, 128c, 145a
- przygotowanie: 127b
- procedury: 126c, 164-165

Kapłani: 1, 7, 7c, 38, 41a, 61a, 65, 65g, 66, 66f

Zob. też Kapłaństwo

Kapłaństwo: 7c, 66, 67c

Zob. też Święcenia, Kapłani

Kierownictwo duchowe: 18a, 33b, 33c, 51a

Zob. też Kierownik duchowy

Kierownik duchowy: 33b, 33 c, 65

Kolegialność:

- duch kolegialności: 73, 131

- ciało kolegialne: 108b, 127, 128e, 139, 139b, 146a, 147, 147a

Komisje:

- na szczeblu prowincjalnym: 108
- na szczeblu generalnym: 146a, 149f
- przedkapitulna: 127b, 146a

Komitet(y):

- formacyjny: 49b, 49d
- finansowy: 157, 162b, 167b
- prowincjalne: 108
- generalne: 123e

Konferencja regionalna: Zob. Regiony

Kongres: 103

Zob. też Zebranie, Spotkania

Konsekracja:

- zakonna: 7c, 17, 18a, 65
- życie konsekrowane: 13, 55, 67b

Zob. też Celibat konsekrowany, Śluby, Poświęcenie (się)

Konstytucje i Reguły: 77, 126, 146, 153, 163-166, 165a, 168

Konsultacja: 26b, 95b, 98, 108d, 137b

Kontrakty: 115b

Zob. też Umowy

Kontrybucje roczne: zob. Finanse

Kościół:

- ogólnie: 1, 53, 125
- przymierze z Chrystusem: 15, 45

- umiłowanie Kościoła: 6, 82
- przynależność do Kościoła: 12
- władza, hierarchia: 9a, 71
- potrzeby Kościoła: 7, 52, 68, 76, 80, 124, 131, 133
- Kościoły lokalne: 6, 7, 76
- nauczanie, tradycja Kościoła: 51a, 66a, 69b
- wiara Kościoła: 10
- modlitwa Kościoła: 33
- zmysł Kościoła: 25, 137c
- służba w Kościele: 5, 7c, 9, 26, 46, 51, 53, 72

Królestwo: 5, 6, 11, 14, 15, 37, 45, 46, 52

Zob. też Królestwo Boże

Królestwo Boże: 32, 42

Krzyż: 4, 24, 34, 59

Krzyż oblacki: 63, 64

Kultura: Zob. Inkulturacja

Litterae dimissoriae: 65f

Liturgia: 56

- Godzin: 33

Lojalność: 6, 26, 90c

Lud Boży: 2, 6, 12, 35, 68

Zob. też Kościół

Łaska: 12, 51, 53

Łączność: 75, 99, 149f

Zob. też Środki społecznego przekazu

Maryja: 1, 20, 13, 36, 39a, 46, 62

Międzynarodowość: 120a, 137c, 141a

Milczenie: 31, 33

Miłość

- Boga ku nam: 16, 59
- Chrystusa: 34, 63, 71
- Kościoła: 2, 6, 82
- Zgromadzenia: 51a, 59, 82
- ludzi: 15, 16, 18b
- ubogich: 54a, 82
- cnota teologalna: 11, 12, 16, 31, 65b
- braterska: 3, 29, 37, 38, 39, 44, 56a, 91a, 133, 160

Zob. też Przyjaźń

Misja:

- Apostołów: 3
- Kościoła: 72
- oblatów: 9, 9a, 26, 37a

Zob. też Posłannictwo

Misja (struktura rządzenia):

- struktury: 76, 80, 117, 117a-c, 118, 118a, 118b
- statuty misji: 118a, 118b, 161

Misje:

- zagraniczne: 7b, 7e, 22c, 65d, 80, 146a, 149f
- parafialne, 7b, 149f

Mistrzum i Tajemnica:

- naszego współdziałania: 33

- Królestwa Bożego: 45
- zbawienia: 56
- Słowa Wcielonego: 36

Mistrz (Chrystus): 19, 52

Zob. też Chrystus, Jezus, Zbawiciel, Pan

Mistrz nowicjuszy: 55, 57, 57a

Misyjne Stowarzyszenie Maryi Niepokalanej: 37a

Młodzi: 53, 53b

Modlitwa: 33

- Chrystusa: 6
- Kościoła: 33
- wspólnotowa: 26, 31, 32, 33a, 35, 38, 40, 41a, 43, 52, 91, 91a
- osobista: 18, 28, 31, 33, 33a, 33c, 35, 55, 66b, 67a, 82
- formacja: 56, 66b, 67a, 69a
- różaniec: 36
- nowe formy: 33a

Modlitwa myślna: 33

Nadzieja: 4, 5, 10, 11, 20, 31, 59

Nagłące potrzeby:

- świata i Kościoła: 7, 16, 52
- nagłe przypadki: 23, 86c, 106b, 106d, 146a, 146b

Zob. też Potrzeby, Świat

Nawrócenie: 9, 47, 125

Nowicjat:

- warunki: 54a

- czas trwania i miejsce: 58, 58a, 58b
- ustanowienie: 92a
- formacja: 55, 56, 56a, 56b
- mistrz nowicjuszy: 55, 57, 57a
- prenowicjat: 54
- przedłużenie: 59a

Obediencja: 65, 66f, 137, 137a, 137b

Oblacja: 2, 57, 60d, 62, 65, 65e, 83e, 168

Zob. też Profesja, Śluby, Zobowiązanie

Ocena:

- życia oblackiego: 93b
- apostołskich zobowiązań: 7d, 38
- praktyk apostołskich: 65c
- studiów specjalistycznych: 69a
- na spotkaniu międzykapitulnym: 128e
- podczas wizytacji prowincji: 105, 138b

Zob. też Składanie sprawozdań, Zdawanie sprawy

Odnowa i Odnowienie: 2, 33, 35, 38, 68, 69, 69a, 69b, 70c, 105

- zobowiązania zakonnego: 60a, 60c, 60d

Odpoczynek: 39b

Odpowiedzialność:

- oblatów: 7, 7a, 7e, 26, 26b, 39, 49, 65b, 65e, 70, 72, 91a, 96, 138b
- formatorów: 49c, 51, 57, 65c, 66e
- członka rady generalnej odpowiedzialnego za formację: 49a, 49b
- przełożonych: 49, 70, 81, 99, 100, 131
- ekonoma generalnego: 162a
- Kościołów lokalnych: 7
- świeckich: 7f

Odwaga: 8, 65b

Odwołanie: 60c, 89, 134

Ojciec (Bóg): 2, 6, 12, 16, 24, 29, 33, 59, 72

Opatrzność: 22a

Opuszczeni: 5, 7b

Zob. też Ubodzy

Opuszczenie Zgromadzenia: 23a, 44, 60b

Otwartość: 20, 41a, 47a, 66a, 68, 82, 93a, 134

- na wezwanie Ducha Świętego: 13

Zob. też Dyspozycyjność, Gotowość

Pan: 3, 6, 11, 12, 15, 29, 31-34, 33a, 36, 38, 40, 51, 53, 55, 56, 62, 71, 74, 81

Papież: 6, 27

Parafie: 7e, 53, 158c

Perspektywy misjonarskie: 126

Pisma: 26

Pismo święte: 56, 66a

Zob. też Słowo Boże

Podtrzymanie:

- wspólnotowe, braterskie: 37, 42, 91a

Zob. też Pomoc wzajemna, Umocnienie, Wsparcie

Pojednanie: 7c, 7g, 33

Pokora: 8, 9, 10, 20, 33, 39, 82

Pokój wewnętrzny: 31, 65b

Pokój (służba dla pokoju): 9a

Pokuta: 34

Pomoc:

- duchowa: 33b

- wzajemna: 18a, 29, 39, 48, 51, 65h

- formacja: 51, 56a

Zob. też Podtrzymanie, Umocnienie, Wsparcie

Posłannictwo:

- Chrystusowe: 1

- Apostołów: 45

- Kościoła: 72

- Założyciela: 72

- Zgromadzenia: 30, 49, 50, 76, 82, 96, 100, 108a, 123c, 124, 125, 134, 144

- oblatów: 2, 4-6, 11, 12, 20, 25, 33, 37, 66f, 69, 145b

Zob. też Misja

Posługa (-i):

- ogólnie: 7, 7a, 7b, 7g, 9a, 9b, 10, 33b, 33c, 37a, 40, 45, 49e, 57a, 65a, 65c, 65d, 68a, 69b, 72, 93a, 125, 150b

- braci: 7c, 65, 67

- ustanowione: 65g

- kapłańska: 65, 66f

- apostołska, misjonarska: 31, 50, 102a,

Zob. też Służba, Służenie, Usługa

Posłuszeństwo: 2, 3, 12, 24-28, 26a, 26b, 38, 62, 82

Postulator: 149a, 149c

Poszanowanie osób: 26b, 41a, 44, 70b, 82, 89, 93a

Poświęcenie (się): 1, 10, 15, 26, 76

Potrzeby: Zob. Kościół, Świat

Powołanie: 7d, 49b, 47, 50-54, 51c, 53a, 53b, 54a, 66d, 56, 67, 81, 91

Pozwolenie:

- na zmianę testamentu: 23
- na zrzeczenie się dóbr dziedzicznych: 23, 23b
- na zmianę w rozporządzeniach w sprawie dóbr dziedzicznych: 23
- na przyjęcie zadań kościelnych: 26
- na publikowanie pism: 26
- na przerwanie studiów: 66d
- na kandydowanie brata do diakonatu: 67c
- na wybór prowincjała: 103, 104
- na wybór radnych prowincjalnych: 106a
- na wybór rady miejscowej: 95
- na mianowanie przełożonego na czwartą kadencję: 94a
- na dokonanie wydatków nadzwyczajnych: 162
- na dokonanie aktów zarządzania nadzwyczajnego: 160a, 162
- na zarządzanie dziełami i dobrami nieoblackimi: 156
- konieczność: 83d

Prawo:

- kanoniczne powszechne: 23, 44, 54a, 58, 60, 66d, 77, 86a, 89, 90, 92, 92a, 106b, 107, 126c, 146, 149c, 151, 151b
- państwowe: 23, 156
- osobiste: 41a, 60c, 82, 89, 89a, 91, 151b
- posiadania: 151
- głosu: zob. Głos

Priorytety: 7d, 69a, 91, 96, 145b

Profesja zakonna: 23, 63, 83

Zob. też Zobowiązanie

Prokurator generalny: 128, 146c, 149a, 149b

Proroczy:

- znak proroczy: 91

- głos proroczy: 9, 9b

Prostota:

- przepowiadanie: 7g

- ubóstwo: 21, 56b

- wspólnota: 39, 39b

Prowikariusz generalny: 143a, 143b, 146a

Prowincja:

- erygowanie, zmiana, zniesienie: 97, 97a, 98, 98a-c, 146a

- działalność i priorytety apostołskie: 7a, 7d, 91, 96

- zarządzanie dobrami: 22b, 22c, 95a, 152, 158, 158a, 159, 160a, 160b

- procedury: 95-109, 90a, 90b, 92a, 106a, 106b, 108a, 108d

- współpraca w prowincji: 93, 96, 108, 108a

- współpraca pomiędzy prowincjami: 22c, 49e, 70c, 75, 99, 102b, 119

- prowincjał: 100, 101, 102, 102a, 102b, 102c

- prowincjałowie: 128

Szczegóły administracyjne zob. Podręczny zestaw

Próba: 59a, 60, 60a, 60c, 65b

Przebaczenie: 33, 39, 40

Przedłużenie kadencji: 83b, 87

Przełożeni:

- na wszystkich poziomach: 7a, 9, 9a, 26, 26b, 27, 33a, 62, 70, 74, 81-87, 83a-f, 124
 - przełożony miejscowy: 38, 61a, 77, 85, 92b, 93a, 93b, 94a, 94b, 95a, 93, 94, 101, 158, 158c, 166
 - superior scholastykatu: 65g, 66e
 - prowincjał: 86, 99-108, 102a-c, 104a-d
 - superior delegatury: zob. Delegatura
 - przełożeni wyżsi: 23, 58, 60, 61a, 65g, 84, 156, 166
 - przełożeni kościelni: 26
 - superior generalny: 61, 76, 85, 86, 108, 130-139, 136a, 137a, 138a-b, 143a-b, 146a-d, 147a, 148a-c, 149a-c, 162b, 167a-b, 159, 162, 166
- Szczegóły administracyjne zob. Podręczny zestaw

Przeniesienie: 58b, 137, 137b

Przepowiadanie: 7, 7g, 47a,

Zob. też Głoszenie, Ukazywanie, Wieszczenie

Przyjaźń: 18, 18b, 39, 41a, 56

Przyjęcie:

- do nowicjatu: 55
- we wspólnocie: 41a, 53, 105, 134
- Boga: 25, 33
- w posługiwaniu: 7g, 41a, 52, 68
- nowości, 33a, 47a, 66a, 68

Zob. też Gościnność

Przyśpieszenie:

- pierwszego zaangażowania: 59a
- kapituły: 127a

Rachunek sumienia: 33

Rada:

- rada miejscowa: 95, 95a, 154

- rada prowincjalna: 101, 106, 106a-d, 107a

- rada delegatury prowincjalnej: 111

- rada delegatury generalnej: 112

- rada generalna: 49a, 76, 86, 126, 128, 130, 131, 140, 141, 146, 146a, 146b, 146c, 147, 147a

Radni generalni: 140, 145, 145a, 145b, 146a, 147a

Radni prowincjalni: 86b, 90b, 106, 106a, 107a, 146a

Radny miejscowy: 95

Radość: 10, 21, 29, 33, 39, 52, 56a, 65b

Rady ewangeliczne: 12

Refleksja: 35, 41a, 66a, 69a, 91, 125

Zob. też Rozważanie, Ocena

Regiony: 49a, 49b, 75, 76, 99, 119-122, 120a, 122a, 123a-e, 128a, 128b, 140a, 145, 145a, 145b, 147a

- Konferencja regionalna: 121, 123, 123b, 123c, 128a, 128b, 162b

Reguły: Zob. Konstytucje i Reguły

Rekolekcje: 35, 60d

Rezydencje: 77, 77b, 92c, 92d, 151a

Rodzina oblacka: 30, 39b, 42, 56a, 91a, 125, 137c, 168

Rozeznanie: 7f, 9a, 9b, 26a, 33a, 33b, 66f, 67c, 82

Zob. też Rozpoznanie

Rozłąka ze Zgromadzeniem: Zob. Opuszczenie Zgromadzenia

Rozmyślanie: 65a

Zob. też: Modlitwa myślna

Rozpoznanie: 26, 51, 53, 55, 68, 73, 125, 131

Zob. też Rozeznanie

Roztropność: 18a, 22a, 102

Rozważanie: 28

Zob. też Refleksja, Ocena

Różaniec: 36

Sakramenty: 7, 31, 33

Zob. też Chrzest, Eucharystia, Pojednanie

Samotność: 38, 77, 92d, 93a

Scholastykat (Scholastycy): 65, 66, 66a-f, 92a

Sekretarz generalny: 148, 148a

Seminaria: 7e, 53b

Serdeczność: 39b, 41

Sesje:

- odnowy: 69a, 70c

- rady generalnej – zwyczajne: 146b

- rady generalnej – plenarne: 127b, 139, 139b, 146a, 147, 147a, 148a

Składanie sprawozdań: Zob. Zdawanie sprawy, Ocena

Skupienie: 31, 33, 33c

Słowo Boże: 7, 7c, 7g, 31, 33, 47a, 65a, 66

Zob. też Pismo święte

Słowo Wcielone: 36,67a, 68

Służba i Służenie:

- Kościołowi, Ludowi Bożemu: 2, 5, 35, 46, 72

- bliźniemu: 7, 15, 65c

- wspólnotowa: 39, 40, 137c

- apostołska, misjonarska: 7c,31, 35, 40, 50, 102a, 150

- władza jako służba: 71, 100, 102a, 131

Zob. też Posługa, Usługa

Służby:

- generalne: 132, 149, 149a, 149f

- międzyprovincialne: 145b

Solidarność:

- między oblatami: 38, 72a, 73, 92

- z ubogimi: 9a, 20

Spotkania: 35, 38, 49a, 49e, 83c, 88a 108, 108a

- spotkanie międzykapitulne: 128e

Zob. też Zebranie, Sesja

Sprawiedliwość:

- Boża: 9, 11

- posługa: 9a, 123c, 150b

- odwołanie się do: 89

Sprawozdania finansowe: 126a, 146a, 154a, 162a

Statuty specjalne: Zob. Delegatura, Misja

Staże pastoralne: 65c, 66d

Stolica Apostolska: 126, 139a, 149a, 149b, 164

Strój zakonny: 64

Struktury: 72, 72a, 96

Zob. też Wspólnota obłacka, Delegatura, Zarząd, Misja, Prowincja, Regiony

Studia:

- formacja pierwsza: 65, 65a, 66, 66a, 66b, 67

- przerwa: 66d

- formacja ustawiczna: 33, 69a

- sesje: 70c

- w Rzymie: 137c

Spueriorowie: Zob. Przełożeni

Subsydiarność: 72a, 152

Śluby: 1, 12, 17, 22, 27, 30, 60, 60a, 61, 61a, 62, 67c, 83

- przyjmowanie ślubów: 61a

Śmierć: 2, 43

- Jezusa: 4, 24

Środki społecznego przekazu: 66c

Świadectwo: 7, 7c, 9, 15, 16, 21, 25, 30, 37, 66b, 67, 149c

Zob. też Znak

Świat:

- ogólnie: 10, 11, 29, 33, 68, 76, 91

- potrzeby świata: 51a, 52, 125, 131

- świat nowy: 9, 20, 25

- świat ubogich: 9a, 67a

- świat odkupiony: 4, 12

Świeccy: 7f, 18c, 37a, 37b, 91a

Święcenia: 83, 65g, 86b

Świętość: 9, 149c, 163

Tajemnica:

Zob. Misterium

Talenty: 7f, 26, 26b, 39, 53, 66c, 70c

Teologia: 51a, 66

Testament:

- Założyciela: 37

- prawny: 23, 23a

Tradycja:

- Kościoła: 51a, 65a, 66a

- Zgromadzenia: 7b, 7g, 33, 56, 65, 168

- tradycje religijne/kulturowe: 8a, 51c, 66a

Twórczość: 8, 46, 68

Zob też Inicjatywa

Ubodzy:

- jak Jezus: 19

- wołanie i służba ubogim: 8a, 9, 9a, 20, 22a, 54a, 56b, 65c, 67a, 69b, 150a, 150b

- ewangelizacja ubogich: 1, 5, 8, 45, 71

Ubóstwo:

- Chrystusa: 12

- zobowiązanie zakonne: 19-23, 22a, 22b, 22c, 23a, 62

- ewangeliczne: 19, 50
- społeczno-ekonomiczne: 8a, 9a, 56b, 150b

Uczestniczenie:

- w posłannictwie Chrystusa: 1, 2, 45, 66
- w kapłaństwie Chrystusa: 66
- w orientacjach apostołskich: 108, 108a
- w życiu wspólnotowym: 77, 86
- w programach formacji: 49e
- w zarządzaniu: 74, 90c

Zob. też Udział

Uczniowie Chrystusa: 6, 45, 50, 51, 71

Udział:

- w kapłaństwie Chrystusa: 7c
- w życiu i posłannictwie Zgromadzenia: 73, 125
- w orientacjach apostołskich: 7a, 96, 108a
- w zarządzaniu: 73
- świeckich: 37a, 37b

Zob. też Uczestniczenie

Ufność:

- w Bogu: 8, 22a

-

Zob. też Zaufanie, Zawierzenie

Ukazywanie: 5

Zob. też Głoszenie, Przepowiadanie, Wieszczenie

Umartwienie: : 18, 24

Umocnienie:

- wspólnotowe, braterskie: 39, 42

Zob. też Podtrzymanie, Pomoc wzajemna, Wsparcie

Umowy: 7e, 156

Zob. też Kontrakty

Upomnienie braterskie: 39

Urzednicy generalni: 130, 146a, 146b, 148, 148a

Usługa:

- wspólnotowa: 39

- misyjna: 150

- braci: 7c

Uzgodnienie: 73

Zob. też Zgoda

Wartości:

- ewangeliczne: 66

- Królestwa: 6

- ludzi: 8, 66c, 72a

- ludów: 5

- kulturowe: 47a, 51c, 66a

Wezwanie:

- Chrystusowe: 1, 3, 19, 24, 33, 34, 50, 52, 55, 67c

- Ducha Świętego: 13, 25, 73

Zob. też Powołanie, Wołanie ubogich, Zaproszenie

Wiara: 6, 7, 10, 11, 13, 26, 31, 33, 34, 41a, 47a, 50, 51a, 54a, 59, 65a, 66b, 67, 71, 82, 133

Wielkoduszność: 52, 133

Zob. też Wspaniałomyślność

Wierność: 7d, 16, 18, 18c, 29, 33, 37, 43, 46, 59, 76, 91, 131, 168

Wieszczanie: 9

Zob. też Głoszenie, Przepowiadanie, Ukazywanie

Wikariusz generalny: 84, 140, 142, 143, 143a, 143b, 146a

Wikariusze prowincjalni stali: 84, 107, 107a

Wizytacje:

- prowincjała: 105, 105a, 108a

- superiora generalnego: 138, 138a-c, 144

Władza:

- Jezusa: 71

- przełożonych: 82

- prowincjała: 100

- kapituły generalnej: 125

- superiora generalnego: 135

Wola Boża: 24, 25, 26, 40, 125

Wolność: 9, 15, 23, 23a, 25, 48, 59, 65e, 90a, 91

Wołanie ubogich: 5, 9

Wspaniałomyślność: 49

Zob. też Wielkoduszność

Wsparcie:

- duchowe: 33b

- wspólnotowe, braterskie: 48, 56a, 75, 81, 93b

- formacja: 48, 56a, 65h, 70`

- zarządzanie: 75

- finansowe: 21, 159

Zob. też Podtrzymanie, Pomoc wzajemna, Umocnienie

Wspólnota oblacka:

- wspólnota apostołska: 1, 3, 33, 37, 48, 67, 72, 75, 95
- wspólnota zakonna: 12, 21, 22a
- znak: 11, 91
- posłuszeństwo: 26, 26a
- życie wspólnotowe: 29, 34, 38, 38a, 39, 39a, 39b, 41, 41a, 54a, 56a, 74
- wspólnoty miejscowe: 37b, 76, 79, 81, 83a, 91, 91a, 92, 94b, 95a, 95b, 96, 100, 101, 105, 106d, 158, 158b, 158c, 160a
- modlitwa: 33, 35, 40
- formacja: 49, 51, 51a, 54, 54a, 65g, 66, 69a, 70, 92a
- dobra doczesne: 22a, 22b, 158, 158a-c, 160a

Wspólnoty chrześcijańskie: 7, 7f, 53

Współpraca:

- z Chrystusem: 1, 2, 33, 63
- w Kościele: 6, 76
- braterska: 26, 93, 101
- w formacji: 49, 49e, 70c
- między prowincjami: 49e, 70c, 73, 137c

Wybory:

- w ogólności: 90a, 90b, 90c
- rady miejscowej: 95
- prowincjała: 103, 104, 104a, 104b, 104c, 104d
- radnych prowincjalnych: 106a
- delegatów na kapitułę: 128, 128a, 128b
- superiora generalnego: 126, 136, 136a, 139
- rady generalnej: 126, 141-143
- wikariusza generalnego: 142, 143a, 146a
- asystentów generalnych: 141, 146a, 147a
- prowikariusza generalnego: 143a, 146a

Wymiana: 35, 49a, 49e, 69a, 122

Zob. też Dzielenie się

Wymogi: 38a, 39a

Wyrzeczenie: 2, 12, 19, 21-23, 23a, 25, 67

Zob. też Umartwienie, Zrzeczenie się

Wytrwanie: 29, 30, 62

Wyznanie wiary: 85

Wzrost:

- wspólnot chrześcijańskich: 7, 7f

- komunii obłackiej: 11, 37, 39, 93a

- osobisty: 12, 16, 18b, 33b, 33c, 46, 47, 49-51, 53, 56, 65-67, 65b, 69

Wytrwałość: 29, 47, 54a

Wyzwanie: 105

Zaangażowanie:

- w ogólności: 11, 45, 46, 48

- w posługę: 7d, 9a, 18, 31, 51a, 91a, 107a

- zakonne: 17, 22, 23, 23a, 27, 30, 51b, 55, 59, 59a, 60, 60a, 60b, 60c, 60d, 61, 61a

Założyciel: 37, 56, 76, 124, 131, 133, 163, 168

Zapał: 2, 45

Zob. też Gorliwość

Zaproszenie: 14

Zob. też Wezwanie

Zarząd: 75, 76

- centralny: 110, 117a, 124, 128e, 129, 130, 145, 148, 148a

Zob. też Struktury

Zarządzanie

- zwyczajne 154, 155
- nadzwyczajne, 155, 155a, 156, 160a, 162

Zastępca:

- członka kapituły: 128c
- przełożonego: 61a, 83, 83f
- superiora generalnegolubwikariusza generalnego: 139, 143a, 143b, 146b

Zaufanie: 48, 73, 82, 93a, 108a

Zawierzenie: 59

Zbawiciel: 1, 4, 7g, 10, 33, 45, 63, 66a

Zbawienie: 1, 5, 8, 24, 37, 56, 125

Zdawanie sprawy:

- z zarządzania: 72a, 74, 91a, 114a, 118b, 123d

Zob. też Ocena

Zebranie:

- prowincji: 108, 108b, 108c
- wyborcze: 103
- na kapitule 125

Zgoda: 26a, 86, 95a, 106b, 128c, 146, 155, 160a, 162`

Zob. też Uzgodnienie, Pozwolenie

Zgromadzenie: 75, 76, 124, 131

Zmarli: 43 i Załącznik

Zmartwychwstanie: 4, 9

Znak:

- świadectwo: 11, 15, 26, 29, 41, 59, 81, 91
- powołania: 54, 54a
- wyróżniający (krzyż): 64

Zniesienie:

- prowincji: 98, 98c
- domu erygowanego: 92e
- nowicjatu: 58b

Zrzeczenie się: 22, 23, 65b

Zob. też Wyrzeczenie

Zwołanie:

- ogólnie: 86a, 86b
- rady miejscowej: 95a
- rady prowincjalnej: 106c
- rady generalnej: 146a
- kapituły generalnej: 127, 127a, 127b, 139
- prowincjalnego zgromadzenia wyborczego: 104b
- spotkania międzykapitulnego: 128e

Zob. też Spotkanie

Życzliwość:

- we wspólnocie: 39, 39b, 82, 93a, 105, 134

Zob. też Gościnność, Przyjęcie

SPIS TREŚCI

Część pierwsza

Oblacki charyzmat..... 8

Rozdział pierwszy.....

Posłannictwo Zgromadzenia.....

Chrystusowe wezwanie

Iść za Jezusem Chrystusem

W apostołskiej wspólnoty

Jezus Chrystus ukrzyżowany

Wśród najbardziej opuszczonych

W Kościele.....

Przepowiadając Słowo

Odważnie, pokornie, ufnie

Jako prorocy nowego świata

Z Maryją Niepokalaną

Rozdział drugi.....

Życie zakonno-apostolskie.....

Podrozdział I

Rady ewangeliczne 12

Jak Maryja

Czystość.....

Szczególne zaproszenie

Wybór wyzwalający

Ku pełnej miłości

Ślub

Aby miłość była wierna

Ubóstwo.....

Ubodzy jak Jezus Chrystus

Z Jego ubogimi

Świadczenie wspólnotowe

Ślub

Majątek osobisty

Posłuszeństwo.....

Nasłuchujący Ojca

Życie w ewangelicznej wolności

Posłuszeństwo i inicjatywa

Ślub

Reguła życia

Wytrwanie.....

Znak wierności

Ślub

Podrozdział II

Życie z wiary 17

Życie scalone

Życie jako modlitwa

Środki duchowe

Doświadczenia i pokuta

Czas odnowy

Zjednoczeni z Maryją	
Podrozdział III	
W apostołskich wspólnotach.....	
Wspólnota i posłannictwo	
Solidarność	
Dzielenie się i braterstwo	
Razem na modlitwie	
Oblacka gościnność	
Opieka i troska	
Wspomnienie naszych zmarłych	
Rozłąka	
Część druga	
Formacja.....	23
Natchnienie ewangeliczne	
Rozdział pierwszy.....	
Proces formacji we wspólnocie.....	
Ustawiczne nawracanie się	
Proces wspólnotowy	
Wzajemna odpowiedzialność	
Rozdział drugi.....	
Formacja pierwsza.....	
Wzrost i dojrzałość	
Zespół formacyjny	
Podrozdział I	
Odkrywanie i rozwijanie powołań.....	
Chrystus powołuje przez nas	
„Chodźcie a zobaczycie”	
Prenowicjat 54.	
Podrozdział II	
Nowicjat	26
Wprowadzenie do życia zakonnego	
Rozwój duchowy	
Mistrz nowicjuszy	
Czas trwania nowicjatu	
Podrozdział III	
Zakonne zobowiązanie 28	
Widzialny znak miłości	
Zobowiązanie	
Dopuszczenie	
Formuła oblacji	
Krzyż oblacki	
Strój 64.	
Podrozdział IV	
Formacja po nowicjacie.....	
Asymilacja oblackiego charyzmatu	
Scholastycy.....	
Kapłani Pana	
Bracia.....	
Posługa i świadectwo	

Rozdział trzeci.....	
Formacja ustawiczna.....	
W odpowiedzi na nowe potrzeby	
Rozwój integralny	
Współodpowiedzialność	
Część trzecia	
Organizacja Zgromadzenia.....	35
Duch rządzenia.....	
Władza służbą	
Struktury i posłannictwo	
Wspólna odpowiedzialność	
Zdawać sprawę	
Rozdział pierwszy.....	
Struktury Zgromadzenia.....	
Podrozdział I	
Podział administracji 36	
Jedność i różnorodność	
Poziomy rządzenia	
Więzy wspólnotowe	
Prowincje 78.....	
Delegatury	
Misje	
Podrozdział II	
Przełożeni: normy ogólne.....	
Rola przełożonych 81.	
Przymioty przełożonych	
Warunki nominacji	
Wyżsi przełożeni	
Wyznanie wiary	
Przedłużenie i dymisja	
Ekonomowie	
Prawo odwołania	
Podrozdział III	
Prawo głosu i uczestnictwa.....	
Prawo głosu	
Rozdział drugi.....	
Wspólnota miejscowa.....	
Natura i rola.....	
Wspólnota a posłannictwo	
Struktury i funkcjonowanie.....	
Wspólnota miejscowa	
Przełożony miejscowy	
Mianowanie przełożonych	
Rada miejscowa	
Rozdział trzeci.....	
Prowincja, delegatura i misja.....	
Podrozdział I	
Prowincja 43	
Natura i rola.....	

Ze względu na posłannictwo	
Kryteria	
Erygowanie prowincji	
Troska o Zgromadzenie	
Prowincjał	
Animacja	
Struktury i funkcjonowanie.....	
Mianowanie prowincjałów	
Wybór prowincjałów	
Procedury wyboru	
Wizytacja prowincji	
Stali wikariusze prowincjalni	
Komisje i zebrania	
Podrozdział II	
Delegatura	47
Natura i rola.....	
Delegatura	
Struktury i funkcjonowanie.....	
Delegatura prowincjalna	
Delegatura generalna	
Zarządzanie	
Funkcjonowanie	
Plan misjonarski	
Podrozdział III	
Misja	49
Natura i rola.....	
Ustanowienie	
Struktury i funkcjonowanie.....	
Zarząd	
Rozdział czwarty.....	
Region.....	
Natura i rola.....	
Regiony	
Liczba i skład	
Konferencja regionalna	
Struktury i funkcjonowanie.....	
Elastyczne struktury	
Zarząd konferencji	
Rozdział piąty.....	
Zarząd generalny.....	
Poziom generalny	
Podrozdział I	
Kapituła generalna	51
Natura i rola.....	
Cel i duch	
Rola i zadania	
Struktury i funkcjonowanie.....	
Zwołanie	
Członkowie	

Podrozdział II	
Administracja generalna.....	
Natura i rola.....	
Skład	
Zarząd centralny	
Duch kolegalności	
Służby generalne	
Struktury i funkcjonowanie.....	
Superior generalny.....	
Więź jedności	
Przymioty	
Władza	
Wybór i kadencja	
Obediencje	
Wakat	
Rada generalna.....	
Skład i zadania	
Wybór	
Wybór wikariusza generalnego	
Władza wikariusza generalnego	
Asystenci generalni	
Radni generalni	
Sesje plenarne i sesje zwyczajne.....	
Superior generalny i rada	
Kolegalność w działaniu.....	
Ciało kolegalne	
Urzędy generalne.....	
Służby generalne i inne.....	
Natura i funkcje	
Rozdział szósty.....	
Dobra doczesne.....	
Dobra i dzielenie się	
Prawo posiadania	
Subsydiarność	
Ekonom	
Zarządzanie nadzwyczajne	
Zarządzanie dobrami nieoblackimi	
Komitet finansowy	
Na szczeblu lokalnym 62	
Kompetencje finansowe	
Na szczeblu prowincji i delegatury.....	
Kompetencje finansowe	
Ekonom prowincjalny	
Delegatury i misje	
Na szczeblu generalnym.....	
Zarządzanie dobrami Zgromadzenia	
Rozdział siódmy.....	
Wierność Konstytucjom i Regulom.....	
Śladami Chrystusa	
Modyfikacja Konstytucji	

Modyfikacja Reguł	
Dyspensy	
Dyrektoria	
Twórcza wierność	